

ΟΙΚΟΤΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ΄

ΑΡ. $\frac{16}{347}$

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΛΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Η ΚΑΛΥΤΕΧΝΙΣ ΜΑΣ κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΡΟΥΛΗ
ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ «ΡΟΥΡΕ»

MME. MARIKA KOTROULI
AND
HER PLAYERS
ATHENS, GREECE
AMERICAN TOUR 1930-31

MANAGEMENT
GEORGE CHELMIS

Κυρία
Ευρυδίκη Σαραντίτη

Ευαγγέλη

Κυρία

Μεταμετρίως της πόλεως
Πουρ: ν. και για την ώρα
ναυγ για το δίκτυο και με το
προσόντα να διατηρείτε στο
πρόσωπο όλη την ημέρα

Μαρίκα Κωτορούλη

Η πούδρα «ΠΟΥΡΕ» πωλείται εις τα Έμπορικά, Μουσικαία και
Φαρμακεία. Διαρκής παρακαταθήκη: Εδρ. Σαραντίτη, Άλγαιον 4, Αθήναι.

ΚΥΡΙΑ!

ΩΡΑΙΟΝ ΣΤΗΘΟΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ
ΛΟΞΙΩΝ

„TONIDERMA“

CLISTECIA PARIS

Προϊόν του Docteur BRELL, Παρισιών.
ΤΟΝΩΝΕΙ και ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΕΙ τελεί-
ως τους μαστούς.

Αποτρέπει την ΠΤΩΣΙΝ αυτών και
τους ΠΕΤΡΩΝΕΙ.

Αποτελέσματα απολύτως θετικά.

Πωλείται εις όλα τα Κεντρικά Φαρμακεία και Μουσικαία.

Η μικρά φιάλη Δρ. 85. Η μεγάλη φιάλη Δρ. 135.

Γεν. Αναπρόσωπος και παρακαταθήκη: Δ. Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗΣ και Σια
Φιλελλήνων 3, Στάδ. Δρακαπούλου, ΑΘΗΝΑΙ

Έφέτος

έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

και την πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι:

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ Κ. Τ. Λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Ευαγγελιστρίας)

ΜΗ ΠΛΑΝΑΣΘΕ

Ζητήσατε επιμόνως από τόν παντοπώλην σας τό

ΛΟΥΛΑΚΙ

ΝΤΕΣΤΡΕ

Μένον με τό

ΛΟΥΛΑΚΙ ΝΤΕΣΤΡΕ

θα έχετε πραγματικώς λευ-
κά ασπέρρουχα.

Προσέξατε την έτικέταν.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΔΕΟ»

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Η ΠΟΝΕΜΕΥΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Έργον του Μισέλε ντε Νάπολι).

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— «Ε λοιπόν, εἶπε ὁ Πάτρις στοὺς στρατιώτες τοῦ φρουρίου ποὺ τὸν ἄκουγαν μὲ μεγάλη περιέργεια. Οἱ ναῦτες τοῦ κουρσάρικου εἶνε μαῦροι ὅσο εἴμαστε ἐσεῖς κι' ἐγώ. Βάφονται μόνο μαῦροι γιὰ νὰ περνοῦν γιὰ νέγροι καὶ νὰ δικαιολογοῦν ἔτσι τὸ δαδελυρὸ πάθος τοῦς τῆς ἀνθρωποφαγίας. Φτωχοὶ μου φίλοι, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατεβρόχθισαν τὸν σὲρ Τζέιμς...

Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ, κούνησαν τὸ κεφάλι τοὺς δυστυχιστά, ὁ Πάτρις ἐξακολούθησε :

— «Θὰ σὰς διηγηθῶ τί συνέβη σ' ἐμένα τὸν ἴδιο ἐπάνω στὸ καταραμένο αὐτὸ βρῖκιο καὶ θὰ δῆτε ἂν ἔχω δίκην ἢ όχι...

«Ἀμέσως ὅσοι τὸν ἄκουγαν μαζεύτηκαν ἀμέσως πὺν κοντὰ κι' ὁ Πάτρις ἄρχισε νὰ τοὺς λέη :

— «Ἦμιον, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, στρατιώτης στὴ φρουρὰ τῆς Καλκούτας. Ἐκεῖ, ὅπως ξέρετε, κάνει τρομερὴ ζέστη κι' ἐπειδὴ ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἡλιάσεως, βγαίνει ἔξω τὴ νύκτα. Ἔτσι ἡ ταβέρνα δὲν ἀδειάζουν καθόλου ὡς τὸ πρωτὶ. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ κέντρα τὸ πὺν πολυσύχναστο ἦταν μιά ταβέρνα ποὺ εἶχε ὡς ἐμβληματὶς τῆς ἑνὸς γέρο βραχιμάνο ἀπὸ μπαμπού. Ἐκεῖ, κάθε νύχτα χόρευε μιά μπαγιαντέρα, τόσο ὡμορφη, τόσο χαριτωμένη, ὥστε εἴμαστε ὅλοι ἐρωτευμένοι μαζί της...

«Ἐνὰ βράδυ κάποιος λοχίας τὴν παρακολούθησε κι' ἐκεῖνη τοῦ ἔδωσε ὄραρος μ' ἑνὰ χαμὶνέλο της. Ἐφυγαν στὸ τέλος μαζί καὶ ὅλοι εἴπαμε τότε : «Ὁ λοχίας εἶνε πολὺ εὐτυχισμένος !» Τὴν ἀκόλουθη νύχτα, ἡ μπαγιαντέρα ξαναῆρθε στὴν ταβέρνα, μὴ ὁ λοχίας δὲν ξαναπαρουσιάστηκε στὸ στρατῶνα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πῆρε μαζί της ἑνὰ δίποδο, μὴ ὅποτε κι' ὁ δίποδος ξαναγύρισε στὸ καράβι του. Τέλος, κάθε βράδυ, ἡ μπαγιαντέρα ἔπαιρνε μαζί της κάποιον ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς της, μὴ ξαναγύριζε πάντα μόνη καὶ κανένας δὲν εἶχε ποτὶ τί ἀπάντησιν οἱ θαυμασταὶ της.

«Πρέπει νὰ τὸ μάθω ἐγώ», εἶπα μέσα μου ὅταν ἄρχισε νὰ γίνετα ἀνεκτικὸς κάποιος ὁρῶς στὴν Καλκούτα.

Κι' ἄρχισα νὰ ἐρωτοτροπῶ τὴν μπαγιαντέρα. Ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ μοῦ εἶπε :

— «Ὀχι ! Ὀχι ! Ἐσὺ εἶσαι πολὺ ἀξιογάπητος παλληκάρη, δὲν

θέλω νὰ μ' ἀκολουθήσης... Θὰ σοὺ συμβῇ ἴσως καμμιὰ δυστυχία...

Μὰ, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐγὼ τὴν ἀκολούθησα. Μὲ ὠδήγησε στὸ λιμάνι καὶ μοῦ εἶπε :

— «Ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσο, ἔλα...

— «Θὰ σ' ἀκολουθῶ ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, τῆς ἀπάντησα κλονώντας τὸν ἐρωτευμένο.

— «Ξέρεις ὅτι πρέπει νὰ μπούμε σ' ἑνὰ καράβι, μοῦ εἶπε ἐκεῖνη.

— «Ἀς μπούμε, τῆς ἀπάντησα.

Κι' ἐγὼ θαλασσινὸς εἶμαι...

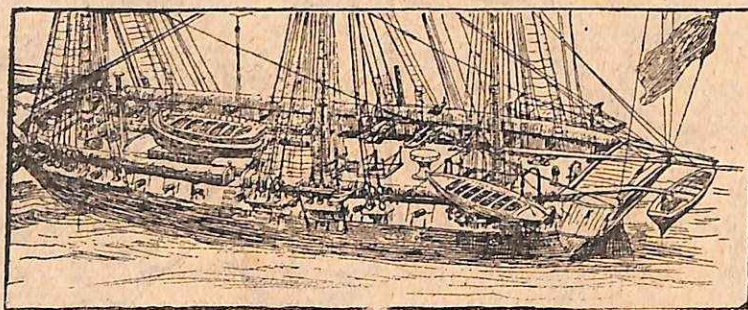
Πράγματι, μπήκαμε μαζί σὲ μιά ἰνδικὴ πυρόγα καὶ σὲ λίγο διπλωρώσαμε σ' ἑνὰ ὡμορφο καράβι.

«Ὅταν ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα τοῦ καραβιοῦ, εἶδα δύο πελώριους μαύρους ποὺ μὲ κύτταζαν χαμογελώντας.

— «Ἐλα ! μοῦ εἶπε ἡ μπαγιαντέρα.

Μὰ τί θὰ κάνουμε ἐδῶ ; τὴν ἐρώτησα κάπως ἑφαρισμένος, γιατί εἶχ' ἀνακαλύψει ἐπιτέλους τὸ μέρος ὅπου ὠδήγησε τοὺς θαυμαστὰς της.

— «Εἴμαστε στὸ σπῆτι μου, μοῦ ἀπάντησε.

Ἦταν ἑνὰ ὡμορφο καὶ χαριτωμένο βρῖκιο.

Προγύρησα χωρὶς νὰ ζητήσω περισσότερες ἐξηγήσεις καὶ σὲ λίγο βρέθηκα στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ πλήρωμα τοῦ ποὺ ἦταν πὺν μαῦρος ἀπὸ τὸ καρόβουνο. Ὁ πλοίαρχος, ἑνας ἀσάπυρος ψηλὸς ἔξη πόδια, ἤρθε τότε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ κύτταξε μὲ προσοχή.

«Ἐκανε κατόπιν νόημα σ' ἑνὰν ἄλλον μαῦρο, ποὺ μὲ πλησίασε κι' αὐτός, μ' ἐξέτασε, μὲ ψηλάφησε καὶ εἶπε τέλος :

— «Εἶσαι πὲ ἀκατά καλὴ κατὰστασι. Ὡστόσο μερικὲς ἡμέρες ἀναπαύσεως καὶ καλὴ τροφή χωρὶς διεγερτικὰ—οὕτε καφέ, οὕτε οἶνον—εἶνε ἀναγκαῖα.

Μὰ δὲν εἶμαι ἀρρωστος ! Κάθε ἄλλο !

Κι' ἄρχισα ν' ἀναζητῶ μὲ τὸ βλέμμα μου τὴν μπαγιαντέρα. Μὰ ἡ μπαγιαντέρα εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Σιγά-σιγά, μὴ ἀνησυχία μὲ κυρίευσε. «Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ κύτταζαν μ' ἑνὰν τρόπο ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου. Μὰ νὰ ξ-

ῥαφνα, ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα πρόσωπα, ξεχώρισα κι' ἑνὰ πρόσωπο λευκὸ. Ἦταν ἑνας νεαρὸς πυροβολητῆς, ὁ ὁποῖος τὴν προηγούμενη μέρα, εἶχε ἀκολουθήσει τὴν μπαγιαντέρα. Στὴν ἀρχή, βλέποντάς τον, ἐννοίωσα κάποια ζήλεια, μὰ ἀμέσως ἡ περιέργειά μου τὴν νίκησε καὶ, πλησιάζοντάς τον, ἄρχισα νὰ τοῦ ἀπευθύω διάφορες ἐρωτήσεις.

— «Ἄτιχε, Πάτρις, μοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος μὲ σιγανὴ φωνή, τί ἤρθε νὰ κάνης ἐδῶ ;... Ἀλλοῖμονο ! Εἴμαστε χαμένοι, φτωχέ μου σύντροφε !...

Θέλησα νὰ τοῦ ζητήσω πληροφορίες, μὰ ἐκεῖνος κούνησε ἀρνητικὰ τὴν ράχη καὶ ἀπομακρύνθηκε γοργά, γιατί χωρὶς ἄλλο τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο νὰ φανερῶσιν τί γινόταν ἐπάνω στὸ καράβι.

Ἔτσι βρέθηκα πάλι ἀνάμεσα στοὺς μαύρους. Ὅταν λέω ὅμως μαύρους, δὲν λέω τὴν ἀλήθεια, γιατί ὅλοι τοὺς ἦσαν λευκοὶ μπαγιατισμένοι μαῦροι.

Σὲ μιά στιγμή, κύτταξα κάποιον ποὺ μοῦ φάνηκε πὺς μὲ

κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον. Τὸν χτύπησα τότε φιλικὰ στὸν ὄμο κι' ἐκεῖνος μὲ χαίρετῆς μ' εὐγένεια.

— Καλημέρα, σύντροφε, τοῦ εἶπα.

Μὰ ἐκεῖνος μοῦ ἔκανε νόημα πὺς δὲν καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγα.

— Ποιὰ γλῶσσα μιλάει λοιπόν ; ἀναρωτήθηκα καὶ ἀπευθύθηκα σ' ἑνὰν ἄλλον, μὰ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν εἶχα περισσότερη τύχη. Μὲ δύο λόγια περὶφερόμουν ἐπὶ μιά ὥρα ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα, γαιροεῶντας ὅλους αὐτοὺς τοὺς μαύρους, μὴ χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ τοὺς ἀποσπάσω οὔτε μιά λέξη.

Ὁ καπετάνιος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ εἶχε ψηλαφήσει σὰν γριστογεννητικὴ γῆνα—ὁ γιατρός τοῦ καραβιοῦ, ὅπως ἔμαθα κατόπιν—καὶ ἡ μπαγιαντέρα εἶχαν ἐξαφανιστεῖ.

Θέλησα νὰ κατέβω κάτω, μὰ μοῦ ἀπαγόρευσαν νὰ περάσω. Μονάχα, κατὰ τίς ἐννεα ἡ ὥρες, ἑνας ἀπὸ τοὺς μαύρους ἤρθε καὶ μὲ πῆρε, καὶ φέρνοντάς με πάλι πρὸς τὸν πλοίαρχο.

Τὸ χέρι του στὸ στόμα του, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὺς ἦταν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

Εἶχαν στήσει ἑνὰ μεγάλο τραπέζι στὸ ὑπόστεγο τῆς πλώρης κι' ὅλο τὸ πλήρωμα κάθησε σ' αὐτό. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του, κάθησε στὴν τιμητικὴ θέσι. Ἐμένα μὲ τοποθέτησαν στὸ πλάι του.

Ἡ μπαγιαντέρα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε φανεῖ καθόλου ἀπὸ τὸ πρωτὶ, ἔξαπαρουσιάστηκε κι' αὐτὴ, μὲ χαίρετῆς ὅσο καὶ ἐπῆγε κι' ἔκατσε δεξιὰ στὸν πλοίαρχο, ἐνῶ ἐγὼ καθόμουν ἀριστερὰ του.

Τέλος παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς, τὸν ὁποῖο ἔβαλαν κοντὰ πρὸς ἐμένα. Ἦταν πὺν χλωμὸς ἀπὸ πτόμα. Σὲ ὅλες τῆς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπηύθυνα μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ παράδοξες κινήσεις. «Ὁλα αὐτὰ μοῦ φαίνονταν τόσο παράδοξα, ὥστε ἄρχισα νὰ διασκεδάσω, γιατί μοῦ ἄρεσαν πάντοτε τὰ παράδοξα πράγματα.

Τὸ πρόγευμα ἄρχισε. Σερβίρισαν διαδοχικὰ καραβίδες, ἑλῆες μεγάλες σὰν καρδιὰ, ψάρια, κρέατα παστὰ καὶ τουρσιά. Μ' ἐπρόβλεπε ὅτι τὸ πλήρωμα μὴ ἀγγίζει ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ. Φαίνονταν σὰν νὰ φυλάττουν τὴν ἐρεξί τῆς γὰς κάποιον ἄλλο φαγητὸ ἐξαιρετικόν.

Τέλος ἔφεραν στὸ τραπέζι μιά πελώρια πινατέλλα, σκεπασμένη. Τότε εἶδα τὰ μάτια ὅλων νὰ λυγίσουν καὶ τὰ χεῖλη νὰ χαμογελοῦν. Μονάχα ἡ μπαγιαντέρα κι' ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς γύρισαν μὲ ἀηδία τὸ βλέμμα τοὺς ἄλλου.

Ὁ πλοίαρχος ἔσεκέπασε τὴν πινατέλλα μ' ἐπισιμότητα κι' ἀμέσως μὲ δρεκτικώτατη μυρωδιά μὲ χτύπησε στὴ μύτη. Οἱ φευτομαῦροι ἀνατριγύσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μὲ σερβίρισαν πρῶτο. Εἶδα τότε μέσα στὸ πιάτο ποὺ ἀπέθεσε μπροστά μου ὁ καπετάνιος ἑνὰ ψητὸ μὲ σάλτσα μαύρη ποὺ μοσχοβολοῦσε.

— «Ὁ ! πολὺ καλὸ !... μοῦ εἶπε τότε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος, καθισμένος ἀπέναντί μου, μοῦ χαμογελοῦσε μὲ γάρι.

Ἔχουσα τὸ πηροῦνι μου στὸ πιάτο μου κι' ἄρχισα νὰ τρώω ἀπὸ τὸ ἀγνωστο φαγητὸ. Ἦταν ὑπέροχο ! Γι' αὐτὸ ἑφαρισάστηκα ὑπερβολικά, ὅταν εἶδα τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ ν' ἀνοίξει τὸν ἄνδρα τὸ μερίδιό του. Ἦταν ἑνὰ κρέας λευκὸ, νόστιμο, μυρωμένο, καλὸ τερο κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα κινέζικα. Γι' αὐτὸ, βλέποντάς τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ νὰ κρατᾷ τὸ πιάτο του ἀδειανό, σήκωσα τοὺς ὤμους μου καὶ εἶπα :

— Αὐτὸ τὸ παλληκάρη εἶνε ἡ λίθινος ! Ὁ ἐρωτὴς τοῦ ἔχει σκέ-

την ἰδίαν ἀντιμετώπιση. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκοθε βόλτες καπνίζοντας τὸ ποῦρο του, ἤρθε σὲ μένα καὶ μὲ χαίρετῆς φιλικὰ.

— «Θὰ γευματίσουμε σὲ λίγο ! μοῦ εἶπε.

Εἶχα μιά μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἀπευθύω διάφορες ἐρωτήσεις, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸν πλησίασε ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ μοῦ ἔκανε ἑνὰ

τὸ χέρι του στὸ στόμα του, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὺς ἦταν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

Εἶχαν στήσει ἑνὰ μεγάλο τραπέζι στὸ ὑπόστεγο τῆς πλώρης κι' ὅλο τὸ πλήρωμα κάθησε σ' αὐτό. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του, κάθησε στὴν τιμητικὴ θέσι. Ἐμένα μὲ τοποθέτησαν στὸ πλάι του.

Ἡ μπαγιαντέρα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε φανεῖ καθόλου ἀπὸ τὸ πρωτὶ, ἔξαπαρουσιάστηκε κι' αὐτὴ, μὲ χαίρετῆς ὅσο καὶ ἐπῆγε κι' ἔκατσε δεξιὰ στὸν πλοίαρχο, ἐνῶ ἐγὼ καθόμουν ἀριστερὰ του.

Τέλος παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς, τὸν ὁποῖο ἔβαλαν κοντὰ πρὸς ἐμένα. Ἦταν πὺν χλωμὸς ἀπὸ πτόμα. Σὲ ὅλες τῆς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπηύθυνα μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ παράδοξες κινήσεις. «Ὁλα αὐτὰ μοῦ φαίνονταν τόσο παράδοξα, ὥστε ἄρχισα νὰ διασκεδάσω, γιατί μοῦ ἄρεσαν πάντοτε τὰ παράδοξα πράγματα.

Τὸ πρόγευμα ἄρχισε. Σερβίρισαν διαδοχικὰ καραβίδες, ἑλῆες μεγάλες σὰν καρδιὰ, ψάρια, κρέατα παστὰ καὶ τουρσιά. Μ' ἐπρόβλεπε ὅτι τὸ πλήρωμα μὴ ἀγγίζει ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ. Φαίνονταν σὰν νὰ φυλάττουν τὴν ἐρεξί τῆς γὰς κάποιον ἄλλο φαγητὸ ἐξαιρετικόν.

Τέλος ἔφεραν στὸ τραπέζι μιά πελώρια πινατέλλα, σκεπασμένη. Τότε εἶδα τὰ μάτια ὅλων νὰ λυγίσουν καὶ τὰ χεῖλη νὰ χαμογελοῦν. Μονάχα ἡ μπαγιαντέρα κι' ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς γύρισαν μὲ ἀηδία τὸ βλέμμα τοὺς ἄλλου.

Ὁ πλοίαρχος ἔσεκέπασε τὴν πινατέλλα μ' ἐπισιμότητα κι' ἀμέσως μὲ δρεκτικώτατη μυρωδιά μὲ χτύπησε στὴ μύτη. Οἱ φευτομαῦροι ἀνατριγύσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μὲ σερβίρισαν πρῶτο. Εἶδα τότε μέσα στὸ πιάτο ποὺ ἀπέθεσε μπροστά μου ὁ καπετάνιος ἑνὰ ψητὸ μὲ σάλτσα μαύρη ποὺ μοσχοβολοῦσε.

— «Ὁ ! πολὺ καλὸ !... μοῦ εἶπε τότε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος, καθισμένος ἀπέναντί μου, μοῦ χαμογελοῦσε μὲ γάρι.

Ἔχουσα τὸ πηροῦνι μου στὸ πιάτο μου κι' ἄρχισα νὰ τρώω ἀπὸ τὸ ἀγνωστο φαγητὸ. Ἦταν ὑπέροχο ! Γι' αὐτὸ ἑφαρισάστηκα ὑπερβολικά, ὅταν εἶδα τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ ν' ἀνοίξει τὸν ἄνδρα τὸ μερίδιό του. Ἦταν ἑνὰ κρέας λευκὸ, νόστιμο, μυρωμένο, καλὸ τερο κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα κινέζικα. Γι' αὐτὸ, βλέποντάς τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ νὰ κρατᾷ τὸ πιάτο του ἀδειανό, σήκωσα τοὺς ὤμους μου καὶ εἶπα :

— Αὐτὸ τὸ παλληκάρη εἶνε ἡ λίθινος ! Ὁ ἐρωτὴς τοῦ ἔχει σκέ-

την ἰδίαν ἀντιμετώπιση. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκοθε βόλτες καπνίζοντας τὸ ποῦρο του, ἤρθε σὲ μένα καὶ μὲ χαίρετῆς φιλικὰ.

— «Θὰ γευματίσουμε σὲ λίγο ! μοῦ εἶπε.

Εἶχα μιά μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἀπευθύω διάφορες ἐρωτήσεις, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸν πλησίασε ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ μοῦ ἔκανε ἑνὰ

τὸ χέρι του στὸ στόμα του, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὺς ἦταν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος.

Εἶχαν στήσει ἑνὰ μεγάλο τραπέζι στὸ ὑπόστεγο τῆς πλώρης κι' ὅλο τὸ πλήρωμα κάθησε σ' αὐτό. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του, κάθησε στὴν τιμητικὴ θέσι. Ἐμένα μὲ τοποθέτησαν στὸ πλάι του.

Ἡ μπαγιαντέρα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε φανεῖ καθόλου ἀπὸ τὸ πρωτὶ, ἔξαπαρουσιάστηκε κι' αὐτὴ, μὲ χαίρετῆς ὅσο καὶ ἐπῆγε κι' ἔκατσε δεξιὰ στὸν πλοίαρχο, ἐνῶ ἐγὼ καθόμουν ἀριστερὰ του.

Τέλος παρουσιάστηκε ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς, τὸν ὁποῖο ἔβαλαν κοντὰ πρὸς ἐμένα. Ἦταν πὺν χλωμὸς ἀπὸ πτόμα. Σὲ ὅλες τῆς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπηύθυνα μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ παράδοξες κινήσεις. «Ὁλα αὐτὰ μοῦ φαίνονταν τόσο παράδοξα, ὥστε ἄρχισα νὰ διασκεδάσω, γιατί μοῦ ἄρεσαν πάντοτε τὰ παράδοξα πράγματα.

Τὸ πρόγευμα ἄρχισε. Σερβίρισαν διαδοχικὰ καραβίδες, ἑλῆες μεγάλες σὰν καρδιὰ, ψάρια, κρέατα παστὰ καὶ τουρσιά. Μ' ἐπρόβλεπε ὅτι τὸ πλήρωμα μὴ ἀγγίζει ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ. Φαίνονταν σὰν νὰ φυλάττουν τὴν ἐρεξί τῆς γὰς κάποιον ἄλλο φαγητὸ ἐξαιρετικόν.

Τέλος ἔφεραν στὸ τραπέζι μιά πελώρια πινατέλλα, σκεπασμένη. Τότε εἶδα τὰ μάτια ὅλων νὰ λυγίσουν καὶ τὰ χεῖλη νὰ χαμογελοῦν. Μονάχα ἡ μπαγιαντέρα κι' ὁ νεαρὸς πυροβολητῆς γύρισαν μὲ ἀηδία τὸ βλέμμα τοὺς ἄλλου.

Ὁ πλοίαρχος ἔσεκέπασε τὴν πινατέλλα μ' ἐπισιμότητα κι' ἀμέσως μὲ δρεκτικώτατη μυρωδιά μὲ χτύπησε στὴ μύτη. Οἱ φευτομαῦροι ἀνατριγύσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μὲ σερβίρισαν πρῶτο. Εἶδα τότε μέσα στὸ πιάτο ποὺ ἀπέθεσε μπροστά μου ὁ καπετάνιος ἑνὰ ψητὸ μὲ σάλτσα μαύρη ποὺ μοσχοβολοῦσε.

— «Ὁ ! πολὺ καλὸ !... μοῦ εἶπε τότε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος, καθισμένος ἀπέναντί μου, μοῦ χαμογελοῦσε μὲ γάρι.

Ἔχουσα τὸ πηροῦνι μου στὸ πιάτο μου κι' ἄρχισα νὰ τρώω ἀπὸ τὸ ἀγνωστο φαγητὸ. Ἦταν ὑπέροχο ! Γι' αὐτὸ ἑφαρισάστηκα ὑπερβολικά, ὅταν εἶδα τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ ν' ἀνοίξει τὸν ἄνδρα τὸ μερίδιό του. Ἦταν ἑνὰ κρέας λευκὸ, νόστιμο, μυρωμένο, καλὸ τερο κι' ἀπὸ τὰ καλύτερα κινέζικα. Γι' αὐτὸ, βλέποντάς τὸ νεαρὸ πυροβολητὴ νὰ κρατᾷ τὸ πιάτο του ἀδειανό, σήκωσα τοὺς ὤμους μου καὶ εἶπα :

— Αὐτὸ τὸ παλληκάρη εἶνε ἡ λίθινος ! Ὁ ἐρωτὴς τοῦ ἔχει σκέ-

την ἰδίαν ἀντιμετώπιση. Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκοθε βόλτες καπνίζοντας τὸ ποῦρο του, ἤρθε σὲ μένα καὶ μὲ χαίρετῆς φιλικὰ.

— «Θὰ γευματίσουμε σὲ λίγο ! μοῦ εἶπε.

Εἶχα μιά μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἀπευθύω διάφορες ἐρωτήσεις, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸν πλησίασε ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ μοῦ ἔκανε ἑνὰ

φει τὸ μυαλό...

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι πρὶν τελειώσει τὸ γεῦμα καὶ διὰ ἄντρες τὸν συνόδευσαν πρὸς τὸ πῖσο μέρος τοῦ καραβιοῦ. Ὡστόσο, πρὶν ἐξαφανιστεῖ, γύρισε καὶ μοῦ ἔριψε ἑνὰ βλέμμα τόσο θλιβερό, ὥ ! μὰ τόσο θλιβερό, ὥστε ἀνατριγύσαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια... Τὸ βλέμμα αὐτὸ ἦταν ἑνας ἀποκαρτετισμὸς καὶ φαίνονταν σὰν νὰ μοῦ λέη : «Θὰ ξαναῖδωθε μὲ σὲ λίγο στὸν ἄλλο κόσμο !...»

Ἀμέσως—ἐξακολούθησε ὁ Πάτρις—ἡ δρεξί μου κόπηκε μονομιάς κι' ἑνὰ σωρ ἰδέες στριφογύριζαν μέσα στὸ κεφάλι μου. Μὰ μοῦ ἔδιναν νὰ πῶ καὶ τὸ κρασί τους, ἦταν ὑπέροχο ! Ἦπια τόσο καὶ μέθουσα τόσο, ὥστε τὰ μάτια μου ἔκλεισαν. Βλέποντάς το αὐτὸ, ὁ γιατρός εἶπε στὸν πλοίαρχο :

— Αὐτὸ τὸ παλληκάρη ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως... Πρέπει νὰ τὸ ὀδηγήσουν στὴν καμπίνα του.

Ὁ πλοίαρχος μοῦ ἔριξε τότε σ' ἑνὰ ποτήρι ἑνὰ δάντυλο ἀπὸ κάποιο πιστό ποὺ εἶχε χρώμα χρυσοῦ καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ πιῶ. Κατόπιν μοῦ εἶπε ν' ἀκολουθῶ ἑνὴ ναῦτη, ὁ ὁποῖος μ' ὠδήγησε σὲ μιά χαριτωμένη καμπίνα, ὅπου ὁ πῆρχε μιά αἰώρα στολισμένη μ' ὑπερβα, μιά πολυθρόνα καὶ κουρτίνες ἀπὸ ροζ μεταξί. Θὰ τὴν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ καμπίνα μιάς πριγκίπισσας στὸ καράβι ἐνὸς βασιλῆα.

Ὁ νεγρὸς ποὺ μὲ εἶχε ὀδηγῆσει στὴν καμπίνα μου—ἦταν ὁ ἴδιος ποὺ μοῦ ἔκανε νόημα ὅτι δὲν μὲ καταλάβαινε ὅταν τὸν χτύπησα στὸν ὄμο. Γι' αὐτὸ ἔξαφνίστηκε πολὺ ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη σὲ περὶφραση ἀγγλικὰ :

— Κοιμηθεῖτε... Ὅταν ἀναπαυθεῖτε μερικὲς ὥρες καὶ ξυπνήσετε, θὰ σὰς φέρουμε ἑνὰ ἀρωματικὸ λουτρό...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1814-1820-1914-1920

1814

Α.

Ηταν η νύχτα της 19 'Απριλίου 1814. Κόντευε πιά να χαρβήξει, κι' όμως ο Αυτοκράτορας Ναπολέον είχε μείνει άγρυπνος ύπες αυτές τις ώρες, περιμένοντας την αύγή, μέσα στο δωμάτιό του, στο ανάκτορο του Φονταίνεμπλό.

Έξαφνα, θόρυβος άμαζών και ποδοβολητά όλόγων που άπομακρυνόντουσαν όλοταχώς απ' την αλλη του άνακτόρου, άκούστηκαν. Ο Ναπολέον, παρανεύστηκε σε τέτοιο σημείο, ώστε πετάχτηκε απότομα ύψους. 'Εβρεξε στην πόρτα, την άνοιξε όρθόγυρη και με τραχεία φωνή φώτισε την σαστισμένη απ' την άπροσδόκητη έμφάνισή του μαμελούκο Ρουστάν.

—Κι' άλλος άκόμα φεύγει από κοντά μου;... Ξέρεις ποιος είνε;...

—Ο στρατάρχης Μπερτιέ, Μεγαλειότατε.

—Ο Μπερτιέ... Κι' αυτός μ' έγκαταλείπει... Χωρίς καν να μ' άποχαιρετήσει!... Φύβρισε θλιβεία ο Αυτοκράτορας.

Ο Ναπολέον έννοιωσε πιά το κενό ν' απλώνεται όλόγυρά του. 'Εννοιωσε χαμένο τον έαυτό του, άπομονωμένο, άπογορευμένο, χωρίς φίλους και χωρίς οικογένεια γύρω του, καθώς βρισκόταν κλεισμένος στο έρημο έκκεντο δωμάτιο του πόργου, καταιεσής στην κατακτημένη απ' τους έγγερούς του Γαλλία και μακριά απ' το κυριεύμένο Παρίσι.

Ήταν όλομύνηρος πιά ο άτυχος Αυτοκράτορας, γιατί ο καταχθόνιος Ταλλεράνδος, ο όποιος τον είχε προόψει, τον είχε χωρίσει από την Αυτοκρατορία και τον άγγλικο γιού του —τον βασιλιά της Ρώμης—γιά να τους παραδώσει έτσι πιά εύκολα στην Αδστροία, ξεκαρδαίνοντας τους απ' τον νικημένο σύζυγο και πατέρα...

Η σιγαλιά που απλώθηκε πάλι σε λίγο στο άνάκτορο, άρχισε να πιέζει βαρύνει τον Ναπολέοντα. Δέν μπορούσε να την ύποφέρει πιά.

Γι' αυτό, θάβηκε το καθώφλι της πόρτας, πέσας τους έστριμους διαδρόμους, κατέβηκε τη σκάλα και στήριξε στο χέλι του άνακτόρου.

Αυτοκράτορας κοντά του.

Έξαφνα μιά θρανή κραυγή άγέλησε, στη θλιβεία σιγαλιά της νύχτας, από κάποιο παραθύρο του ισόγειου.

—Στά όπλα!...

Σάν να τον σκούνηζε έλατήριο, τινάχτηκε ο γεροφάνταρος σύγχρομος κι' είδε τον Αυτοκράτορα μπροστά του. Μ' ένα κίνημα ξερό και γρήγορο, του παρουσίασε άμέσως «όπλα» κυττάχοντας τον συγχρόνως κατάρματα με άπελπισμένη λατρεία...

Άκούγοντας το έξαφνο και θρανή έκείνο παράγγελμα, κι' ο Ναπολέον ο ίδιος έννοιωσε δαθεία έκπληξη. 'Επτερα όμως, καταλαβαίνοντας πως το φώναζε, χαμογέλασε πικρά και τράβηξε προς το παράθυρο του ισόγειου, απ' το όποιο άκούστηκε η φωνή, με βήμα βαρύ και με κεφάλι σκυγτό...

Έκει, στο περβάζι του παραθύρου, ήταν ένα μεγάλο, χρυσό κλουδί, και μέσα του βρισκόταν ένας φλύαρος μαθωμάσιος παπαγάλος. Αυτός εχε φωνάξει «στά όπλα»! Ο Αυτοκράτορας τον κύτταξε μ' εύγνωμοσύνη και πέρασε το δάχτυλό του ανάμεσα στα σύρματα του κλουδιού, άφίνοντας τον εύνοούμενό του παπαγάλο να του το γλύψει με τη τραχεία γλώσσα του.

Σε λίγο ξαναγόρρισε προς τον φαντάρο. Άκούμπησε το χέρι στον ώμο του και του είπε με την οικειότητα έκείνη, η όποία του είχε χαρίσει ως τότε τόσες και τόσες θυσίες κι' άποσιώσεις:

—Πώς λέγεσαι;

—Φλαμπώ, Μεγαλειότατε.

—Σε πόσες μάχες έλαβες μέρος;

—Σχεδόν σε όλες...

—Πόσες πληγές;

—Είκοσι...

—Είκοσι;... Κι' είσαι άκόμα υγιής;... Και μου μένεις άκόμα πιστός, τη στιγμή που μ' έγκαταλείπουν όλοι έκείνοι, τους όποιους φόρτωσα με τιμές και δόξες;...

—Άχ, αν όέλαιε, Μεγαλειότατε! είπε ο γεροφάνταρος με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Είχαμε διακόσιες χιλιάδες Γάλλοι έσπουικς να πεθάνουμε στη παραμικρή σας βλήμα!

Ο Ναπολέον κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και είπε:

—Όχι... Κοιράστηκε πιά η Γαλλία. Άπόκλιε πιά να πολεμά. Άς την αφήσουμε ήσυχη να δέσει τις πληγές της... Κι' εσύ ο ίδιος, περίμενε ειρηνικά την ώρα της άποστρατείας σου... Έβλεπε κανέναν που να σε προσμένει;

—Μιά κόρη, Μεγαλειότατε.

—Όναι... Γύρισε κοντά της λοιπόν, εύτυχισμένος, γιατί έσένα του

λάχιστον δέν σου άρπαξαν το παιδί σου...

—Άχ, Μεγαλειότατε... Μήν το λές αυτό!... Οθ σ' ες ξαναδώσουν πάλι το παιδί σας. Οθ ξανασφίξετε στην άγκαλιά σας τον βασιλιά της Ρώμης.

—Άλλωστε η συνθήκη...

—Η συνθήκη είνε άτιμες και γίνονται γιά να παραβιάζονται. Δέν θά ξαναδώ πιά το παιδί μου, Φλαμπώ! έκανε με πόνο ο Αυτοκράτορας.

Και φέρνοντας τα χέρια του πίσω στη ράχη του, άρχισε να θηματίζει νευρικά. Διευδύνθηκε κατόπιν, προς την άνοιχτή θεράντα, άφρισε λίγο τη ματιά του να πλανηθή στον όρίζοντα που ρόδιζε πιά, και ξαναγυρίζοντας κατόπιν κοντά στον άκίνητο φαντάρο, ψιθύρισε λυπητέρα:

—Και όσο σκέφτομαι ότι μου παίρνουν μακριά το παιδί μου, δίχως ν' άχ η ένα μικρό ένθύμιο από μένα.

Ο Φλαμπώ έννοιωσε ένα ρίγος γιά το περπάτη όλο του το κορμί. Έσκυψε έλαφρά προς τον άμοιρο Αυτοκράτορα-πατέρα, και ψιθύρισε με κόπο:

—Ένα μικρό ένθύμιο, είπατε;...

—Ω, εμπιστευθήτε σε μένα, Μεγαλειότατε, και θά του το πώ άσφα-λώς. Και στην άλλη άκρη του κόσμου αν πάει ο γιός σας, θά το λάβει δίχως άλλο.

Ο Ναπολέον δέν έδωσε μιλά. Τά μάτια του όμως καρφώθηκαν τώρα στο χρυσό κλουδί, μέσα στο όποιο ο ευνοούμενος παπαγάλος του δάγκανε ανυπόμονα τα σύρματα.

Ο διαταγμός του ήταν δυνατός, μα η σκέψη που περνούσε απ' το μυαλό του φανόταν άκίμα πιά δυνατή.

Γι' αυτό σε λίγο, πλησιάζοντας τον Φλαμπώ, του είπε χαμηλόφωνα, μιά ζωηρά:

—Έστω... Δέχομαι μ' εύγνωμοσύνη την πρότασή σου. Άκουσε λοιπόν, στο γιό μου και θά του διηγηθής την ιστορία του πουλιού αυτού. Ναί. Οθ το πής ότι τον παπαγάλο αυτόν μου τον χάρισε πριν από μερικά χρόνια, έκείνη την όποία έλοι σας φωνάζατε «Καλή Ίωσηρίνα».

Οθ το πής, ότι γιά να μ' εύχαριστήση, η πρώτη μου αυτή γυναίκα, τον έμαθε όλα τα στεναχωρικά μας παραγγέλματα και όλα τα όνόματα των ένδόξων νικών μας.

Οθ το πής, ότι μιά βραδεία—ξέρεις πόση—το πουλί αυτό με την κραυγή του «στά όπλα!» μ' έσωσε απ' τα δολοφονικά στιλέτα πληρωμένων προδοτών. Και... Και θά το πής άκόμα, το άγαπημένο παιδί μου, να φυλάγεται καλά εκεί που θά τον πάνε οι έγγεροί μου, γιατί, όπως κύτταζα, κάποτε να ξεκάνουν τον Άσπώ, έ-τσι θά θελήσουν στο μέλλον να έπι-

βουλεύουν και τον Άσπώ... Διότι, όπως είπα, θά τον πάρω, θά τον κρατήσω πώς θά παραδώσω σίγουρα το κλουδί αυτό στην Αυτο Μεγαλειότητα το γιό σας...

φώναζε ο Φλαμπώ, ενώ τα δάκρυά του κυλούσαν άβυσσα στα σκαμμένα μάγουλά του.

Τότε ο Ναπολέον, πλησιάζοντας τον περισσότερο, τούδωσε ένα γεμάτο πορτοφόλι και του είπε:

—Σ' εύχαριστώ, Φλαμπώ... Πάρε αυτά τα χρήματα, γιάτι κάποτε θά σου χρειαστούν. Οθ σου στείλω επίσης κι' ένα χαρτί «έλευθέρως κυκλοφορίας». Πιστεύω να το σεbastούν, γιάτι ξέρουν καλά πώς είμαι πείσι—δυστυχώς—ακίνδυνος γι' αυτούς. Και τώρα... τώρα φίλησέ με, Φλαμπώ...

Φιλήθηκαν με υπέροστη συγκίνηση, κι' ο Αυτοκράτορας σκυφτός και σταπτικός ξαναένδθηκε τη σκάλα, ενώ ο Φλαμπώ άπόμεινε γιά μιά στιγμή κεραινωμένος...

Έπειτα, σπληώνοντας το κορμί του με άβυσθη προσπάθεια, παρουσίασε όπλα με κίνημα γοργό, και χαιρέτησε έτσι γιά στενή φορά τον ήμίθεο Αυτοκράτορά του, ενώ το κατ'εσχί-λετό άπ' τις πληγές γέρικο κορμί του ταραζόταν βίαια, και τα θαλά του μάτια πλημμύριζαν από δάκρυα θερμά...

Και σαν επίλογος σπαρτακτικός της Ολιβεργής αυτής σκηνής, άκούστηκαν συγχρόνως οι θρανήσιμες και πεισματικές κραυγές του παπαγάλου, ο όποιος όρλιαξε έξακολουθητικά:

—Φρεϊλάντ! Ριόβι!... Βάγκραμ. Στά όπλα!... Άούστερλιτ!... Έυ-λώ!... Στά όπλα!...

Η λέξεις αυτές, φανόντουσαν σαν ν' αναπολούσαν στη μνήμη του καμμοριμένου άπ' τους καταστρεγμούς της τόχης Κορσικανού Κατακτητού, τις λαμπρότερες στιγμές της έκθαμβωτικής σταδιοδρομίας του...

Πέρασαν έξη χρόνια...

Ο γιός του Μεγάλου Ναπολέοντος δέν είνε πιά «Βασιλιάς της Ρώμης» όπως τον είχε όνομάσει ο πατέρας του απ' τη στιγμή που γεννήθηκε. Είνε ένας μικρός Αύστριακός πρίγκιπ έννιά χρονών, με τον τίτλο του δούκας του Ραϊχστάιν, νευρικός, ντελικτικός, άνήσυχος, που όλο τινάζει προς τα πίσω το στεφανωμένο με χρυσές υποκίλες κεφάλι του.

Η Αυτοκρατορία μητέρας του, πειγχιώσα της Πάρις τώρα, διεφθαρμένη στην ψυχή κι' άπορροφημένη απ' τα καθεστρώνα γλέντια του παλατιού της, ούτε νοιάζεται καθόλου να δει το παιδί της.

Παραμελημένος λοιπόν απ' την άπονη μητέρα του, ο μικροδύτης δούξ, έξ άπομονωμένος στα ανάκτορα του Σαίμπουργκ, δίχως να ύποψιάζεται καν, πώς έκείνη τη στιγμή ο άτυχος πατέρας του κεραιδέρνει στο φαράκι της έξορίας, κάτω και στην Άγία Έλένη—στην άλλη άκρη του κόσμου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο κύριος, ή κυρία.

(Ο κύριος και ή κυρία γυρίζουν από την κηδεία του Ζώρξ—άδελφού της κυρίας. Μπαίνουν στο δωμάτιό του, όπου, πλάι στο έστρωτο κρεβάτι, καίνε άκόμη δύο λαμπάδες. Τα μάτια της κυρίας είνε κατακόκκινα από τα δάκρυα).

Η ΚΥΡΙΑ, (πέφτοντας άποκαωμένη σε μιά πολυθρόνα).—Τόν φτωχό τον Ζώρξ... Δέν μπορώ να το πιστέψω άκόμα... Κι' όταν συλλογίζομαι ότι δέν θά τον ξαναδώ πιά... Τόν άδελφό μου!... Τόν άγαπημένο μου άδελφό!... 'Α! 'Όσο κι' αν θέλει κανείς να φιλοσοφήση, σε τέτοιες στιγμές, τόν πάνει άπελπία...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Αυτό είνε αλήθεια... Ξέρεις πόσο τόν άγαπούσα κι' εγώ τόν άδελφό σου...

Η ΚΥΡΙΑ.—Και πόσο μ' άγαπούσε, ο καίμενος... Δέν είδες; Τάφρισε όλα στην κόρη μας. Την καίμενοούλα... Πρέπει, αλήθεια, να της βάλουμε πένθος κι' αυτής...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Βαρύ πένθος μάλιστα!... Για σκέψου!... Λίγο έλειψε να μ' ή βρεθείμε κοντά του στις τελευταίες του στιγμές... Εύτυχώς που είχε τόν κ. Ρενέ να τόν περιποιείται... Πώς εφρόντιζε γι' αυτόν! Σάν νάταν άδελφός του...

Η ΚΥΡΙΑ.—Δύσκολα βρίσκει κανένας στην έποχή μας ανθρώπους που νάχουν τόσο βαθύ το αίσθημα της φιλίας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Α! 'Ο κ. Ρενέ είνε άξιος θαυμασμού... Ύψιρε πραγματικός ήρωας!... 'Ο τύφος δέν παίζει... Και, καθώς βρισκόταν όλη την ώρα μαζί με τόν μακαρίτη, μπορούσε περίφημα να κολήση...

Η ΚΥΡΙΑ.—Πού είνε, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος, να τόν εύχαριστήσω;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ηθελε καλά και σώ-ναι να μείνη στο νεκροταφείο ως ότου νά σκειάσουν τόν τάφο. Θάρρη όμως σε λίγο. Τι να σου πώ... Μου σπαράζει την καρδιά!... Έχει γίνει άλλος άνθρωπος από την ώρα που πέθανε ο φίλος του. Φοβάμαι μήπως πέσει κι' αυτός άρρωστος από το κακό του...

Η ΚΥΡΙΑ.—Κι' από την κόουρα!... Για σκέψου λίγο... Τέσσερες μέρες τώρα και τέσσερες νύχτες δέν έλειψε ούτε στιγμή από το προσκέφαλο του καίμενου μας τού Ζώρξ... Ούτε νοσοκόμα νά ήταν! Άγαπώντουσαν σαν άδέλφια... Μόλις έλαβε το πρώτο τηλεγράφημα γιά την άρρώστειά του Ζώρξ, πήδησε στο τραίνο χωρίς να προστάση ούτε άδεια να πάει από τους προϊστάμενους του... Θά ήταν μεγάλο κοίμα να χσθή τη θέσή του γι' αυτόν τόν λόγιο... Αλήθεια δέν πρέπει να ξεχάσουμε και αλίτη σπουδαία... Μη φανούμε άγάριστοι... Τι ένθύμιο θά δώσουμε στον καλόν αυτόν κ. Ρενέ;... Θυμάσαι... ο δυστυχισμένος ο άδελφός μου, ως την τελευταία του στιγμή δέν έπαψε να μ' άς λέη ότι θάπρεσε κάτι να χαρίσουμε, γι' άνάμνησή του, στον φίλο του... Για να δώμε λοιπόν... (Ρίχνει μιά ματιά όλόγυρά της).

Τι θά μπορούσαμε να του προσφέρουμε χωρίς να τόν θίξουμε;... Γιατί, καθώς κατάλαβα, πρόκειται περί ανθρώπου έξαιρετικά ευαίσθητου και λεπτού... Είνε φτωχός, βέβαια... Αυτό φαίνεται... Χρήματα όμως δέν κάνει να τού δώσουμε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Θά προσβληθώ... Θά φανόταν σαν να τόν πληρώνουμε γιά τούς κόπους του...

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ασφαλώς... Και θά-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΝ ΦΕΡΝΑΝ ΝΤΕ ΦΛΕΡΥ

χη δίεμο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ας ψάξουμε να βρούμε τίποτ' άλλο λοιπόν...

Η ΚΥΡΙΑ.—Να τού δώσουμε το άμαξάκι του Ζώρξ; Αυτό πού έχει στο κτήμα του;... Είνε σωστό σαράβαλο... Δέν θά τολήσω ποτέ ν' άνέβω σ' αυτό...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Γι' αυτό θέλεις να τού το δώσης;

Η ΚΥΡΙΑ.—Δέν με καταλαβαίνει. Θέλω να πώ, ότι ένα τέτοιο άμάξι δέν είνε γιά μ' άς, γιά την ηλικία μας... Ταμιάζει περισσότερο σ' ένα νέο, όπως ο κ. Ρενέ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μά αν δώσουμε το άμάξι, θά χρειαστή να δώσουμε και τάλογο...

Η ΚΥΡΙΑ.—Βεβαίωτα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Και νομίζεις πως ο νέος αυτός έχει τα μέσα να διατηρήσει όλόκληρο σταύλο; Δέν είμαστε καλά! Θά φανούμε σαν να τόν κοροϊδεύουμε γιά τη φτώχεια του! Τι θά λέη ο καμμοίρης ο Ζώρξ πού μ' άκούει τώρα;...

Η ΚΥΡΙΑ.—(Δυσστανάζει).—'Ο καμμοίρης (ο Ζώρξ)...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Εξ άλλου, το άμάξι με τάλογο μπορούμε να τ' αμώσουμε...

Η ΚΥΡΙΑ.—(Δείλα).—Τόν είχε καλέσει ο Ζώρξ...

Η ΚΥΡΙΑ.—Δέν λέω... μ' ο Ζώρξ, στο κάτω-κάτω, είχε τούς συγγενείς του γιά να τόν περιποιηθούν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Αυτά όλα δέν μου άρέσουν και τόσο... 'Ο καίμενος ο Ζώρξ δέν πρόσχε ποτέ με ποιους ανθρώπους έπαινε φίλος...

Η ΚΥΡΙΑ.—'Η φτώχεια είνε κακός σύμβουλος... Ίσως αυτός ο κ. Ρενέ έλπιζε πως θά κληρονομούσε το Ρενέ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τόν παλιάνθρωπο!... Δέν μου λές, έξέτασες μήπως λείπει τίποτα;... Γιατί αυτός ο κύριος είχε όλα τα κλειδιά των ντουλαπιών...

Η ΚΥΡΙΑ.—Δέν θά τολήσε, φαντάζομαι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν τούς ξέρεις εσύ τι σου είνε μερικοί-μερικοί... Τώρα πού λείπει, δέν π' άς π' άφ' στο μπαούλο του άδελφού σου; Τι να σου πώ...

Αυτές η έταξές μας φαίνονται σαν πολύ άδεις... σαν να λείπουν μπατα-λώ...

Η ΚΥΡΙΑ.—Τρέχω... Ούφ! Μά ή-ταν άναγκη αυτός ο εύλογος ο Ζώρξ να κάνει ποιά με τέτοιους τι-χοδιώτες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ας έχει χάρι ο Ρενέ πού είμαστε μεις... Νάταν άλλοι στη θέση μας, θάτρεχαν στην άστυνο-μία!...

Η ΚΥΡΙΑ.—Τρέχω... Ούφ! Μά ή-ταν άναγκη αυτός ο εύλογος ο Ζώρξ να κάνει ποιά με τέτοιους τι-χοδιώτες...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ας έχει χάρι ο Ρενέ πού είμαστε μεις... Νάταν άλλοι στη θέση μας, θάτρεχαν στην άστυνο-μία!...

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ασφαλώς... Και θά-

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—'Ασφαλώς... Και θά-

Η ΚΥΡΙΑ.—'Ασφαλώς... Και θά-

με στον ξάδερφό σου τόν Έντγκαρ... Προχτές άκριδώς μ' άλεγε πως θά-θελε ν' αγοράζε ένα άμαξάκι σαν τού Ζώρξ γιά το δικό του κτήμα...

Η ΚΥΡΙΑ.—Σωστά...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Μένει τάλογο... Θά μπορούσαμε ίσως... Μά πού μ' άς βεβαιώνει πως ξέρει ίππασία ο κ. Ρενέ;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Λοιπόν τότε; Να τού δώσουμε ένα άλογο γιά να πείση και να τοκιστή ο άνθρωπος; 'Αν είνε έξυπνος, θά το πουλήση—κι' άσφαλώς αυτό θά κάνει, γιάτι δέν φαίνεται κοι-τός... 'Οραό ένθύμιο θά τού δώσου-με!... Το ένθύμιο πρέπει νάμει νάμει πού να τόν κρατή κανένας διακόξ έ-πάνω του, γιά να τ' όλέτη και να λέη: «'Α! Τόν καίμενο τόν τάδε πού μου το χάρισε...»

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Η ΚΥΡΙΑ.—'Εχεις δίκιο... Το ά-λογο το πουλάμε έμεις... (Μικρή σιωπή). 'Α! Βρήκα τί θά τού δώσου-με! 'Ο κ. Ρενέ είνε κληνός... Μου τώχε πεί αυτό ο καίμενος ο Ζώρξ... (Ξεκρεμίζει ένα τουφέκι από τόν τοί-χο). Θά τού δώσουμε λοιπόν αυτό έδώ το τουφέκι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέν είσαι στα καλά σου!

Ο ΑΚΑΝΘΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ (Πίναξ του Καραβάτου)

Φ. ΝΤΕ ΦΛΕΡΥ

ΤΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΣΚΛΑΒΟΙ ;

Η δουλεία στην αρχαιότητα. Τι έγινε μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού. Οι τρομεροί κουρσάροι της Μεσογείου. Το αίμα της Αμερικής. Κατά χιλιάδες χιλιάδες οι μαύροι δουλοπώτες για τη νέα ήπειρο. Ο πόλεμος Βορείων και Νοτίων στην Αμερική. Ποιός ήταν η πραγματική αφορμή του. Το δουλεμπόριο στην εποχή μας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

αγορίσει να την αποικίζουν. Παρ' όλη όμως την εισροή των λευκών στην νέα ήπειρο, απέραντες εκτάσεις, ή έ- ποίσε να καλλιεργούντο θα γινόντουσαν παραμυθικοί παράδεισοι θμενων χέρσες, γιατί δεν υπήρχαν τ' απαραί- τητα εργατικά χέρια για να τις καλ- λιεργήσουν. Και τότε δημιουργήθηκε ένα νέο εμπόριο, ένα εμπόριο που ά- ποτελεί στίγμα για την πολιτισμένη Ερώπη. Το εμπόριο των μαύρων δούλων.

Όπως οι Άφρικανοί πουλούσαν τους Εύρωπαίους, έτσι και ο Εύρω- παίος άρχισαν να πουλούν τους Άφρι- κανούς, στους αποίκους της Αμερι- κής που ήθελαν εργάτες. Η ιδέα αυ- τή ήρθε πρώτα στους Όλλανδούς θα- λασσοπόρους, οι οποίοι συχνά κατέ- βαιναν ως την Αφρική και τα μεγά- λα νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού για να φορτώσουν τα πλοία τους με τα πολύτιμα αφρικανικά προϊόντα. Τα εθώσαν και καλοκαμωμένα κορμιά των μελαφών ιθαγενών, ή χάρη, ή εδύση και ή αντοχή των γυναι- κών τους, τους έκαναν άμέσως εντύ- πωσι και σκέφτηκαν ότι το ανθρώπι- νο αυτό υλικό μπορούσε να χρησιμο- ποιηθεί επωφελεστάτα στη νέα ήπει- ρο. Δεν υπήρχε καμιά άμφισβητα ότι έβλε αυτοί οι μαύροι ήσαν, κατωτέρως βιολογικής ανάπτυξης. Δεν ήσαν καν χριστιανοί!... Η αντίληψή τους ήταν μόλις άνωτερη από των τετρα- πόδων. Δεν έπρεπε λοιπόν να λογα- ριάζονται για άνθρωποι.

Και έτσι άρχισε το εμπόριο των μαύρων δούλων. Όπως πρώτα τα κα- ράβια των Άλγερινών πειρατών, έ- ται και τώρα, ή γαλλέρες των πολιτι- σμένων Εύρωπαίων άραξαν στη λιμα- νάκι ενός ευτυχισμένου και ήσυχου χωριού της Αφρικής και οι Όλλαν- δοί άποικιστές γυναίκες, άνδρες και παιδιά, τους έβριγαν μέσα στ' αμπα- ρία των καραβιών τους και τους με-

τέφεραν σαν κτήνη στην Αμερική, χωρίς να τους νοιάση διόλου, αν οι μισοί από τους δυστυχισμένους μαύ- ρους πέθαιναν στο δρόμο από τις στε- ρήσεις και τις κακουχίες. Τι τους έ- μελλε; Μήπως είχαν άγοράσει το έ- μπόρεμά τους; Όσοι από τους μαύ- ρους κι' αν άπέθαναν, πάντοτε αυτοί θα έβγαίνουν κερδοσμένοι. Σε λίγον καιρό το νέο κι' επικερδέστατο αυτό εμπόριο, προκάλεσε την άμυλλα των άλλων Εύρωπαίων. Οι Γάλλοι ναυτι- κού, υπό την προστασία του βασι- λέως του Ηλίου, του Λουδοβίκου ΙΔ', έπεδοθήσαν κι' αυτοί στη εμπό- ριο των δούλων και συνέτελεσαν, στην διάδοσή του. Δικαίωμα χρόνια ήμιασε αυτό το εμπόριο και στο διάστημα αυ- τού εκατομμύρια μαύρων μετεφέρθηκαν στην Αμερική. Τα παράλια της Α- φρικής έρημώθηκαν γρήγορα από τους κατοίκους τους, μα αυτό δεν άπλησι- σε τους Εύρωπαίους δουλεμπόρους. Στα ένδοτερα της Μαύρης Ηπείρου υπήρχαν ακόμα κορμιά για πούλημα και δεν είχαν παρά να προχωρήσουν παρά μέσα. Όλες ή άπέραντες θα- θακορυφές και καφερυτιές της Α- μερικής, ή ζαχαροφυτιές της Κού- βας, ή άποικισμός της Αϊτής και πολλών άλλων νησιών της Αμερικής, όφειλονται αποκλειστικά στους δυσ- τυχημένους μαύρους σκλάβους που δεν έγνωρίσαν άλλη άμοιδή για τις κο- λασμαίες εκδουλεύσεις που προσέφε- ραν στην ανθρώπιότητα παρά μονάχα το έδω, την πείνα και τα βασανιστή- ρια.

Σιγά-σιγά όμως άρχισαν να επι- κρατούν ανθρωπιστικότερες αντιλή- ψεις. Μετά την επικράτηση της Γαλ- λικής Επαναστάσεως που διεκήρυ- τε την ελευθερία, την ισότητα και την άδελφότητα για όλους τους άν- θρώπους, ή σωματεμπορία έθεωρήθη ως πράξη άβέβαιη και άναρχοστι- *

κή. Το εμπόριο των δούλων άπαγο- ρεύθηκε και γινόνταν άυστηρή κατα- δίωξη στα πλοία που μετέφεραν μαύ- ρους δούλους από την Αφρική στην Αμερική. Και όχι μόνον αυτό αλλά και άποστολές ελόκληρες από ένθου- σιάδες Εύρωπαίους ξεκίνησαν και προχώρησαν ως τα βάθη της Αφρι- κής με τον σκοπό ν' αντιδράσουν στο έθρον των λευκών σωματεμπόρων που εξακολουθούσαν τη δουλεία και να εκπολιτίσουν κάπως τους μαύρους που βοισκόντουσαν ακόμα σε πρωτό- γονο κατάσταση.

Ένωμεταξύ και στην Αμερική τα πράγματα έγαν άλλεζι. Η μετανά- στεισις από την Ερώπη εξακολου- θούσε άθροβα. Νέοι Εύρωπαίοι άποικιο- έφταναν κάθε μέρα. Η ειομηχανία, ή οποία δεν χρειαζόταν τόσα χέρια, ή γεωργία, αλλά άπαιτούσε πολύ μεγαλύτερη αντίληψη και ικανότητα, άρχισε να προσδύη καταπληκτικά. Μαύροι δούλοι είχαν πάψει πεία να εισάγονται στην Αμερική, αλλά τα εκατομμύρια των μαύρων που υπήρχαν εκεί, είχαν άποκτήσει παιδιά και έν- γονία, τα οποία εξακολουθούσαν να έινε δούλοι έως και ο πατέρας τους.

Οι περισσότεροι όμως από αυτούς τους δούλους ήσαν συγγενεωμένοι με τους νοτιότερες και μάλλον γεωργι- κές νοτιότητες της Αμερικής, ενώ στις βόρειες επαρχίες ή εργασιές γινόν- τουργαν αποκλειστικά σιεδν από λευ- κούς, οι οποίοι μάλιστα έπεισαν να κοιδώματα ήμεροσθήα. Αυτό δεν συ- κριζόταν με το δουλεμπόριο των βο- νόρων στους κεφαλαίστους των βο- ρείων επαρχιών, γιατί οι νότιοι έκα- ναν με τους μαύρους δούλους, την δουλεία τους δωρεάν και έτσι υπο- ρούσαν να πουλούν φθηνότερα τα προ- όντα τους και να συναγωνίζονται κα- όντα τους και να συναγωνίζονται κα- ταστησιακά τους νοτίους. Έτσι ή βόρειες πολιτείες απέκτησαν την α- πελευθέρωσι όλων των δούλων, ή την κατάρριψη της δουλείας. Επειδή οι νότιοι δεν θέλησαν να έ δα- γούν αυτό, έξεργάη η περίφημος πόλεμος Βορείων και Νοτίων.

Φυσικά σ' αυτόν τον πόλεμο δεν μπορούμε ν' άρντηθούμε και τα ανθρω- πινικά κίνητρα. Οι περισσότεροι Ά- μερικανοί που πολέμησαν για την κα- τάρριψη της δουλείας, το έκαναν από άνη ήθελον και ανθρωπισμό. Και άνη ήθελον και ανθρωπισμό. Και άνη ή πόλεμος έληξε με την νίκη των βορείων, ελόκληρη ή ανθρωπί- της αισθανθηκε βαθειά ανακούφιση.

Από τότε μπορεί κανείς να πώ πως ή σωματεμπορία στη πολιτισμέ- να κράτη έξέθιπε και πως δεν άπό- νον πεία σκλάβοι, πουλάστηκαν στην Ερώπη και στην Αμερική. Σε μερ- κιά όμως μέση της Αμερικής και Α- σίας εξακολουθεί και σήμεν ακόμα ν' άναζήν το δουλεμπόριο. Πείν άπ' τον πλοίο μάλιστα και την επανήκταση του Κεαλ, οι σωματεμπορεί ήσαν ά- πλ τοδ σπουδαιότερους έμπόρους της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, γιατί

αυτοί είχαν την βαρεία, όσο και λε- πτή άποστολή, να μαζεύουν άπ' όλα τα μέρη της Ασίας τις ωραιότερες νέες για τα χαρέμια του Σουλτάνου, και των άλλων Τούρκων μεγιστάνων, οι όποιοι ήθελαν διαρκώς ν' ανανεώ- νουν τις σκλάβες τους. Μόνον για τον Σουλτάνο του Μαρόκου χρειαζόντου- σαν χιλίες σκλάβες και πάντε χιλιά- δες για τον Σουλτάνο Αβδούλ Χα- μήτ της Τουρκίας. Άνάλογα φυσικά ήσαν τα χαρέμια των πασάδων, των υπέφδων και των άλλων εύγενών.

Σε όλες λοιπόν τις χώρες του Ι- σλάμ, στις όποιες δεν έχουν ακόμα ε- πικρατήσει ή νεωτερικότητες αντίλη- ψεις του Κεαλ και ισχύει ή πολυ- γαμία, το εμπόριο των σκλάβων άκ- μαίει ακόμα. Όστόσο οι σημερινά δύσκολοι καιροί είχαν ριζικότερα ά- ποτελέσματα κι' από τις επαναστά- σεις του Κεαλ και από την επικρά- τησι του εύρωπαϊκού τρόπου του ζήν στις μουσουλμανικές χώρες. Έτσι ο νεαρός σημερινός Σουλτάνος του Μα- ρόκου μολονότι δεν σκέπτεται καθε- λου να ακολουθήσει τις άρχες του Κε- αλ, άναγκάστηκε ωστόσο να παρι- τηθή από τις χιλίες ώραιες παλλα- κίδες, τις όποιες κληρονόμησε από τον πατέρα του και να άρκεσθί σε μία και μόνη νέμμεση σύζυγον.

Έτσι επέρασε ή εποχή που τα χα- ρέμια γέμιζαν άδιάκοχα με ώραιες σκλάβες κι' οι σωματεμπορεί έκαναν χρυσές δουλειές. Το άκρίσιο αυτό έ- μπόριο έν τούτοις δεν εξέλιπε ακόμα και στην Αθηνά, παρ' όλην που οι Αθηνάσιοι έινε χριστιανοί, υπά- ρχουν και χαρέμια και δούλοι. Γίνεται μάλιστα και αέζαγωγή εμπόρευμα- τος, γιατί οι Αθηνάσιοι πουλούνται ως σκλάβοι και μεταφέρονται στο Σουδάν και στις άλλες επαρχίες της Αφρικής.

Ένωμεταξύ, ή Κοινωνία των Έ- θνών έχει άνωλθεί την καταδίωξη της σωματεμπορίας και γι' αυτό οι σωματεμπορεί μεταχειρίζονται πολλά λαθραία και πλάνια μέσα για να δε- ξάγουν το επάγγελμά τους, χωρίς να άναγκασθούν. Κατάλληλη εδοικαρία γι' αυτούς έινε π.χ. το προσκόνημα της Μέκας. Παίρνουν μαζί τους πολ- λούς νεαρούς όθην προσκονητές, και όταν φθάσουν στην Μέκκα, τους άν- ταλλάσσουν με χρήματα.

Χειρότερη ακόμα έινε ή κατάσταση στη ένδοτερα της Αφρικής, παρ' όλο που αυτά τα μέρη άποτελούν άποικίες πολιτισμένων κρατών της Ερώπης.

Πρό όλίγου καιρού ακόμα, από τις άποκαλύψεις που έκανε ένας περιη- γητής της Αφρικής, ή πολιτισμένος κόσμος έπληροφόρηθη ότι στην άγγλι- κή άποικία Σιέρρα Λέονε, που πέντε έτών, υπήρχαν διακόσιες πενήντα χι- λιάδες δούλοι. Επίσης στην λεγομένη άνεξάρτητο αφρικανική δημοκρατία της Λιβερίας, έινε έγκανιστες τα- λευταία ένα νέο είδος δουλείας! Από τα ένδοτερα της χώρας μετέφεραν

διά της βίας εκατοντάδες χιλιάδων μαύρων και ν' έργαστοδν άμεσική. Οι δυστυχισμένοι αυτοί ζούσαν υπό τόσο φρικώδεις όρους, όστε ή άποκαλύψει που έγιναν, έκίνησαν την άγανάκτηση όλων του κόσμου και το σκάνδαλο ή- ταν τόσο μεγάλο, όστε ο πρόεδρος της δημοκρατίας της Λιβερίας άναγ- κάστηκε να παραιτηθή.

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στο ίδιο διαμέρισμα της πρώ- τής θέσεως τρεις άνθρωποι μιλούν οικειότατα, καπνίζοντας την πίπα τους. Ο ένας έινε γοντρός και έανθός. Έινε Γερμανός από την Στουτγκάρδη. Ο άλλος έινε ξε- ραιανός και κόκκινος, Άγγλος από το Μάντσεστερ. Ο τρίτος έι- νε ένας ανθρωπάκος μελαγχρινός κι' επιδεικνιτικός, Γάλλος από την Μασσαλία.

Ο Γερμανός λέει :

— Στόν τόπο μας τα τραίνα πηγαίνουν με τέτοια ταχύτητα, όστε οι τηλεγραφικοί σήλοι δια- δέχονται ο ένας τον άλλον τόσο γρήγορα μπροστά στα μάτια το' ταξιδιούτου, όστε νομίζε κανείς ότι βρίσκειται σ' ένα δάσος με δ- οτους κορμούς, γυμνούς από φύλ- λα, όπως τον χειμώνα.

Ο Άγγλος λέει κι' αυτός :

— Στην πατρίδα μου, όταν τα τραίνα δάζουν το μέξιμονι της ταχύτητος, τα πέτρινα σάδια των χιλιόμετρων, περνοδν τόσο γρή- γορα, όστε έχει κανείς την έντύ- πωσι ότι βρίσκειται σ' ένα κομψο- τήσιο γεμάτο επιτύμβιες πλάκες.

Ο Γάλλος τότε έκανε ένα μο- φασιό εισωνίας και περιφρονή- σεις για όσα άκουσε από τους άλ- λους δυο και λέει κι' αυτός :

— Όλα αυτά δεν έινε τίποτα κύριοι, και είμαι σε θέσι να σας το άποδείξω. Μία μέρα έπήγα το τραίνο από την Μασσαλία για το Παρίσι. Τη στιγμή της άναγω- ρήσεως μου, όταν έσούριζε ή μη- γανή, τακκώθηκαν με τον σταθ- μάρινη της Μασσαλίας και στο θυμό μου έσάρκωσα το χέρι μου να τον γτυπήσω. Έ, λοιπόν, το τραίνο έφυγε τόσο γρήγορα, όστε το γαστρονι το έφαγε ο σταθμαρ- χης του Παρισιού!...

Από Έβραιος πηγαιναν στη Μό- σνα. Ο ένας, που μονάχα αυτός έινε διαβατήριο, λέει στον άλλον, που φοβόταν γιατί δεν έινε :

— Άν κανέναν χωροφύλακα να ε- ζήτησε διαβατήριο, άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

πρώτος άρχισε να τρέχη σαν δαι- μονισμένος και ο γωσφιλάς, που φαντάστηκε ότι έπρόκειτο για κά- ποιο πολύ ύποπο ύποκείμενο, άρ- χισε να τον κυνηγή. Ο άλλος που δεν είχε διαβατήριο, κατώρ- θωσε έτσι να περάση μ' όλη του την ήσυχια.

Επί τέλους ο καταδιωκόμενος έσταμάτησε άποτόμως και ο χω- ροφύλαξ, που τον κυνηγούσε δήμε- πρς δήμε, τον έπιασε.

— Τι συμβαίνει, κύριε χωρο- φύλακα, έίπε ο Έβραίος μ' όλη του την άπάθεια.

— Βγάλε άμέσως το διαβατή- ριό σου, αν έχεις και αν έινε κα- νονικό.

Ο Έβραίος άμέσως υπάκουσε και ο χωροφύλαξ είδε ότι ήταν έν τάξει.

— Άφού είχες, λοιπόν, το δια- βατήριό σου κανονικό γιατί το ε

— Ένας Σκώτος μία μέρα όρμη- σε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, τράδη- ξε κατ' εθεϊαν στον καταστημα- τάρχη και το έίπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκυ, αλλά γρήγορα γιατί θέλω να έγω πιει μερικά πριν να κάμω τον κανόν.

Τόν έσέρβιραν και ο Σκώτος ά- δειασε το ούισκυ και ζήτησε και δεύτερο.

Ο καταστηματάρχης περίεργος τον έρώτησε δευλ-δευλ :

— Με συγκινείτε, κύριε, άλλ' αν μού επιτρέπατε να σας ρωτή- σοι, που πρόκειται να κάμετε τον κανόν ;

Ο Σκώτος άδειασε και το δει- τερο ποτήρι και το άπάντησε ψυ- χραιμότατα :

— Έδω, μαζί σου, φίλε μου, τώρα που θα φύγω χωρίς να σ' πληρώσω!...

— Γιατί ένόμιζα πως...κάνατε την ίδια θεωρεία! άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

κάμει την δική του πεθερά, πάλι θα ήταν πικρή. Ο καθένας, τέ- λος, υπερεθεμάτιζε για τη δική του πεθερά.

Σε μία άκρη καθόταν κι' ένας νέος νεοέπαντρός, που δεν μιλούσε καθόλου.

— Κι' εσύ, αγαπητέ, δεν λές τίποτε για την πεθερά σου ; Τι σκέπτεσαι ;

— Τι να πώ εγώ ; Μόλις παν- τρεύτηκα... Τόν καρό που έκορ- τούρε την γυναίκα μου, ή πεθερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φο- ρές της έλεγα : «Είσθι τόσο κα- λή, τόσο γλυκαία, που θα μπορού- σα να σάς πιώ σ' ένα ποτήρι νερό!...»

— Και σήμερα :

— Σήμερα λυπούμαι γιατί δεν το έκαμα !

Ένας Σκώτος μία μέρα όρμη- σε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, τράδη- ξε κατ' εθεϊαν στον καταστημα- τάρχη και το έίπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκυ, αλλά γρήγορα γιατί θέλω να έγω πιει μερικά πριν να κάμω τον κανόν.

Τόν έσέρβιραν και ο Σκώτος ά- δειασε το ούισκυ και ζήτησε και δεύτερο.

Ο καταστηματάρχης περίεργος τον έρώτησε δευλ-δευλ :

— Με συγκινείτε, κύριε, άλλ' αν μού επιτρέπατε να σας ρωτή- σοι, που πρόκειται να κάμετε τον κανόν ;

Ο Σκώτος άδειασε και το δει- τερο ποτήρι και το άπάντησε ψυ- χραιμότατα :

— Έδω, μαζί σου, φίλε μου, τώρα που θα φύγω χωρίς να σ' πληρώσω!...

— Γιατί ένόμιζα πως...κάνατε την ίδια θεωρεία! άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

κάμει την δική του πεθερά, πάλι θα ήταν πικρή. Ο καθένας, τέ- λος, υπερεθεμάτιζε για τη δική του πεθερά.

Σε μία άκρη καθόταν κι' ένας νέος νεοέπαντρός, που δεν μιλούσε καθόλου.

— Κι' εσύ, αγαπητέ, δεν λές τίποτε για την πεθερά σου ; Τι σκέπτεσαι ;

— Τι να πώ εγώ ; Μόλις παν- τρεύτηκα... Τόν καρό που έκορ- τούρε την γυναίκα μου, ή πεθερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φο- ρές της έλεγα : «Είσθι τόσο κα- λή, τόσο γλυκαία, που θα μπορού- σα να σάς πιώ σ' ένα ποτήρι νερό!...»

— Και σήμερα :

— Σήμερα λυπούμαι γιατί δεν το έκαμα !

Ένας Σκώτος μία μέρα όρμη- σε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, τράδη- ξε κατ' εθεϊαν στον καταστημα- τάρχη και το έίπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκυ, αλλά γρήγορα γιατί θέλω να έγω πιει μερικά πριν να κάμω τον κανόν.

Τόν έσέρβιραν και ο Σκώτος ά- δειασε το ούισκυ και ζήτησε και δεύτερο.

Ο καταστηματάρχης περίεργος τον έρώτησε δευλ-δευλ :

— Με συγκινείτε, κύριε, άλλ' αν μού επιτρέπατε να σας ρωτή- σοι, που πρόκειται να κάμετε τον κανόν ;

Ο Σκώτος άδειασε και το δει- τερο ποτήρι και το άπάντησε ψυ- χραιμότατα :

— Έδω, μαζί σου, φίλε μου, τώρα που θα φύγω χωρίς να σ' πληρώσω!...

— Γιατί ένόμιζα πως...κάνατε την ίδια θεωρεία! άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

κάμει την δική του πεθερά, πάλι θα ήταν πικρή. Ο καθένας, τέ- λος, υπερεθεμάτιζε για τη δική του πεθερά.

Σε μία άκρη καθόταν κι' ένας νέος νεοέπαντρός, που δεν μιλούσε καθόλου.

— Κι' εσύ, αγαπητέ, δεν λές τίποτε για την πεθερά σου ; Τι σκέπτεσαι ;

— Τι να πώ εγώ ; Μόλις παν- τρεύτηκα... Τόν καρό που έκορ- τούρε την γυναίκα μου, ή πεθερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φο- ρές της έλεγα : «Είσθι τόσο κα- λή, τόσο γλυκαία, που θα μπορού- σα να σάς πιώ σ' ένα ποτήρι νερό!...»

— Και σήμερα :

— Σήμερα λυπούμαι γιατί δεν το έκαμα !

Ένας Σκώτος μία μέρα όρμη- σε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, τράδη- ξε κατ' εθεϊαν στον καταστημα- τάρχη και το έίπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκυ, αλλά γρήγορα γιατί θέλω να έγω πιει μερικά πριν να κάμω τον κανόν.

Τόν έσέρβιραν και ο Σκώτος ά- δειασε το ούισκυ και ζήτησε και δεύτερο.

Ο καταστηματάρχης περίεργος τον έρώτησε δευλ-δευλ :

— Με συγκινείτε, κύριε, άλλ' αν μού επιτρέπατε να σας ρωτή- σοι, που πρόκειται να κάμετε τον κανόν ;

Ο Σκώτος άδειασε και το δει- τερο ποτήρι και το άπάντησε ψυ- χραιμότατα :

— Έδω, μαζί σου, φίλε μου, τώρα που θα φύγω χωρίς να σ' πληρώσω!...

— Γιατί ένόμιζα πως...κάνατε την ίδια θεωρεία! άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

κάμει την δική του πεθερά, πάλι θα ήταν πικρή. Ο καθένας, τέ- λος, υπερεθεμάτιζε για τη δική του πεθερά.

Σε μία άκρη καθόταν κι' ένας νέος νεοέπαντρός, που δεν μιλούσε καθόλου.

— Κι' εσύ, αγαπητέ, δεν λές τίποτε για την πεθερά σου ; Τι σκέπτεσαι ;

— Τι να πώ εγώ ; Μόλις παν- τρεύτηκα... Τόν καρό που έκορ- τούρε την γυναίκα μου, ή πεθερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φο- ρές της έλεγα : «Είσθι τόσο κα- λή, τόσο γλυκαία, που θα μπορού- σα να σάς πιώ σ' ένα ποτήρι νερό!...»

— Και σήμερα :

— Σήμερα λυπούμαι γιατί δεν το έκαμα !

Ένας Σκώτος μία μέρα όρμη- σε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, τράδη- ξε κατ' εθεϊαν στον καταστημα- τάρχη και το έίπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκυ, αλλά γρήγορα γιατί θέλω να έγω πιει μερικά πριν να κάμω τον κανόν.

Τόν έσέρβιραν και ο Σκώτος ά- δειασε το ούισκυ και ζήτησε και δεύτερο.

Ο καταστηματάρχης περίεργος τον έρώτησε δευλ-δευλ :

— Με συγκινείτε, κύριε, άλλ' αν μού επιτρέπατε να σας ρωτή- σοι, που πρόκειται να κάμετε τον κανόν ;

Ο Σκώτος άδειασε και το δει- τερο ποτήρι και το άπάντησε ψυ- χραιμότατα :

— Έδω, μαζί σου, φίλε μου, τώρα που θα φύγω χωρίς να σ' πληρώσω!...

— Γιατί ένόμιζα πως...κάνατε την ίδια θεωρεία! άπάντησε ο πονηρός Έβραίος.

— Άν με πιάσει φυσικά δεν θα μού κάνει τίποτα, γιατί θα το δάξω το διαβατή- ριό μου. Έσύ όμως έντομεταξύ φρόντισε να το σκάσεις και να πε- ράσεις...

Πράγματι, όταν έφτασαν εκεί που γίνεται ή έλεγχοι, τους έστα- μάτησε ο χωροφύλαξ και τους έ- ζήτησε να διαβατήρια τους. Ο

κάμει την δική του πεθερά, πάλι θα ήταν πικρή. Ο καθένας, τέ- λος, υπερεθεμάτιζε για τη δική του πεθερά.

Σε μία άκρη καθόταν κι' ένας νέος νεοέπαντρός, που δεν μιλούσε καθόλου.

— Κι' εσύ, αγαπητέ, δεν λές τίποτε για την πεθερά σου ; Τι σκέπτεσαι ;

— Τι να πώ εγώ ; Μόλις παν- τρεύτηκα... Τόν καρό που έκορ- τούρε την γυναίκα μου, ή πεθερά μου ήταν πολύ καλή. Πολλές φο- ρές της έλεγα : «Είσθι τόσο κα- λή, τόσο γλυκαία, που θα μπορού- σα να σάς πιώ σ' ένα ποτήρι νερό!...»

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΓΓΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στωϊκή και ήρωική, η Φιλίνη κατέπνιγε την αγωνία που της προκαλούσε η κλονιστική αυτή αποστολή, στην οποία ο υδωγός της θα λάβαινε μέρος. Κατακλιώντας μάλιστα τις μυστικές και βαθιές ανησυχίες της, προσπαθούσε να χαμογελάει, όταν τις δέλεπε. Χαμογελούσε γι' να μη κλάψη...

Ο Γουλιέλμος θα ήθελε να οδηγήσει στην ομίση του τους γενναίους αυτούς φίλους του, οι οποίοι πήγαιναν να θυσιάσουν για τους δικούς του. Μά η εξάντλησή του ήταν τέση, ώστε μιλών βαρύν θ' αποτελούσε γι' αυτούς παρά ενίσχυση.

—Είμαστε πληγωμένοι! του έλεγε γι' να τον παρηγορήσει ο Λέον, ντε Μοντενέρο, ο οποίος είχε μετετρεφεί από τη γολέττα σε μια αθώα του ανώτατος Κυρίου. Καθένας με την ώρα του!... Ουδείς κι' η δική μας ώρα!...

Μια από τις ημέρες εκείνες, ο πρίγκιψ ντε Μαρσινιάν, συνοδευόμενος από πολλούς αδελφούς, πήγε κι' έκοψε μασε στο στήθος του "Ελ Γιντομέντε, έπάνω στη γολέττα του, το παρτίο που είχε ζήσει γι' αυτόν από τη βασιλεία και που η Μαρία Βιζέντι του το είχε απονεμίσει με όλη της την καρδιά. Σιωπηλά, έγκραστούντας σε μια Μοίρα, που τη θεωρούσε άδυσωπητη, η βασιλέσσα ήταν εντυπωμένη που αντιμετώπιζε όπως άξιζε ένα γενναίο θαλασινό. Αυπνάντο μόνο γιατί η κατόστασή της δεν της επέτρεπε να τον παρασημοφορήσει με τα ίδια της τα χέρια.

Γι' να κάνει ακόμα επιστηρότερη αυτή την τιμή, ο Ροβέρτος ντε Μαρσινιάν παρασημοφόρησε την "Ελ Γιντομέντε" μπροστά σε όλο του το πλήρωμα, προς το όποιο απήλυσε κατόπιν τα συγχαρητήριά του για την ήρωική στάση του. Μετά το τέλος της συγκινητικής αυτής σκηνής, ανήγγειλε ότι τα δυο κανόνια που είχαν παίξει τόσο καλά το ρόλο τους κατά την άπελευθέρωση του Γουλιέλμου Μάστερ, θα μετεφέροντο στη θαλαμηγού "Ελενα".

—Ποιός έφερε αν δεν της φέρουν εσύγχι!—είπε, αφού άνακόνισε με μερικά λόγια το σκοπό της νέας αυτής αποστολής.

Οι ναύτες, τους οποίους ο "Ελ Γιντομέντε" είχε πάρει γι' να αντιστήνουν το πλήρωμα της γολέττας του κι' οι οποίοι πάσα του ήταν έμπιστοι, ζήτησαν τότε να συνοδεύσουν τα δυο αυτά κανόνια στο νέο τους πλοίο, αφού άλλωστε ήταν συντηρημένοι στο χειμνιά τους. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσινιάν δέχτηκε πρόθυμα την αίτησή τους. "Όσο πιο πολλοί πολυτιμώτεροι βοισκόντουσαν, έπάνω στην "Ελενα", τόσο το καλύτερο!...

Τότε, η ώρα θαλαμηγού, ένοχημένη με δυο κανόνια συμπληρω-

ματικά, με τα πανιά της και τα εξαρτήματά της άναεωμένα και με το πλήρωμα υπερσυνπληρωμένο, λιχνίζονταν περήφανα μέσα στο λιμάνι της Νεαπόλεως.

"Όλα ήταν πειά έτοιμα. "Όχι μέρους είχαν περάσει μόνο από τότε που είχε ξαναγορίσει στη Νεάπολη.

Τέλος, ένα πρωί, έγινε η άναχώρησις. Τρεις νέες γυναίκες, ώριμες, λεπτές και γλωμές, στεκόντουσαν στην παραλία. Ήταν η Μινιόν, η Φιλίνη και η παιγνίστρια Γκρατσιόζα.

Νεράζια μεγαλόθυμη και γοητευτική, η κόρη της βασιλέσσας δεν είχε βελήσει ν' αφήσει να φύγουν για τους πύε αγάλους κινδύνους οι ήρωες που επεδίαιναν στην "Ελενα", χωρίς να τους απομαρτυρήσει.

Ο Γουλιέλμος και ο πρίγκιψ ντε Μαρσινιάν, βασανιζόμενοι από τη σιωπή, έβλεπε τον έδωσαν τους φίλους των να φεύγουν μόνοι, συνάδευαν τις τρεις νέες γυναίκες.

Η Φιλίνη, η γοητευτική ήθοποιος

του παρελθόντος με τα χαρακτηριστικά αλλοιωμένα, διατηρούσε, συγκλονίζοντας όλη της τη θέληση, στο θελκτικό

κό χαμόγελό της, ενώ τα βλέμματά της ήταν προσηλωμένα στο ίδιο σημείο πάντοτε του πλοίου εκεί, όπου στεκόταν ο Αλέξης, ο οποίος σφίγγοντάς την για τελευταία φορά στην αγκαλιά του, της είχε πει:

—Έχε εμπιστοσύνη! Ο Θεός δεν θα βάλει να χωρίσει αυτούς που τρέσας φορές τους ένωσε.

Ένα σφύριγμα άνηγγαζε έξαφνα από τη γέφυρα του πλοιάρχου. Χαίρετε όλοι!... Η θαλαμηγός άρχισε ν' άπομαρτυρείται άργά...

Μαντήλια σάλευαν κι' από την άκρογαλιά κι' από το πλοίο. Η Φιλίνη, που εξακολουθούσε να χαμογελάει, έπαψε πειά να βλέπει το Λαέστη. Και τότε, μνη έχοντας πειά άνάγκη να κρύψει την αγωνία της απ' αυτόν που άγαπούσε, άφησε τα δάκρυά της να κυλήσουν έλεύθερα και έξέπασε σε

λυγμούς. Είχε δείξει θάρρος όσο ο ποιητής της θρισκόταν εκεί... μά στην πραγματικότητα, η αγωνία της κι' η άπελπίσια της ήταν άπερίγραπτες...

Ο Αλέξης την είδε τάχα από το πλοίο που έφρουε γοργά τώρα να φέρει το μαντήλι της στα μάτια της;... Η άλήθεια έ'νε ότι, ενώ κότταζε άκόμα προς το μέρος της πριν τη χάσει έντελως απ' τα βλέμματά του, έ'νε σύννεφο θύλασε τα μάτια του...

Καθώς άπόστρεψε το κεφάλι του για να καταπνίξει την περιστική αυτή άδυναμία, είδε το Φρίτζ και το Ζέν-Πόλ πλάι του. Μά κι' αυτοί φαίνόντουσαν πολύ συγκινημένοι.

Τότε ο Φρίτζ, για να κρύψει τη συγκίνησή του, χτύπησε το σπαθί του με το χέρι του και φώναξε:

—Ωραίος καιρός!... Πρώτης τάξως άνεμος για να φύγουμε για τον πόλεμο... Αυτό έ'νε καλό σημάδι για την έπιστροφή!... Γιατί έλπίζω πως θα ξαναγορίσουμε με τον άδελφον ντε Κυπριάν και την εγγενική Μαντόνα, αφού έ'νας προηγουμένως το σπαθί μου θα κόνει τη γνωριμία του και με τους Μουσουλμάνους.

Ο Αλέξης κατάλαβε ότι η γενναίος του σύντροφος μιλούσε έτσι για να τον άποσπάσει από τις σκέψεις του και χαμογελούσε λυπημένα...

Η Νεάπολις γανύταν τώρα μακρυνά, ενώ το πλοίο τραβούσε κατά το νοτιά. Το ύψιστο παγκράδι θα παιζόταν εκεί κάτω...

XXVIII

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Μά ήταν πολύ μακρυνά για ένα ιστοφόρο, η άφρικανικός άκτες από τη Νεάπολη... Και ήταν ακόμα πολύ μακρυνά από τις άκτες του Άλγερίου ή έρημος στην όποια ο μαρκήσιος ντε Κυπριάν είχε οδηγηθεί αιχμάλωτος. Κι' έ'νας άνθρωπος, έ'νας χριστιανός προσπαθούσε να διασχίσει αυτή την άπόστασι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Φορτουνάτο!

Αφού δέχτηκε την εύλογιά της "Ελενας και την άπογοστή της, είχε προχωρήσει κατά το νοτιά. Τα χαράβνια που πήγαιναν από το "Ελ Ντεζάρ του Άλγερίου στο έσωτερικό, συνήθιζαν ν' άκολουθούν τον παραβλάσιο δρόμο που εισχωρούσαν στους κάμπους της Μιτάντζας. Έτσι ο δρόμος συντομεύονταν κατά μερικά ώρες. Μά ο δρόμος αυτός ήταν φανερός και πολυσύχναστος. Γι' αυτό ο Φορτουνάτο, μολονότι θα κατέβαλε μεγαλύτερο κόπο, προτίμησε ν' άκολουθήσει άλλους δρόμους, πιο έρημους. Αργότερα, όταν θα βρισκόταν άρκετά μακρυνά απ' το Άλγέριο, όταν δεν θα υπήρχε πειά κίνδυνος να τον άναγνωρίσουν και να τον συλλάβουν, θα έβλεπε πειά τι θα έκανε...

Διαλέγοντας λοιπόν τα πιο άπορρητα μονοπάτια, έχοντας πάντα τσυνωμμένα τα μάτια και τ' αυτιά του,

προχωρούσε κάτ' άπ' τα δέντρα που σχημάτιζαν από πάνω του άληθινό όβλο. "Όταν έφτανε σε κανένα μέρος άνοιχτό, προσανατολιζόταν γρήγορα, διάλεγε κινούμενα μονοπάτια κι' εξακολουθούσε το δρόμο του.

Είχε να φάν πολλές ώρες, μά δεν ένοιώθε την πείνα του. Δυο φορές ο δρόμος του τον έβγαλε μπροστά σε συνουκισμούς ίθαγενών. Την πρώτη φορά δεν τον είδε κανείς. Μά τη δεύτερη φορά μερικές γυναίκες κι' ένας Κάβιλος θυσκόντουσαν μπροστά στη θρόνη του χωριού κι' έπαιρναν νερό.

Μιά άπ' αυτές, είδε το Φορτουνάτο, πρόσεξε την τραυχή του και φώναξε:

—Ένας Χριστιανός.

Άμέσως έ'λες άνορθώθηκαν σαν να έβλεπαν μπροστά τους λεπρή κι' άρχιζαν να φωνάζουν τους σκύλους τους για να τους εξαπολύσουν έναντιον του. Συγγενικός ο Κάβιλος πήρε από κάτω μια μεγάλη πέτρα και με την τρομερή ευχέρεια που έ'χουν οι άνθρωποι της ράτσας του, την έσπρυνδόνισε έναντιον του Φορτουνάτο.

Ο Φορτουνάτο την άκουσε να σφυρίζει και μόλις πρόφτασε να κρυφτεί πίσω από μια άγριελιά για να προφυλαχτεί. Έπειτα άρχισε να τρέχει, πριν φτάσουν κι' οι άλλοι Άραβες, τους οποίους φώναζε ο Κάβιλος να τον κατεδιώκουν.

Έπειτ' από λίγη ώρα έφτασε στο έθλος μιας γοητευτικής κοιλάδας. Ο φυγάς είχε άποκάμει πειά από την κόρσας. Θα ήταν τόσο γλυκό, τόσο άνακουφιστικό να ξεκουραστεί μερικές στιγμές κάτω απ' τις λεμονιές και τις πορτοκαλιές που φύτρωναν στην ποιητική αυτή γονιά. Μά οι άνθρωποι που κατοικούσαν εκεί κοντά ήταν έχθροι γι' αυτόν. Γι' αυτό προτίμησε να σκαρφαλώσει στο άπόρρητο βουνό που δέσποσε αυτός του μαγευτικού τοπίου. Η πέτρας μάτωναν τα γυνιά του πόδια... Τα μυστήρια και σκληρά άγκάδια των άγρίων θύμων χωνόντουσαν μέσα στις κνήμες του. Μά έπρεπε να προχωρήσει, ν' άπομακρυνόταν.

Τη νύχτα κοιμήθηκε στο βουνό και την άλλη μέρα εξακολούθησε το δρόμο του.

Μά, καθώς έβγαυε από ένα πυκνό σύννεφο, θοήθηκε έξαφνα μπροστά σ' έναν Άραβα γιδόσοκ. Ο ίθαγενής τον κότταζε με βαθιά κατάνηξη κι' έπειτα τον ρώτησε:

—Και ποθ πήγαίνεις από δω;

Και συγγενικός ή ύποψια της άλήθειας άρχισε να γεννιέται μέσα του. Ο Φορτουνάτο το κατάλαβε από τη στάση του. Άμέσως έριξε μια γρήγορη ματιά όλόγυρά του. Είδη πως ήταν μόνο κι' άμέσως συλλογίστηκε να βρυσίσει έναντιον αυτού του άνωθώπου που η κακή του τύχη τον έβγαζε μπροστά του. Μά η φωνή άκούονταν μακρυνά σ' αυτές τις έρημιές κι' η κραυγή της άπογνώσεως που ο ίθαγενής θα έβγαζε σίγουρα, κατά τη διάκριση της πάλης, θα τραβούσαν έκαί αυτούς που θα τις άκουγαν. Γι' αυτό, ο γενναίος δραινός σκέφτηκε ότι το μόνο έβλο που έ'μενε στη διάβασή του ήταν η παυσονγία.

Θυμήθηκε τότε την άπόφασι που είχε κάνει να προσπειείται τον μοναχό και τον τρελλό, δάσκις οά του τύχαινε καμιά δυσκολία. Άπαντώντας λοιπόν στον Άραβα, χαμογελά-

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

Ο Φορτουνάτο είδε την κίνησή του. Τού έδειξε τότε το στόμα του κι' έβγαλε κατόπιν έναν ήχο άόριστο κι' ύπόκωφο. Άμέσως η έγθρική έκφρασις του προσώπου του Άραβος άλλαξε. Ο άνθρωπος στον όποίο είχε φανταστεί πως έβλεπε ένα λευκό σκλάβο που έξφυγε απ' τον άφεντή του, δεν ήταν παρά ένας τρελλός, δυο φορές δυστυχισμένος, γιατί ο Άλλος του έ'χε στερήσει την έμυλια.

—Μαμπού! (Τρελλός!), ψθύρισε με σεδαυμό και κατέβασε το ράπαλό

□ □ □ □ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ □ □ □ □

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

Ο Φορτουνάτο είδε την κίνησή του. Τού έδειξε τότε το στόμα του κι' έβγαλε κατόπιν έναν ήχο άόριστο κι' ύπόκωφο. Άμέσως η έγθρική έκφρασις του προσώπου του Άραβος άλλαξε. Ο άνθρωπος στον όποίο είχε φανταστεί πως έβλεπε ένα λευκό σκλάβο που έξφυγε απ' τον άφεντή του, δεν ήταν παρά ένας τρελλός, δυο φορές δυστυχισμένος, γιατί ο Άλλος του έ'χε στερήσει την έμυλια.

—Μαμπού! (Τρελλός!), ψθύρισε με σεδαυμό και κατέβασε το ράπαλό

□ □ □ □ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ □ □ □ □

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

Ο Φορτουνάτο είδε την κίνησή του. Τού έδειξε τότε το στόμα του κι' έβγαλε κατόπιν έναν ήχο άόριστο κι' ύπόκωφο. Άμέσως η έγθρική έκφρασις του προσώπου του Άραβος άλλαξε. Ο άνθρωπος στον όποίο είχε φανταστεί πως έβλεπε ένα λευκό σκλάβο που έξφυγε απ' τον άφεντή του, δεν ήταν παρά ένας τρελλός, δυο φορές δυστυχισμένος, γιατί ο Άλλος του έ'χε στερήσει την έμυλια.

—Μαμπού! (Τρελλός!), ψθύρισε με σεδαυμό και κατέβασε το ράπαλό

□ □ □ □ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ □ □ □ □

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

Ο Φορτουνάτο είδε την κίνησή του. Τού έδειξε τότε το στόμα του κι' έβγαλε κατόπιν έναν ήχο άόριστο κι' ύπόκωφο. Άμέσως η έγθρική έκφρασις του προσώπου του Άραβος άλλαξε. Ο άνθρωπος στον όποίο είχε φανταστεί πως έβλεπε ένα λευκό σκλάβο που έξφυγε απ' τον άφεντή του, δεν ήταν παρά ένας τρελλός, δυο φορές δυστυχισμένος, γιατί ο Άλλος του έ'χε στερήσει την έμυλια.

—Μαμπού! (Τρελλός!), ψθύρισε με σεδαυμό και κατέβασε το ράπαλό

□ □ □ □ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ □ □ □ □

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

Ο Φορτουνάτο είδε την κίνησή του. Τού έδειξε τότε το στόμα του κι' έβγαλε κατόπιν έναν ήχο άόριστο κι' ύπόκωφο. Άμέσως η έγθρική έκφρασις του προσώπου του Άραβος άλλαξε. Ο άνθρωπος στον όποίο είχε φανταστεί πως έβλεπε ένα λευκό σκλάβο που έξφυγε απ' τον άφεντή του, δεν ήταν παρά ένας τρελλός, δυο φορές δυστυχισμένος, γιατί ο Άλλος του έ'χε στερήσει την έμυλια.

—Μαμπού! (Τρελλός!), ψθύρισε με σεδαυμό και κατέβασε το ράπαλό

□ □ □ □ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ □ □ □ □

σε, και συγγενικός έφερε το δεξί του χέρι στο μέτωπό του, χαϊρετώντας τον. Ο Άραβς τότε του έπανέλαβε την έρώτησή του και πήρε στο χέρι του το χοντρό του ράπαλο, έτοιμος να το χρησιμοποιήσει.

έφτανε ως την έρημο, παρ' όλες τις δυσκολίες που έπρεπε να κατανικήσει, θα έβρισκε τάχα εκείνον που άναζητούσε;...

Ένωματα, ο Τζοβάννι Κυπριάνι εξακολουθούσε να ζή άβλια στη σκλαβιά! Ο Μωχάμετ υπέν Σολιμάν, ο μέγας φύλαρχος του όποίου ήταν σκλάβος, είχε δοκιμασει να τον τιμαρρήσει σκληρά για την προσβολή που του είχε κάνει. Κάθε τόσο πήγαινε και τον έβλεπε στο βρωμερό μέρος όπου τον είχαν περιορίσει κοντά στους σκύλους. Ένοιώθε άπέραντη άπόλαυσι, προσέχοντας την ήθρική άπογνωσι και τον έκμηδενισμό του αιχμαλώτου του.

Μπορούσε συγγενικός να δλέπει στο κορμί του τα ίχνη που άφιναν σ' αυτό

το Τζοβάννι από τα δεσμά που τον κρατούσαν δεμένο κοντά στα σκακώβρα σκυλιά.

—Βάσεις! τον διέταζε. Ο πατέρας της Μινιόν ύπάκουσε παθητικά. Τι τον ενδιέφερε τι θα του έκαναν τώρα;... Δεν είχε πειά άποφασισμένη τη ζωή του;

Σε λίγο τον ώδηγησαν στη σκηνή στην όποια ήταν δεμένα τα άλογα τα προωρισμένα για την άποκλειστική χορή του Μπέη Σολιμάν.

—Άποφάσισα να φανώ έπειτα; του είπε τότε ο φύλαρχος. Να τα άλογά μου!... Είλες ζωά άξιας και θα φροντίξής έσύ στο έξης γι' αυτά. Εέρεϊς πόσο τρομερή έ'νε η όργή μου... Δεν έχω τίποτε άλλο να προσέσω...

Αυτό που επέδωλιν στο Τζοβάννι ήταν έργασία ύπηρετού... Ένας ακόμα έξευτελισμός!... Μά του άνέδωσαν επί τέλους μια έργασία και γι' αυτό τη δέχτηκε με χαρά. Η δουλειά, η κοούρατις άκόμα, όσο σκληρή κι' άν ήταν, θα τον έμυδιζαν να άναμύσει και να σκέφτεται!...

Ο Μωχάμετ υπέν Σολιμάν δεν είχα πειά έμματα, λέγοντας ότι τα άλογα που έμπιστεύονταν στίς φροντίδες του αιχμαλώτου, ήταν ζωά άξιας.

Ο Τζοβάννι Κυπριάνι πρόσεξε άμέσως το έξυπνο κι' όραίο κεφάλι τους, το χαλκαωμένο κορμί τους, τα νεύρωδη πόδια τους. Και μια σκέψη γενήθηκε τότε μέσα του:

«Να πηδήσω σ' ένα άπ' αυτά τα περήφανα άλογα και να φύω!... Να φύω μακρυνά, προς το βοριά, προς την έλευθερία!...

Τα μάτια του έλαμψαν, καθώς το σκέφτηκε αυτό... Μά μια βαθιά όλψι διαδέχτηκε τον έθθουσιασμό του τον άρχικό. Κι' αν έφουγε, θα τον άναγνώριζαν άμέσως, θα τον συνάλαμθαναν και θα τον ώδηγούσαν πίσω στον άφεντή του...

—Και έ'νας, ψθύρισε μέσα του, πρέπει ν' άποτινάξω το ζυγό κι' ν' άνακτήσω την έλευθερία μου!...

Ο Μωχάμετ υπέν Σολιμάν δεν άργησε να συγχαρεί τον έαυτό του για την έμπνευσι που είχε να χρησιμοποιήσει τον χριστιανό σκλάβο του στην περιποίηση των άλόγων του. Ο Τζοβάννι είχε άφισωρεθεί ν' ένα είδος μανίας σ' αυτή την έργασία, που τον έβγαζε επί τέλους απ' τη θλιβερή του αόραεια... Κι' ο φύλαρχος πρόσεξε ότι ποτέ τα περήφανα ζωά του που άποτελούσαν την περηφάνειά του δεν είχαν το τρεμά τους τόσο γαλίστερο και το έλκεμα τους τόσο λαμπρό. Η ιδέα της έλευθερίας, η όποία είχε γεννηθεί μέσα στο μυαλό του Τζοβάννι, τον είχε κυριεύσει πειά δόλικηρο. Η δυσκολία της επ'χειρήσεως, δεν τον φανόντουσαν πειά άκατανικήσι. Άπέδλεπε μάλιστα μ' έλπίδα στην έπιτυχία.

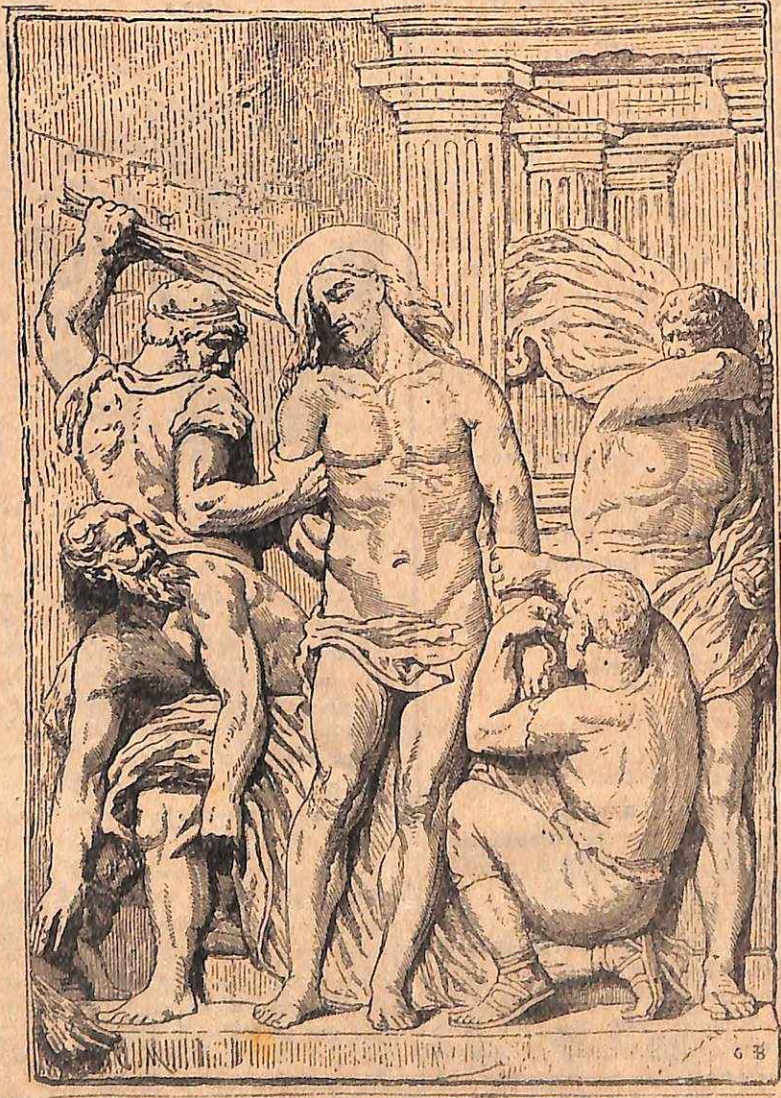
Είλες άκούσει να διηγούνταν τις περιπέτειες πολλών χριστιανών, οι όποιοι αφού άποδράσαν, κατέφθιναν κι' έφταναν στην άκτή κι' άπ' εκεί μπήκαν σε μια δάσκα και ξαναγορίσαν στην Ευρώπη. Μά να ξαναγορίσει άνοος του στή Νεάπολη, χωρίς την "Ελενα μαζί του;... Νά τι δεν μπορούσε ο Τζοβάννι να παραδεχτεί. Και το Φορτουνάτο που είχε θυσιάσει γι' αυτόν, πώς θα τον άφινε στην Άφρική;...

—Ετσι η ματαιοδοξία του θα έ'κανε πειστή με το να έχη ίπποκόμο του έναν ευγενή χριστιανό.

Ο έπιστάτης ύπάκουσε κι' έλυσε

το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι. Και αν

(Άκολουθεί)

Η ΜΑΣΤΙΓΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Έργον του Μάρκεσι).

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

(Τι λένε ή διασημότερες Γαλλίδες βεντέττες)

λες ενός περιοδικού... Πριν από λίγες μέρες ακόμα πήρα ένα ποίημα από δεκαπέντε τετράστιχα, που τελείωναν όλα με το στίχο:

«Είμαι μικρός, πολύ μικρός,
μονάχα δεκαεφτά χρονών!».

«Τό καυμένο παιδί!... Φαντάζομαι πόσο θα ιδρώσε ως ότου συνθέσει αυτά τα τετράστιχα! Θεώρησα καθήκον μου να τον ευχαριστήσω για τον κόπο του. Και κείνος μου απάντησε: «Είστε τόσο καλή και ωραία!...». Υπάρχουν και άλλοι που είναι πιο λυρικοί, αν και εκφράζονται στον πεζό λόγο».

«Ζακελίνα, — μου γράφουν — απαντήστε μου, όπως απλώς και να το θέλει του γιού να βοηθήσει έναν άνθρωπο που πάσχει!». «Όσο, μη νομίζετε ότι τα πράγματα είναι πάντοτε τόσο απλά και εύχρηστα. Ωρισμένοι θαυμαστές τους, αν η εκδήλωσή τους τους είναι ευχάριστη και πού είναι περίπου το περιεχόμενο αυτών των επιστολών. Δημιουργούμε σήμερα τις σχετικές απαντήσεις των κυριωτέρων Γαλλίδων ηθοποιών».

—Με ρωτάτε αν λαβαίνω ερωτικά γράμματα; —είπε η Ζακελίνα Φρανσέλ, η ηθοποιός που συνηθίζει να αλλάζει κάθε θεμέλιο... χρώμα μαλλιών. Και πολλά μιλιάται! Από τις επιπτώσεις αυτές, άλλες είναι γρήγορες, άλλες πιο αργές, σε μελαγχολικό τόνο. «Όλες όμως μου προκαλούν την ίδια ευχάριστη, γιατί πίσω από τις εξωφρενικές συχνά φράσεις τους, μαντεύω την έντονη που κάνει το παλμό μου στο Κοινό. Πρέπει τώρα να ξέρετε ότι τα γράμματα που λαβαίνω είναι μυστηριώδη και ακατανόητα και για μένα ακόμα, τους επαγγελματίες ηθοποιούς του κινηματογράφου. Η επιστολή, λοιπόν, αυτές μας χρησιμοποιούν ως ένα σημείο για να κατανοήσουμε την ψυχολογία του Κοινού».

«Θεωρώ περσιτό να σας πω ότι τα περισσότερα από τα γράμματα που λαβαίνω, προέρχονται από πολύ νεαρούς θαυμαστές μου. Ο ένας μου γράφει: «Αγαπημένη μερίδα βεντέττα, σάς γράφω αυτή τη στιγμή έχοντας μπροστά μου μία φωτογραφία σας... Και γι' αυτό, εγώ που είμαι καλλιτέχνης, δεν μπορώ να γράψω με σταθερό χέρι... Μαντεύετε την ταραχή που με κατέχει τώρα...». Ο νέος αυτός δεν σας φαίνεται πολύ συμπαθητικός; Εγώ τουλάχιστον ημολογώ ότι η διακοσμητική του εξομολόγησής με συγκίνησε... Ένας άλλος θαυμαστής μου με πληροφορεί ότι έβλεπε... πολύ νόστιμο καλλυγμένο και καταλήγει ως εξής: «Μη λησμονείτε το Ροβέρτο!». Μπορεί να είναι βέβαιος ότι δεν θα τον λησμονήσω ποτέ.

«Συχνά, πολύ συχνά, οι θαυμαστές μου μου εκφράζουν τα αισθήματά τους εμμέτρως. Δεν λένε βέβαια ότι αυτό είναι εξαιρετικά ευχάριστο για μένα, μεταξύ όμως όλων των τραγουδιών που παίρνω, υπάρχουν και πολλά που θα μπορούσαν να στολίσουν τις σελίδες

φράσι, που την παίρνω από το γράμμα ενός θαυμαστού μου: «Η παρουσία σας επενεργεί στο βλέμμα σαν ένα γλυκό και διαφανές φως...». Και από αυτή τη φράση, μπορείτε να πάρετε μία ιδέα για το ύψος στο οποίο γράφονται ή εκατοντάδες των επιστολών που λαμβάνω κάθε μέρα.

Η Μαυδαλινή Ρενώ δέχτηκε τον συντάκτη του κινηματογραφικού περιοδικού στο σαλόνι του παλμού σπιτιού της, ενός παλιού αριστοκρατικού σπιτιού που το έχει επιπλώσει με μοντέρνο γούστο. Και απάντησε πρόθυμα στην ερώτησή που της έκανε ο δημοσιογράφος, με τη συνήθισμένη της απλότητα:

—Εκείνο, είπε, που με τραβάει περισσότερο από τον κινηματογράφο, είναι η εντύπωση ότι δίνο διαρκώς μία μάχη. Οι ηθοποιοί του θεάτρου, καταλαβαίνουν, όμως, από τη στάση του Κοινού αν έπαιξαν καλά ή όχι. Στον κινηματογράφο όμως, πρέπει να γίνεσαι λόγος για μένα... Δεν είναι συγκινητική ή επιθυμία αυτού του νέου να αναδειχθεί, για να μπορέσει να με γνωρίσει μία μέρα... και να με κατακτήσει ίσως;

«Καταλαβαίνετε τώρα ότι η ρωμαντική διάθεση είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό της αυτής της... φιλολογικής παραγωγής; Ακούστε αυτή τη

επιστολή προέρχεται από νεαρούς μαθητές του γυμνασίου που ονειροπολούν τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου μπρος στην ανοιχτή γραμματική της Λατινικής, άλλες είναι μία θερμή εκδήλωση συμπάθειας και άλλες γράφονται από κορίτσια που ζητούν από μένα να τις πληροφορήσω τι πρέπει να κάνουν για να γίνουν κι αυτές... μεγάλες βεντέττες!...

Τελουαία, πήρα ένα σωρό γράμματα από τους στρατιώτες ενός συντάγματος της Συρίας. Φαίνεται ότι οι έπαιξαν εκεί κάτω κανένα φίλμ μου. Συνηθίζω να απαντώ πάντοτε πιο γρήγορα στους μακρινούς θαυμαστές μου, για να τους χαρίσω λίγη παρηγορία στη μοναξιά τους και για να τους ευχαριστήσω για το πολύτιμο θάρρος που μου έδωσαν με τα θερμά και καλά τους λόγια... Τα γράμματα των άγνωστων θαυμαστών είναι η καλύτερη ικανοποίηση για μία καλλιτέχνη...».

Η Άλίκη Φίλντ δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να δηλώσει ότι ελάχιστα είναι τα ερωτικά γράμματα που παίρνει από θαυμαστές της.

—Απορώ όταν άκουω άλλες συναδέλφους μου να λένε ότι λαβαίνουν εκατοντάδες ερωτικών επιστολών! —είπε στο συντάκτη του κινηματογραφικού περιοδικού. «Οφείλω να δηλώσω ότι, χωρίς να είμαι πιο άσχημη από πολλές βεντέττες του γαλλικού κινηματογράφου, (ο οποίος έχει να επιδείξει τις πιο άσχημες ηθοποιούς του κόσμου, εν αντιθέσει με τον αμερικανικό!) δεν προκαλώ θύματα και παράφορα, πηλο στους θεατές μου.

Εκτός από μία κομμοεμφύλιση ατμόσφαιρα, που έλαβε αυτές τις μέρες, ο ταχυδρόμος μου φέρνει μονάχα επιστολές νέων ή κοριτσιών που θέλουν να έχουν μία φωτογραφία μου με την υπογραφή μου ή που με πληροφορούν, απλούστατα, ότι το τελευταίο μου φίλμ τους άρεσε πολύ... Μία κοπέλλα μου ζητάει συμβουλές πώς να ντύνεται. Μία άλλη, ορκίζεται πως αν της στείλω τη φωτογραφία μου θα κάνει ότι μπορεί για να μου φανεί μία μέρα χρήσιμη... Πρό ημερών έλαβα ένα γράμμα από ένα γιγαντιά, με είχε τσακίσει ολόκληρο λάτρη, ώστε απέβηκα για την αθηναιότητα του... Με όταν διάβασα το ύστερο γράμμα: «Βάλτε μία φωτογραφία σας με την υπογραφή σας σε ένα κλειστό φακέλλο και γράψτε απάνω: «Για τον Άλβερτο», κατάλαβα ότι ο υπηρέτης τού γιγαντιά, για να επιτύχει εύκολα τη φωτογραφία μου, χρησιμοποίησε ένα επιστολόχρηστο του κυρίου του. Θεωρώ περσιτό να σας πω ότι η απλότητα αυτού του νέου με συγκίνησε και ότι του έστειλα μία από τις μεγαλύτερες φωτογραφίες μου και με μία θερμή απάντηση...».

Η μικρή άρρωστη που περιμένει μία απάντηση, ή δακτυλογράφος που ονειροπολεί μία άλλη ζωή, ο γυναικόσις που φαντάζεται ότι έγινε άντρας, όλοι αυτοί οι άγνωστοί μας θαυμαστές, που περιφέρονται την ήρεμη ζωή τους και λατρεύουν τον άτακτο κι' εννευριστικό ρυθμό της δικής τους ζωής, δεν υποπευδονται ότι, ενώ ευγνωμονούν μία ήθοποιό επειδή τους έστειλε τη φωτογραφία της, τους ευγνωμονεί και κείνη για το κοινό που της έδωσαν με τα θερμά τους λόγια...

Η Μέγκ Λεμονιέ έπιασε το κεφάλι της με τα δύο της χέρια, όταν άκουσε το δημοσιογράφο να την ρωτά αν λαβαίνει πολλά ερωτικά γράμματα:

—Θεέ μου! μή μου τα θυμίζετε! φώναζε. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο για μένα από το να διαβάσω τις επιστολές που μου φέρνει κάθε πρωί ο ταχυδρόμος. Καταντώ να πιστέψω ότι οι περισσότεροι από τους νεαρούς συμπαιρωτές μου ή ανερгодότεροι είναι οι πλούσιοι. Δεν μπορώ να εξηγήσω διαφορετικά πως έχουν καιρό και κέρη να καθώνται να γράφουν ατελείωτα γράμματα σε ένα πρόσωπο που δεν το γνωρίζουν!... Τους ζηλεύω, με την αλήθεια, γιατί έμεινα δεν μου μένει καιρός να γράψω δυο λόγια της μητέρας μου, στη Λυών!... Και όσο συλλογίζομαι ότι οι εκατοντάδες των θαυμαστών μου έχουν την απαίτηση να τους απαντήσω με πολυσέλιδα γράμματα για να τους πληροφορήσω πού χρώματα μ' αρέσουν και αν συνηθίζω να διαβάω ξαπλωμένη στο κρεβάτι!...

Η Ζαν Έλμπλντν δεν αισθάνεται την ίδια περιφρόνηση για τις επιστολές που παίρνει.

—Αφιερώνω τρεις ώρες τη μέρα στην ανάγνωση αυτών των επιστολών, είπε. Με συγκινούν περισσότερο και από το πιο γοητευτικό μυθιστόρημα. Έξ' άλλου, καθένα από τα γράμματα αυτά είναι ένα μυθιστόρημα. Οι άγνωστοί οίλοι μου μου περιγράφουν τη ζωή τους, τις χαρές και τις ελπίδες τους, τις ελπίδες και τις απογοητεύσεις τους. Χάρη στα γράμματα αυτά, επικοινωνώ με ανθρώπους που δεν θα τους γνώριχα ποτέ. Ίσως αυτό που θα σας πω, να σας φανεί παράξενο, με η αλήθεια είναι πως κάθε φορά που είμαι μελαγχολική για μία οποιαδήποτε αφορμή, δεν έχω παρά να διαβάσω μερικά τέτοια γράμματα, για να παρηγορηθώ με τη σκέψη ότι υπάρχουν καρδιές που χτυπούν για μένα, που είναι γεμάτες από την εικόνα μου.

Η Μαρία Μπελ απάντησε:

—Παίρνω πολλά γράμματα, με δεν τα διαβάω, γιατί δεν μπορώ. Τα φυλάω όμως, όλα σε μία αποθήκη, με την ελπίδα ότι θα μου μείνι χάρτες καιρός να τα διαβάσω...

Η Ντανιέλ Παρολά έχει καταστρώσει μία στατιστική των επιστολών που έλαβε από τον καιρό που άφησε το μουσικ-χόλλ, για να αφιερωθεί στον κινηματογράφο. Από τη στατιστική αυτή εξάγεται ότι η χειρωνακική βεντέττα έλαβε μέχρι σήμερα 1080 ερωτικά γράμματα, 809 επιστολές απλώς φιλικές, 64 αιτήσεις γάμου και 205 αιτήσεις... χρηματικής ενισχύσεως!...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Η Μαρία είχε αποκοιμηθεί. Το γλυκό της προσωπάκι ήταν βυθισμένο μέσα στο πουπουλένιο της προσκέφαλο. Ο άντρας της βρισκόταν στη γυρίστη. Γι' αυτό ήμουν βέβαιος. Έπρεπε όμως να φύγω άθόρυβα, πατώντας στα νύχια. Έβριξα ένα τελευταίο βλέμμα επάνω στο μικρό ταπέκι που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι της. Έπρόσεξα ότι εκεί επάνω ήταν άτακτα ριγμένα τα δακτυλίδια της και τα χρυσά της τα βραχιόλια. Είδα κατόπιν το χιονόλευκο το μπράτσο της, τα ροδαλά της μάγουλα, τα κατάνυθα μαλλιά της, που είχαν την ίδια απόχρωση με τα χρυσά της τα κοσμήματα και κοντοστάθηκα.

Έπρεπε να φύγω, πατώντας στα νύχια. Κι' όμως δεν έφυγα. Ξανακύτταξα τα πολύτιμα κοσμήματά... Ένοιωθα μία καταθλιπτική αδημονία, μία ταραχή απερίγραπτη. Μία τρομερή πάλι γινόταν μέσα μου... Η Μαρία κοιμόταν ήσυχα. Η ήρεμη ανάσα της αναπήρνε ρυθμικά κι' εγώ το σκέπασμα πάνω από το άδρό της στρώτος. Ο καινούριος θάλας, πολύ θαλάσσιος, και να χτυπούσε ακόμα και να φώναζε, δεν θα έβγαινε.

Κι' όμως έπρεπε να φύγω διακριτικά, ευγενικά, αθόρυβα, πατώντας στα νύχια. Τα χρυσάφια λαμπύριζαν πάνω στο τραπέζι. Πάλευα με τον εαυτό μου. Εγώ, λοιπόν, κλέφτης; Εγώ που δεν είχα στη ζωή μου, την παραμικρότερη κλεψιά; Μήπως για μένα δεν έλεγαν όλοι: «Να ένας τίμιος άνθρωπος; Πώς, λοιπόν, τώρα θα γίνω κλέφτης;»

Κύτταξα πάλι τη Μαρία. Στα ώρια της χείλης άνοιξε μία υποβίβα χαμόγελο. Ποιος ξέρει τι να γίνει; Ο άντρας μου, δεν προσιθάνοταν τίποτα! Κοιμόταν θαλασσιά... «Τέλειωσαν, λοιπόν, γρήγορα ότι είναι σκέφτηκες;» μου έλεγε και μου έπαινε λυγρὰ διαρκώς με φωνή μέσα μου. Μία φωνή θαλασσιά, επιβλητική, σκληρή κι' αμείλικτη. «Δελέ, ήλιος, γιατί άργείς;» μου έλεγε ή φωνή.

«Δεν θα σου ξαναπαρουσιάσω αυτή την ευκαιρία...»

Δεν μπορούσα πια να αντισταθώ. Απομόνησα και φιλοτιμία και αξιοπρέπεια και συνέπειες και όλα όσα θα έλεγε ο

κόσμος και... έκλεψα. Ναι, έγινε κλέφτης!...

Άξαφνα άκουσα το θόρυβο μίας άμαξας. «Ω, θα είναι ο άντρας της!» σκέφτηκα κι' έτρεξα στο παράθυρο για να ιδω. Ήταν ένας ξένος άμαξής-λάτης που περνούσε τυχαία απ' εκεί. Συγχρόνως έβριξα μία ματιά στο εσώ-λοι του άπεναντι καμπαναριού και είδα ότι η ώρα ήταν πολύ περασμένη. Ήταν η ώρα που θάπρεπε να έλθει ο άντρας της. Ίσως μάλιστα να ήρθε πεζός, χωρίς να τον καταλάβω! Θεέ μου!... Κρύος ιδρώτας ανάδλωσε στο μέτωπό μου. Έτρεξα γρήγορα γρήγορα να φύγω. Έβριξα βιαστικά το πανωφόρι μου στους ώμους, έδωκα στην εκπληκτική υπηρέτρια μερικά ασήμενα νομίσματα και κατέβηκα περτώντας τη σκέλα.

Πρόφτασα τον άμαξά πριν στρίψει τη γωνία. Άνδρακα άπάνω.

—Αμαξά, δός τάδε. Γρήγορα όσο μπορείς. Μου φαίνεται πως η άμαξή προχωρούσε πολύ άργα. Μου φαίνεται ότι τρέχουν πίσω μου και με κυνηγούν. «Οτι σε κάθε γωνία μου φέγγαν καρτέρι οι δυνάστες μου.

Είχα ένα φόβο!... αλλά και μία χαρά, μία χαρά αλόκοστη, παράξενη, μεγάλη. Εγώ αποκτίσκει με την κλεψιά ένα θησαυρό, μίαν εδ-τυχία... Έπί τέλους έφτασα στο σπίτι μου. Έκλει-σα στο σπίτι μου. Έκλει-σα στο δωμάτιό μου, έ-μεινα μόνη...»

κλειδωσα από μέσα κι' έπεσα να κοιμηθώ. Τό κακού όμως. Ο ύπνος δεν μου έρχόταν. Η φιλοτιμία μου, ο ηθικός μου έμενε άγρυπνος και με τυραννούσε. «Κλέφτης... κλέφτης...» μου φαινόταν πως άκουγα διαρκώς με φωνή...

—Αχ, Θεέ μου! Δεν θα ξεμειώ-ση!...

Το ρολόι έχτύπησε δέκα. Μία απόφαση μου έσφιγγε την καρδιά. «Ω, θα τα όρλογήσω γρήγορα όλα για να ξαναβρω την ησυχία πια! Δεν είναι πια ζωή αυτή. Πρέπει να επιστρέψω τα κλοπιμαία για να ηρεμήσει η άνωική μου συνείδηση.

—Ναι, θα πάω άμέσως προς αυτή την ώρα που ά-νδρας της θα λείπει στο γραφείο και θα της επιστρέψω όλα τα φιλικά που της έκλεψα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΜΑΖΥ ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

«Όταν σε βάλουμε στο μνήμα, στο μαύρο μνήμα, άγάπη μου γλυκειά, κι' εγώ μαζί σου να κατέβω σ'όλο στον τάφο να σου κάνω συντροφιά.

Να σε φιλώ να σε σφιχαγκαλιάω, κρύα μου άγάπη, άκίνητη, χλωμή... Να ξεφωνώ, να δέρνωμαι, να κλαίω ως να γενώ κι' εγώ κρύο κορμί...

Κι' όταν ξυπνούν οι πεθαμένοι όλοι μεσάνυχτα και πίνουν το χορό, να μείνουμε οι δύο μας μες' στο λά-κο.

Ένας στον άλλον πλάι, με το πλευρό. Κι' όταν έρθει ή Δευτέρα Παρουσία, που όλοι μπροστά θα πάνε στο Θεό, εμείς να κάνουμε πως δεν άκουσε και να καθόμαστε άγκυαλά κι' οι δύο.

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Σου διηγήθηκαν πολλά σου είπαν άλλα τόσα με κείνο που με τυραννεί χαμιά δεν σ' τώπω γλώσσα.

Μου σύναψε τα χίλια δυο κουνώντας το κεφάλι, μ' έδωσαν και τα πιστεύες με προθυμία μεγάλη!

Δεν σούπανε το πιο καλό —δεν τώδεραν, κυρά μου—

Τό πιο καλό και πιο κούτο τώκουρα στην καρδιά μου.

Τό πιο καλό και πιο κούτο ό νους σου δεν τό θάνει:

—Είπ' ή τρελλή άγάπη μου, που μ' έχει ξετρολλάνει!...

ΝΑΞΕΡΑΝ

Νάξεραν τα λουλουδάκια ή καρδιά μου πως πονεί, θα δακρύζανε μαζί μου να μού γιάνουν την πληγή. «Αχ, να ξέραν σ' άθρονάκια πως είμ' άρρωστος βασιλιά, θα μού τραγουδούσαν όλα, εύθυμη παρηγοριά.

Νάξεραν ψηλά σ' αστέρια πόσο κλαίω και πονώ, θάπρεφαν να μού μιλήσουν κάτω, από τον ουρανό.

«Αχ!... κανένα δεν τό ξέρε, και τό ξέρε μόνο μιά...

Κείνη πούκαμε κομμάτια τη στωχή μου την καρδιά.

—

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕ

Μ' έφησαν με τυραννήσαν, όσο μπορεί να ήνη, αυτή με την άγάπη της και με την έλτρα εκείνη.

Φαράκι μούειχαν στο ψωμί και στο γερό μου βάλει ή μία με την άγάπη της και με την έλτρα ή άλλη.

Απ' όλες όμως πιο βαρείς και πιο πικρή μού πέφτει κείνη, που δεν μ' άγάπησε, κείνη, που δεν μ' όχτρονέτη!

Μεταφρ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Η Ζαν Έλμπλντν.

Η μικρή αερογιάλια του Τριστράου παρ' όλη την δυναμική ομορφιά της, δεν είχε τίποτε που να θυμίζει τις νεράιδες, τους μάγους και τα φαντάσματα.

Μερικοί ρωμαντικοί μόνο έλεγαν πως ένας τέτοιος μαγευτικός τόπος θ' αποτελούσε την πιο κατάλληλη διαμονή για τις νεράιδες και τις νύμφες. Οι παραθερίζοντες όμως περιοριζόντουσαν να πίνουν τη σαμπάνια τους το βράδυ στα κέντρα με τις γορευρίες, να διαβάσουν από καμιά περιγραφή ανατολής του ήλιου στα τελευταία ρομάντα και να θυμούνται τα δειλινά περίπατα, κοιτούσμπούοντας τους άλλους διαδότες.

Στο Τριστράου, άλλωστε, υπάρχουν τόσες επάψεις, τόσα ελβετικά σπιτάκια, τόσοι πολλοί Παρισινοί παραθεριστές, ώστε η ιδέα ότι στο μέρος αυτό κατοικούν και υπερφυσικά πλάσματα να μην υπάρχει παρά σε μερικά καθυστερημένα μυαλά. Τέλος θα ήταν πολύ δύσκολο να ποτέψη κανείς σε υπερφυσικές υπάρξεις και εμφανίσεις σ' ένα μέρος τόσο πολιτισμένο και τόσο πυκνοκατοικημένο.

Εξάφνου, όμως, ένα περιστατικό απροσδόκητο αναστάτωσε και τους πιο θετικούς ανθρώπους και τους έκανε να πιστέψουν ότι και στην εποχή μας υπάρχουν νεράιδες.

Οι ρωμαντικοί έστριψαν μ' ευχαρίστηση τα χέρια τους κι' άρρησαν το χαμόγελο της ικανοποίησης να κυριαρχήσει μονίμως στη μορφή τους.

Γιατί δεν μπορούσε κανείς να άνοιξη ότι κάθε βράδυ, από τις δέκα ως τις έντεκα, μία θουινασία φωνή θύωνόταν, τότε μέσα απ' τους θύμους και τότε μέσα από τ' άρματα δρόμου, τραγουδώντας τα πιο τρυφερά και παθητικά τραγούδια, σε στίγους & γνωστούς, παλιούς, λησμονημένους.

Ήταν μία φωνή καθαρία σαν το κρύσταλλο, γλυκύτερη από το μέλι, που την άκουγες κι' έμενες με το στόμα ανοιχτό, μαγεμένος, αστασιζόμενος, γοητευμένος! Μα το πιο περίεργο στη φωνή αυτή, ήταν ότι δεν μπορούσες ν' ανακαλύψεις από που έρχόταν. Προχωρούσες προς το μέρος από το οποίο άνηκούσε κι' εξαφάνιζε την άκουγες πίσω σου, σαν να γινότανε από τη γη, από τον αέρα...

Όλοι τα είχαν χάσει. Οι περπατητές της προχωρημένης & καλής νυχτερινής ώρας είχαν ληστιάσει. Κατά τις έντεκα όμως όλα τα παράφωνα ήταν γαϊδάρα από μορρές, γυναικείες και ανδρικές, κρατούσαν τ' αυτιά τους τεντωμένα, άκουμπώντας τους άγκυρες στο περπάτι. Κι' όταν η φωνή σταματούσε ξαφνικά, έμειναν σε θέση ή περισσή βρισκόταν σ' έκσταση, περιμένοντας να άκούσουν πάλι το τραγούδι.

Ε, χωρίς άλλο αυτή η αερογιάλια είχε μαγεμένη, είχε ένα βράδυ, ένας χοντρός άστρος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΠΕΤΙ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

στη γυναίκα του και παρ' όλιγο να χύσει ένα επίσης χοντρό δάκρυ.

— Μπορεί, αγαπητέ μου, απάντησε εκείνη, να είναι καμιά χωριατοπούλα που τριγυρίζει και τραγουδάει τις νύχτες.

— Χοντροειδής και πεζοτάτη εξήγησες! Ο τόπος αυτός σου λέω είναι μαγεμένος!... επέμεινε ο κύριος...

Θα ρωτήσετε βέβαια αν είχε το θάρρος να επιχειρήσει κανείς να κυνηγήσει συστηματικά τη μυστηριώδη φωνή.

Ναι!... Είκοσι ως τριάντα θα πήγαν την άποψή αυτή, ν' ανακαλύψουν το μυστήριο. Αλλά, αλλοίμονο!—ενώ η υπέροχη φωνή έσβησε ξαφνικά, οι έρευνήταί, που προχωρούσαν εξ' αντιθέτου, με γατίσια δήματα, έπεφταν ο ένας επάνω στον άλλον. Λένε μάλιστα ότι πολλές φωνάκια και μύτες συνεκρούσθησαν κατά τις έρευνήσεις εκείνες.

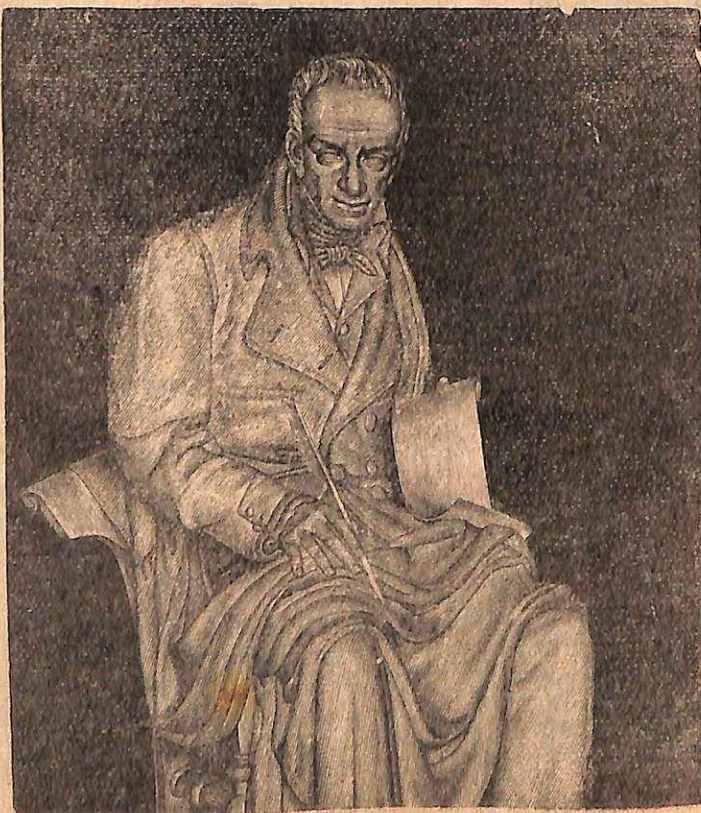
Τα ηλεκτρικά φανάρια τότε, οι αναπτήρες, τα σπέρτα, άναβαν μέσα στη νύχτα.

— Α!... σεις είσθε, αγαπητέ μου!

— Μπα! Σεις εδώ, κυρία μου, τέτοια ώρα, μακριά από το ξενοδοχείο σας;

— Ναι!... Ζητάτε κι' εσείς τη φωνή;... Αλλά τι βλέπω; Βγή-

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΙΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ

κατε με τις πυξάμες και τις παντοφλές;

— Βγήκα όπως ήμουν. Αλλά—αλλοίμονο!—αγαπητή μου κυρία! Δεν θα πιάσουμε ποτέ τη Σειρήνα!

— Δεν θα την ανακαλύψουμε ποτέ! πρόσθετε ένας τρίτος, τι νάζοντας το καπέλλο του, που είχε γεμίσει χώματα.

— Ποτέ! συμπλήρωνε και ο τέταρτος.

Και γύριζαν απογοητευμένοι στα σπίτια τους.

Εντούτοις ο κ. Μπάχτερ, νέος Αμερικανός, αρκετά πλούσιος και ριψοκίνδυνος, είχε την τύχη με τη συνδρομή της εξυπνάδας του να πιάσει επιτέλους στα χέρια την περίφημη Σειρήνα.

Ένα βράδυ, γυρίζοντας από τον περίπατό του, κάτω από μιάν υπέροχη αστροφεγγιά, άκουσε ξαφνικά την παραδείσια φωνή, άγναια στα δρόμα, σε απόστασι πενήντα, άνω κάτω, δημάτων απ' αυτόν.

Ο Αμερικανός έπεσε άμεσως με την κοιλιά στη γη. Περπατώντας κατόπιν με χέρια και πόδια, έρποντας σχεδόν, προχώρησε προς το μέρος της φωνής. Δεν άπαιχε παρά πέντε-δέκα βήματα, όταν μία πέτρα εκκλήθηκε κάτω από τα πόδια του και τον

επρόδωσε.

Η φωνή σταμάτησε απότομα και άκούστηκαν δυο πνιγμένα γυναικεία γέλια που έμοιαζαν και με λυγμούς.

Ο κ. Μπάχτερ πήδησε επάνω και με δυο δήματα, βρέθηκε μπροστά σε δυο γυναικείες μορφές, που προσπαθούσαν του κάκου να κρυφτούν στο βάθος μιάς μικρής σπηλιάς.

Ο Μπάχτερ άρπαξε θαρραλέα τη μιά από τον καρπό του χεριού της.

— Α!... Σας κρατώ επιτέλους! φώναξε.

— Κύριε, αφήστε με, σας παρακαλώ!... Τι θέλετε;

— Θέλω να μάθω ποιές είστε; Έπί τρεις εβδομάδες τώρα μάς έχετε αναστατώνει όλους!

Και χωρίς να πάψη να κρατά σφιχτά το «θήραμά» του, άναψε ένα σπέρτο.

Η σιγή βέβαια έστερεται λεπτότητα και φιλοσοφίας. Και γι' αυτό η άλλη γυναίκα, η πιο ήλικομένη, θέλησε να δώσει ένα τέρας.

— Κύριε!... είπε ασηνρά. Αρκετά κράτησε η άστειότης αυτή... Ποιές είσθε εσείς, παρακαλώ;

— Ο Μπάχτερ...

— Α! ο ένοικιστής του Χέντρου; Ο ιδιοκτήτης της θαλαμηγού «Μιράντα»;... Ε, καλά, κύριε. Το πρόσωπό, λοιπόν, που κρατείτε, είναι η δεσποινίς Έδελίνα Πιλού, που βλέπετε τακτικά στην αερογιάλια. Όσο για μένα είμαι η παιδαγωγός της. Τώρα έλπιζω ότι θα φερθείτε κομμιότερα. Έλπίζω επίσης η λεπτότητάς να μην επιτρέψει την αποκάλυψή του μυστικού της δεσποινίδος Πιλού.

— Μάλιστα... Συγγνώμη...

Είπε ο κύριος Μπάχτερ και κατασκευασμένος εψήφισε μερικές δικαιολογίες απόλυτως αδίκαιες.

Η θεία φωνή δεν ξανακούστηκε πάλι τη νύχτα. Εκείνο όμως που ήρθε να τάρξει για δεύτερη φορά τους καλούς παραθεριστές ήταν ο γάμος της δεσποινίδος Έδελίνας Πιλού με τον κ. Μπάχτερ, ο οποίος έγινε συντομωτά και αμερικανικωτάτα.

Ο κ. Μπάχτερ ήταν ευτυχής. Βίγε πάρε γυναίκα τη νεοίδια που έγοήτεψε κι' εξέπληξε ένα δολάριο πλήθος ευγενεστάτων παραθεριστών.

Παρά την υπόθεσή του έκοινοποίησε το μυστικό, διακηρύσσοντας στο διαφημιστικό του ένστοκτο.

Το μόνο σκοτεινό σημείο που έσκιζε την ευτυχία του, ήταν πρώτα η παιδαγωγός, τρομερά άσχημη, κουτή, και με κοκκινοπά χαρακτριριστικά, η οποία επέμενε να παρακολουθή το ζευγάρι των νεονύμφων, κι' έπειτα η έπιμονη άρνησής της αγαπημένης του να ξανατραγουδήσει.

Αλλά σιγά-σιγά θα διορθωνόταν ο δλ. Και ίδού η πρώτη ά-

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙ

ΠΑΛΙΑ ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ!

Σ' ένα παλιό συναξάρι, γραμμένο πρό τετρακοσίωον περίπου έτών, και στο όποιο υπάρχουν παντός είδους γιατροσόφια, συμπεριλαμβάνονται και η παρακάτω... ένδιαφέρουσες συνταγές, για την αποτελεσματικότητα όμως των οποίων δεν έγγωμέθα. Αν θέλετε να εξακριβώσετε την αποτελεσματικότητά τους δοκιμάσατέ τες και μάς... συμβουλευτέτε κι' έμάς κατόπιν.

Γιά να παχύνετε.—Θρξέτε επί ένα μήνα μιά κόττα με διατάχια γέρινα, κομμένα όμως σε μικρά κομματάκια και θρασμένα με σιτάρι. Ύστερα από ένα μήνα σφάζετε και φάτε θρασμένη την κόττα, φροντίζοντας όμως με την πρώτη μπουκιά να καταδροχθείτε το μέρος εκείνο, που αντιστοιχεί προς το μέλος του σώματός σας, το όποιο θέλετε να παχύνη!

Γιά την τριχοφυΐα.—Πάρτε δέξιλλες και κόψτε τες, μέχρις ότου να γίνουν σκόνη. Μέσα στο γουδί που θα ρίξετε τη σκόνη αυτή, ρίξτε και μερικές ανακατασές σαύρας, κάμποσο μέλι και έλάχιστο δδράκγυρο και ανακατέψατέ τα δλα καλά. Με την αλοιφή αυτή που θα κάνετε, τρίψτε ζωηρά το φαλακρό μέρος της κεφαλής σας και σε λίγες μέρες θα ιδήτε να φυτρώουν στο δέριμά σας πυκνά και λεπτότατα μαλλιά σαν πούπουλα.

Γιά να μνην πέφτουν τα μαλλιά.—Κάψατε μερικές μέλισσες, που σθέστε στη σκόνη τους ίσο θάρος σάαχτης λιναριού και ρίξτε μέσα τσιγαριστό λάδι. Έβγετε έτσι μιά αλοιφή θαυμασία για τα μαλλιά.

Δεν έμάντεσα καλά τις σκέψεις σας; Η γλύκα της ματιάς σας, αυτή η ματιά που συμβολεύει με χάδι, τα πονεμένα για μένα λόγια σας, και όλη η άρμονία της ψυχής σας, δλ αυτά με συγκίνησαν, με τάρσαν... Βλέπετε ότι σας αγάπησα από εγγονμοσύνη. Έξω πολύ καλά την τα γική ειρωνία της ζωής μου. Και πρέπει ν' ανεβώ ψηλά η να γκοεμιστώ στην άβυσσο... Θα παλέψω!... Μοι το επιβάλλει το ένομά μου. Μειδιάτε; Θα ιδήτε...

Φράντζ

πόδειξις:—Έδελίνα, αγαπημένη μου της είπε μιά μέρα ο κ. Μπάχτερ δεν θ' άνοοσω, λοιπόν, επιτέλους την μαγευτική σου φωνή!

— Ένοαρίσως, αγαπητέ μου να την άκούσης.

— Ο κ. Μπάχτερ, πήρε βαθει' άναπνοή κι' έτοιμάστηκε να χαρή το θείο τραγούδι.

— Άνα!... Άνα!... φώναξε η Έδελίνα.

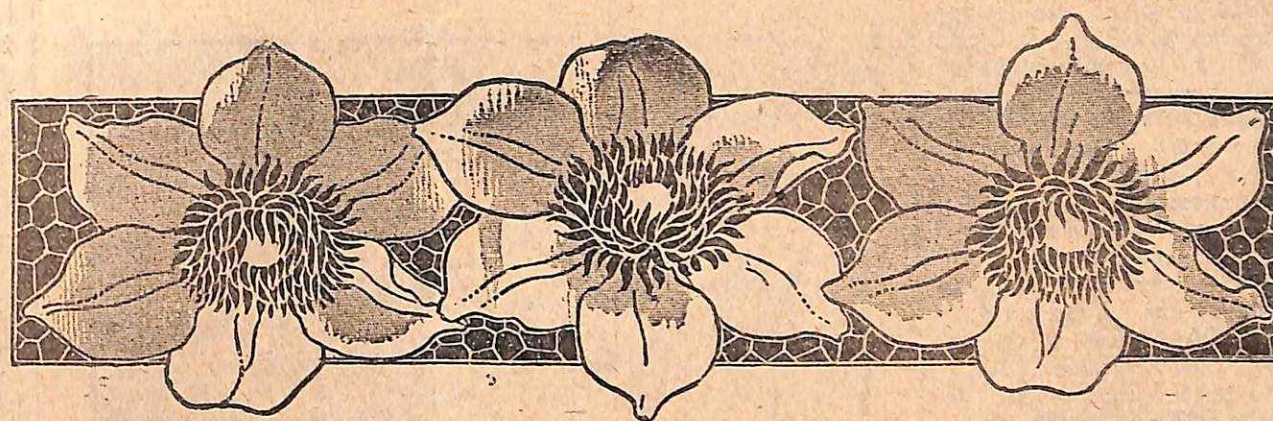
Η παιδαγωγός παρουσιάστηκε σέρνοντας και λυγώντας το κακόσχημο σώμα της.

— Έλα τραγουδήσε μας, Άνα. Ξαναείπε η Έδελίνα.

Το άπαίσιο στόμα της άσχημης παιδαγωγού άνοιξε και μιά φωνή ύψωθηκε, καθαρή, διαυγής, γλυκειά, μαγευτική, σαν την άρμονία των άγγέλων.

Ήταν η ίδια η φωνή, πρ' τραγουδούσε στην εξαίσια αερογιάλια του Τριστράου.

Ο κ. Μπάχτερ είχε απομείνει πειά με το στόμα ανοιχτό, σαν άπολιθωμένος από την κατάπληξή του...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΟΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Βασίλειος της Ρώμης προς την αρχιδουκίσσα Σοφία.

Μοι είπατε: «Είθε φιλόδοξος. Δεν ξέρετε ν' αγαπάτε». Συλλογίστηκα πολλήν ώρα αυτή τη φράσι σας. Εξέτασα με αστηρότητα τη συνείδησί μου. Όχι, δεν είμαι φιλόδοξος... Σας αγαπώ γιατί διηρξάτε καλή και γενναία απέναντί μου από την πρώτη στιγμή που σας γνώρισα. Είπατε στέν έαυτό σας: «Αυτό το δυστυχισμένο θύμα είναι καταδικασμένο να μην άπολαύση καμιά χαρά στη ζωή. Το άπαγορεύουν και τα άωωότερα ακόμα πράγματα και προσπαθούν να πνίσουν μέσα στην ψυχή του κάθε θέλησι και κάθε ζωτικότητα». Και είπατε ακόμα: «Θα τον κάνω να μ' αγαπήσει και η αγάπη αυτή θα τον παρηγορήσει από τις πίκρες της ζωής».

Δεν έμάντεσα καλά τις σκέψεις σας; Η γλύκα της ματιάς σας, αυτή η ματιά που συμβολεύει με χάδι, τα πονεμένα για μένα λόγια σας, και όλη η άρμονία της ψυχής σας, δλ αυτά με συγκίνησαν, με τάρσαν... Βλέπετε ότι σας αγάπησα από εγγονμοσύνη. Έξω πολύ καλά την τα γική ειρωνία της ζωής μου. Και πρέπει ν' ανεβώ ψηλά η να γκοεμιστώ στην άβυσσο... Θα παλέψω!... Μοι το επιβάλλει το ένομά μου. Μειδιάτε; Θα ιδήτε...

Φράντζ

πόδειξις:—Έδελίνα, αγαπημένη μου της είπε μιά μέρα ο κ. Μπάχτερ δεν θ' άνοοσω, λοιπόν, επιτέλους την μαγευτική σου φωνή!

— Ένοαρίσως, αγαπητέ μου να την άκούσης.

— Ο κ. Μπάχτερ, πήρε βαθει' άναπνοή κι' έτοιμάστηκε να χαρή το θείο τραγούδι.

— Άνα!... Άνα!... φώναξε η Έδελίνα.

Η παιδαγωγός παρουσιάστηκε σέρνοντας και λυγώντας το κακόσχημο σώμα της.

— Έλα τραγουδήσε μας, Άνα. Ξαναείπε η Έδελίνα.

Το άπαίσιο στόμα της άσχημης παιδαγωγού άνοιξε και μιά φωνή ύψωθηκε, καθαρή, διαυγής, γλυκειά, μαγευτική, σαν την άρμονία των άγγέλων.

Ήταν η ίδια η φωνή, πρ' τραγουδούσε στην εξαίσια αερογιάλια του Τριστράου.

Ο κ. Μπάχτερ είχε απομείνει πειά με το στόμα ανοιχτό, σαν άπολιθωμένος από την κατάπληξή του...

σού στα χέρια μου. Εγώ ζω για σένα... Ζω με τη σκέψή σου... Όλες η αναμνήσεις της αγάπης μας έρχονται τώρα στο νο μου και με παιδεύουν... Το μέλλον μου είναι συνδεδεμένο με το δικό σου και πάντα θα είμαι πιστός στο λόγο μου... Άν ήξερες ότι και μιά γραμμή από το νεράκι σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Ο πρίγκιψ Μέντερινχ προς την κόμισσα Δωροθέα ντε Λιέβεν.

...Είπε το πρώτο γράμμα, που σου στέλνω στο Λονδίνο. Θα σου γράφω τακτικά και στο Παρίσι.

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

Είχαμε κι' οι δυο πυρετό. Έπειτα πέρασαν τέσσερες εβδομάδες σαν ένα ωραίο όνειρο...

Δωροθέα, σε γνωρίζω καλά τώρα... Είσαι καλή, δυνατή και έχεις ανάγκη από ένα αίσθημα που θα είναι ο σκοπός της ζωής σου.

Ο άνδρας σου είναι ελλεικρινής και καλός, αλλά δεν μπορεί πειά να πληρώσει το κενό της ψυχής σου με κάνει ευτυχισμένο, δεν θα άφινες ποτέ την πέννα. Σ' άφίνω αγάπη μου, με παράπονο και πίκρα σήμερα... Δεν ξέρω γιατί έχω στην ψυχή μου ένα κακό προαίσθημα. Μή με ξεχνάς...

Ντέ Μπασφλέρ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΤ' ΦΛΑΜΕΝ

μιά τέτοια περίπτωση, ρώτησα την μεγαλύτερη:

— Πώς σε λένε εσύ, μικρούλα μου;

— Μπεάτα, μου αποκαίθηκε εκείνη.

Και, αφού ήξερα πια τ'ονόμα της, την ξαναρώτησα:

— Και τι ήρθες να κάνεις τώρα, έδω μέσα, Μπεάτα;

— Έγινε διαταγή να στείλουμε τις περιποιημένες μας μωδές απάντησε το κοριτσάκι κοκκινίζοντας.

Χωρίς να ζητήσω από κανέναν καμιά εξήγηση για το περίεργο αυτό δώρο του δυνατού σίλου μου

βροντίζω να χαίρωμαι τη συντροφιά των τριών αυτών κοριτσιών. να τους μιλώ και να τα διασκεδάω με κάθε τρόπο. Μου είχαν κινήσει εύθες εξ αρχής την συμπάθειά μου...

Τα έβαζα, λοιπόν, να κάθονται γύρω μου και τα τρία, κι άρχισα να τους διηγούμαι ιστορίες και παραδόσεις, τις οποίες άκουγαν με μεγάλη προσοχή. Όταν τελείωνα τις διηγήσεις μου έστελναν τον ύπνερτό μου να μιά φέρη γλυκίσματα και ως δτου να γυρίσει, τα διασκεδάω μ' ένα πρωτότυπα παιχνίδια θυμίζον.

Τα γλυκίσματα άρεσαν πολύ στις χαριτωμένες μου φιλενάδες και δεν μπορούσαν να μου κρύψουν την λιγούδιά τους, μελονότι προσπαθούσαν να φαίνον...

Την άλλη μέρα, δόξαμε κυνηγι και σκοτώσαμε πολλά άγρια ζώα.

Η μέρες μου κοντά στον φιλόξενο μαγαράκι περνούσαν με γιορτές, στρατιωτικές παρελάσεις, γεύματα, πανηγύρια κι ένα σωρό διασκεδάσεις, που όμοιοι ότι με κούραζαν.

Μιά μέρα, τέλος, κουρασμένος απ' όλες αυτές τις τυπικότητες αναγκάστηκα να αποφασίσω την άδικο.

Έμεινα στο διαμέρισμα μου κι έκανα μόνος μικρούς περιπάτους στον ήρατο κήπο του ανακτόρου που τόσο με είχε μαγεύσει.

Εν' όψει, λοιπόν, επιπλέοντας από τον περίπατό μου πληροφόρηθηκα από έναν υπηρέτη ότι στο δωμάτιό μου με περίμενε μιά εκπληξη, εκ μέρους το μαγαράκι.

Περιέργως έτρεξα άμέσως στο κοιτώνα μου κι είδα τότε σε μιά γωνιά τρία μικρά κοριτσάκια σκυμμένα, που με κοίταζαν χαμογελώντας.

Για μιά στιγμή τα έβλεπα, βλέποντας το παράδοξο αυτό δώρο του μαγαράκι, κι έπειτα δεν ήξερα πώς έπρεπε να φερθώ σε

τα καλοαναθρεμμένες κι ευγενικές.

Έπειτα από λίγον καιρό μιά ειλικρινής οικειότητα, μιά βαθειά αγάπη θάλαγα, με συνέδεσε με τα τρία αυτά χαριτωμένα πλάσματα, που έμοιαζαν πιά πολύ με παιδιά παρά με γυναίκες. Περισσότερο όμως τρυφερές ήσαν ή σχέσεις μου με την Μπεάτα, ή οποία ήταν ή πιό θωροφή, ή πιό γλυκιά, ή πιό θλιμμένη και ή πιό στοργαστική απ' τις άλλες δύο συντρόφισσές της.

Σιγά-σιγά, μάλιστα, άρχισα να μην κούσω την προτίμησή για την Μπεάτα μου. Την έπαιρνα κάθε βράδυ στο παρόνομό μου και κυτάχαμε μαζί οι δυο μας το φαντάζοι να σπρώχνει με τ' άκουσέ πέπλο του πιά νερά του ποταμού.

Με συγκινούσε το μυστήριο των μεγάλων ματιών της, και τα κόκκινα γέλη της, που άνοιγαν σαν ανοιχτά τριαντάφυλλα μόλις έκανα να της χαϊδέσω τα κατάμουρα μεταξένια μαλλιά της...

Ο μαγαράκις έντοματαξέ έ εξακολουθούσε να μου στέλνει και άλλα δώρα του. Έτσι μιά μέρα μου έστειλε ένα άπλο κουτί, που όπως παρατήρησα άμέσως, προκάλεσε τον θαυμασμό της Μπεάτας μου. Έγώ ό ίδιος όμως έμεινα κατάπληκτος με το νέο αυτό δώρο, γιατί δεν μπορούσα να φανταστώ ποτέ ότι ένας μαγαράκις

με άμύθητα πλούτη θα μου έστελνε για δώρο ένα κουτί επιπνευμένο, που μπορεί κανείς να τ' άγοράσει με πολύ λίγα χρήματα απ' οποιοδήποτε Ευρωπαϊκό κατάστημα. Τ' άφησα, λοιπόν, σε μιά γωνιά του δωματίου μου χωρίς να του δώσω μεγαλειότητα σημασία. Μόνο ή Μπεάτα το έπαιρνε συχνά στα χέρια της και το θαύμαζε σαν να ήταν κάτι εξαιρετικό.

Έφτασε, τέλος, ή μέρα που έπρεπε να φύγω.

Την ώρα της αναχωρήσεώς μου ή Μπεάτα έλαιγε και θρηνοούσε γιατί έδλεπε πώς έχανε την συντροφιά της. Συγκινημένος από την μεγάλη μου λύπη και για να την παρηγορήσω, σκέφθηκα να της γράψω κάτι για ένθύμιο. Δεν βρήκα, λοιπόν, τίποτε άλλο πιά κατάλληλο για να της κάνω δώρο από το κουτί εκείνο που τόσο είχε προκαλέσει το ένδιαφέρον της.

Της το έδωσα με τα ίδια μου τα χέρια και της είπα να το κοιτάξει για να με θυμάται. Μαζύ με το κουτί της γάρισα κι άλλα πούδια και άφου την σίλησάν πατέρα, έφυγα και την άφησα να κλάει και να γτυπιέται από την θλίψη της.

Ελεψα δυό χρόνια από τή Βουχάρα. Στο διάστημα αυτό πέρασα μιά ζωή περιπετειώδη και πολυκύμαντη χωρίς όμως να έχω χάσει έντελως και την χαριτωμένη, την τόσο θλιμμένη και στοργαστική Μπεάτα μου.

Όταν ξαναγύρισα, τέλος, στα άνακτορα του μαγαράκι, το πρώτο που έκανα ήταν να ρωτήσω έναν απ' τους άδελφούς για τή μικρή μου σίλη.

Ο καλός άνθρωπος πήρε τότε βρος μελαγχολικό και απάντησε με μενάλη στενοχώνια:

— Έγινε προτιμότερο να μιά μιλάτε κι αυτήν.

— Και γιατί, άφου είνε ένα τόσο καλό κορίτσι;

— Ναί, κύριε, μιά πήρε τον δρόμο που ή μοίρα της της έγραφε...

— Λέγε, λοιπόν... Ζή ή δεν ζή...

— Όχι, κύριε. Δεν ζή πια... άφου έκανε ένα τόσο μεγάλο έγκλημα...

Κατάπληκτος και τρομερά συγκινημένος από τις αποκαλύψεις αυτές του καλού εκείνου ανθρώπου, εξακολουθούσα να τον κυτάχω με άνοιχτά μάτια, χωρίς να μπορώ να μιλήσω...

Έκείνος κίνησε το κεφάλι του λυπημένα και μου έφασε:

— Είνε καλύτερο να μιά ρωτάτε...

— Όχι να μάθω τί συνέβη, τί ακριβώς έγινε!... φώναξα τότε δυνατά.

Με δυσκολία συγκρατούσα τα δάκρυά μου κι ή καρδιά μου έινε καταληφθεί από μιά βαθειά δόνη.

Ο άδελφός τότε μου εξήγησε ότι ή Μπεάτα καταδικάστηκε εις

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΧΟ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Την ιστορία αυτή μου τη διηγήθηκε ο φίλος μου ο 'Υδ, ένα βράδυ γυρίζοντας από το λιμάνι, όπου είχε επιδιδάσει μιά συνοδεία καταδίκων στο μεγάλο άτυπλο, που θα έφευγε για τή Νέα Καληδονία.

Ανάμεσα στους καταδίκους αυτούς βρισκόταν κι ένας πολύ ήλικιωμένος, ως έβδουμήντα, πάνω—κάτω, χρόνων, που κουβαλούσε μαζί του ένα μικρό κλουδί μ' ένα σπουργίτι.

Ο γέρος αυτός κατάδικος με τή σεβάσμια μορφή και το ρυτιδωμένο πρόσωπο, ήταν συντροφικά δεμένος μ' ένα νέο δάναυσό και ζωνό, που φλυαρούσε δλοένα, κοροιδεύοντας και πειράζοντας τους πάντας.

— Έ, γέρο μου, είπα σε κάποια στιγμή στον σύντομό του, σ' έχουν τιμητήσει πολλές φορές για κλοπή;

— Πέντε-έξη, απάντησε άργά ο γέρος. Πώς να μιά κλέψω κανείς, παλληκάρι μου, όταν κινή μιά φορά την άρητή...

— Άστερα έρχεται βλέπεις κι ή άνεογία που σε σπρώχνει στον κακό δρόμο...

Ο νέος γέλασε ζωηρά:

— Σάν ανάποδα μιά τα λέε, γέρο, είπα. Κι αυτός ο ψωριασμένος σπουργίτης σου, άνεργος δεν είνε; Κι όμως ζή, χωρίς να παίρνει τον κακό δρόμο.

— Αυτός είνε ένα άθωο πλάσματάκι του Θεού. Ζή με το θέλημα του Θεού, και με τή συμπαγία των ανθρώπων.

— Θέλεις να πής ότι δρόμους έσύ να το συμπονέσας και να το προστατέψας, έτσι για να γίνη το θέλημα του Θεού;

— Όπως θέλεις πάρ το, απάντησε ο γέρος κι έκανε μιά κίνηση δυσφορίας.

Ο νέος γέλασε και είπα:

— Έδώ είνε που τα μπλέξαμε πάλι! Έγώ, λοιπόν, άλ σοι άπαδείξω το αντίθετο. Πάρ μου με τι ζώσε ο σπουργίτης αυτός, ό την ήμέρα που τον έπιασες έσύ; Μιά άλλο παρά με μικροκλεψίες!... Δεν μπορείς να πής το φέμμα!... Λοιπόν, τον έπιασες έσύ κατόπιν και τον κλείδωσες στο κλουδί του, τον φυλάκισες μ' άλλα λόγια. Αυτό τώρα έσύ το λέε «συμπόνια» και «θέλημα Θεού».

— Άρα συμπόνια και θέλημα Θεού είνε να μιά πιάνουν κι έμάς, που

ζούμε με κλειφές και να μιά κλείνουν στη φυλακή!... Χά!...

— Άφησέ με, άνθρωπέ μου, είπα ο γέρος φοβερά στενοχωρημένος...

— Έπειτα έγώ τί έκλεψα; Ένα σακί πατάτες, στραβάς καθός ήμουν απ' τήν πείνα. Τίποτ' άλλο!... Ορκίζομαι σ' όλους τους Άγίους... Δεν μπορούσαν τάχα να μιά αφήσουν να ψοφήσω στην Γαλλία παρά με σέρνοντας τώρα γέρος κατώσθως να πορηθευτή ένα κομμάτι σάνιδα, κάμποσο παλαιό σόμα και λίγο πράσινο χρώμα για να βάψω τήν κατοικία του άγαπημένου του συντρόφου...

Το καμήνο το σπουργίτι!

Τρώει πάντα από εκείνο το καρό φρούτο, που δίνουν στους φυλακισμένους. Κι όμως ήταν εύναριστήμενος... Πηδοσε και καλαϊδοσε όπως έλα τα πουλιά.

Όταν οι κατάδικοι επιδιόδατοσαν στο πλοίο για το μακρινό ταξίδι κι οι συνοδοί έανακατέθηκαν στην άσκα, ο γέρος κατάδικος, περισσότερο θλιμμένος από τή κάθε άλλη φορά, έπιασε τήν 'Υδ από τή χέρι.

— Σταθήτε, κύριε! το είπα. Πάστε, άς παρακαλώ, άσας αυτό το κλουδί. Σας το χαρίζω.

— Όχι, δεν κάνει, απάντησε ο 'Υδ. Πρέπει να πάστε τον σπουργίτη μαζί σας. Θά είνε ο μικρός σας σύντροφος εκεί κάτω.

— Άλλοίμονο!... Δεν είνε πια νέος ο σπουργίτης, απάντησε ο γέρος βαρετά πικραμένος.

— Γιατί; Τι συνέβη;

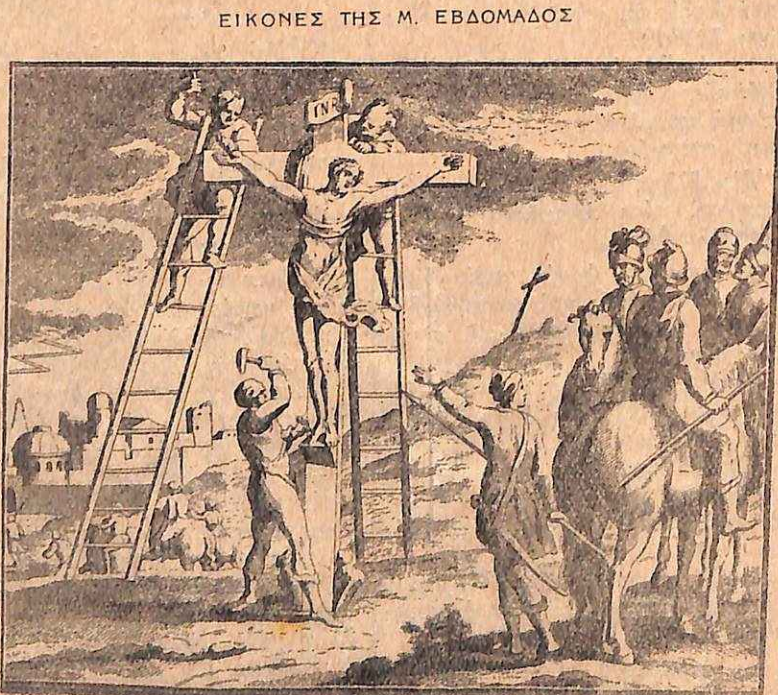
— Ά! κύριε, μέσα στη θάρα, αυτός ο κακός σύντροφός μου, για να γέλαση, άνοιξε τήν πόρτα του κλουδιού... Ο σπουργίτης μου τράμασε και πέταξε... Μά μου διασώσας καθώς ήταν δεν μπόρεσε να πάη ψηλά. Κόλλησαν ή φτερόδες του στο νερό... θά πνίγηκε. Τόν έβλεπα, κύριε!...

Η φωνή του γέρου είχε γίνει τρεμουλιαστή κι ένα δάκρυ φάνηκε στα μάτια του.

— Και τώρα; Και τώρα... έπρόθεσε. Ποιόν θάχω συντροφιά και παρηγοριά εκεί κάτω στη Νέα Καληδονία; Εκεί που θ' άφήσω—άλλοίμονο!— τα κόκκαλά μου, χωρίς τή συντροφιά του άκακου πουλιού μου!...

Ο Πιέρ Λοτί.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΠΡΟΣΤΥΧΙΕΣ ΚΑΙ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

Από τή «Απομνημονεύματα» της κυρίας ντέ Λά Φαγιέτ, παίρνουμε το παρακάτω απόσπασμα, χαρκτηριστικό της λεπτότητας των τρόπων και της άδρότητος των λόγων, με τους οποίους ο εύγενής της έποχής έκείνης εξέφραζαν και τα χυδαϊότερα πράγματα:

«...Ο δούξ ντέ Κοντέ, γράφει ή κι ντέ Λά Φαγιέτ, παραθέριζε κάποτε στο Ουτρέχτ και μιά έχοντας τίποτ' άλλο να κάνει, για να διασκεδάξη τήν πλήξη του, εφλέτασε με κάποια νεαρά κυρία!...

Μιά μέρα, μάλιστα, επεχείρησε φαίνεται, να φερθή στο ένδοξό του με...περισσότερη οικειότητα, αλλά ή σίλη του έφώναζε αρκετά δυνατά ώστε ν' άκουσθ' απ' όλους τους άδελφούς, που έτυχε να παρευρίσκονταν εκεί:

— Πρός Θεού, Ψηφλότατα!... Η Ψηφλότης σας έχει τήν καλοσύνη να μου φέρεται... άναιδέστατα!...

Ο δούξ έμεινε κατάπληκτος, μπρός στην θρασύτητα της «συληράς» έκείνης κυρίας. Έκτιμώντας όμως συγχρόνως τήν λεπτότητα του τρόπου της, έσπευσε να της ζητήση συγγνώμην...»

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Λαμπανοφ, Λεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται παντός είδους άστικά ύποθέσεις παρ' άπασιν τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικώς εν 'Αθρολογικαί, Διοικητικαί και εν γένει Οικονομικαί ύποθέσεις. 'Αρα γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Για καταπληκτικά κατορθώματα του διασήμου 'Αμερικανού 'Αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΑΦΝΑ, ο Νικ Κάρτερ, σηκώ-
νοντας τα βλέμ-
ματά του πάνω
απ' το γραφείο
του ταμίου της
Τραπέζης, είδε
μια έλαιογραφία
που παρίστανε έ-
ναν ηλικιωμένο

άντρα.
— Αιτή η προσωπογραφία είναι
του Βαινουράιτ; ρώτησε.
— Μάλιστα, του απάντησε ο
διευθυντής της Τραπέζης κ. Μάρ-
τεν.

— Τώρα τελευταία την έκανε;
— Ναι, τον περασμένο μήνα.
Τη στιγμή εκείνη, ο κ. Βαν-
τάιχ, ο οποίος δεν είχε αναμνηστεί
καθόλου στη συζήτηση, είπε με
τόνο μετρίφρονα:

— Μου επιτρέπετε, κύριε Κάρ-
τερ, να ξεφράσω μια γνώμη; Μου
κάνει εντύπωση το γεγονός ότι έ-
λο το προσωπικό της Τραπέζης
εξαπατήθηκε.

— Εξαπατήθηκε;... Δηλαδή;...
— Απλούστατα, ο άνθρωπος
που ήρθε εδώ στις έντεκα και μι-
ση δεν ήταν ο Βαινουράιτ!

— Αστείρευστε; Μα αυτό είναι
παράλογο! φώναξε ο κ. Μάρτεν.
Δεν μπορεί ποτέ να γελάστηκαν
οι υπάλληλοι!... Θέλετε να πείτε
ότι κάποιος άλλος είχε μεταμφιε-
στεί σε Βαινουράιτ κι ήρθε εδώ...

— Συγγνώμη, ψιθύρισε ο Βαν-
τάιχ υποκλινόμενος.
— Είναι παράλογο αυτό! έπα-
νέλαβε ο κ. Μάρτεν.

— Όχι, και τόσο, είπε τότε ο
Νικ Κάρτερ. Απεναντίας έχω βρί-
σκει πολύ λεπτή την παρατήρη-
σή του κ. Βαινουράιτ.

— Ω! Είμαι καταγοητευμέ-
νος, κύριε Κάρτερ, που σας ακούω
να μιλάτε έτσι, είπε ο Βαντάιχ,
γιατί φοβόμουν πολύ μήπως όρ-
θή και σας γελοία τη γνώμη που
εξέφρασα...

— Έχετε αντίληψη και θα
γινόσαστε ένας πρώτης τάξεως α-
στυνομικός, εξακολούθησε ο Νικ
Κάρτερ.

— Μα, Νικ, το πιστεύετε και
σείς αυτό; τον ρώτησε ο διευθυ-
ντής της Τραπέζης.

— Γιατί όχι; απάντησε ο α-
στυνομικός. Όταν ένας απατεώ-
νης μορφή ενός άλλου ανθρώπου, πα-
ρά τον άλλο, αποκαλύπτεται, αμα
έκείνοι που θα τον δουν δεν έχουν
καμμία υποψία της πλαστοπροσω-
πείας και δεν τον προσέξουν.

— Άλλα...
— Υπομονή, κύριε Μάρτεν!
τόν διέκοψε ο Νικ, δείχνοντας του
την προσωπογραφία του Ταμίου.
Ο Βαινουράιτ ενέδωκε ύπουλα
μπορεί εύκολα να τον απομνη-
συνεί. Τα κανονικά χαρακτηρισ-
τικά του, ή γενειάδα του, τα
γκρίζα του μαλλιά, τα χρυσά μα-
τογυάλια του είνε πράγματα που
απομνημονεύονται όχι και τόσο δύσκολα.
— Αλήθεια, δεν μου είπατε πως
ήταν ντυμένος σήμερα το πρωί;
— Φορούσε γκριζό κοστούμι και
μαλακή ρεπούμπλικα. Έτσι ντύ-
νεται πάντοτε όταν έρχεται στο
γραφείο.

— Ωραία! είπε ο Νικ. Λοιπόν,
Μάρτεν, πόσοι υπάλληλοι βλέπον-
τας έναν άνθρωπο με γκριζό κο-
στούμι σαν του Βαινουράιτ, με
χρυσά ματογυάλια, με γενειάδα
σαν την δική του, και μια περρού-
κα, θα υποψιαζόντουσαν την πλα-
στοπροσωπεία; Ούτε ένας στους
δέκα, στοιχηματίζω...

— Άλλά, έκανε ο διευθυντής
της Τραπέζης, πως μπόρεσε να
μιμηθεί την φωνή του Βαινουράιτ;
— Ω! υπάρχουν άνθρωποι που
μιμούνται περίφημα την φωνή ε-
νός άλλου...

— Μα είχε και το κλειδί του
χρηματοκιβωτίου...

— Μπορεί να το προμηθεύτηκε
με την ίδια ευκολία, με την οποία

ποφίας... παρατήρησε ο Νικ. "Αν
είν' έτσι, το πρόβλημα είναι απλό
και μια υπόθεση μόνο είνε δε-
κτή: "Οτι κάποιος που έμοιαζε
με τον Βαινουράιτ ήρθε εδώ και
έκλεψε τα χρήματα..."

— Όστε, κύριε Κάρτερ, όρι-
σκετε όρθη την δική μου υπόθεση;
ρώτησε ο Βαντάιχ.

— Μάλιστα, κύριε... Είπε η μό-
νη όρθη! είπε ο Νικ.

Και, γυρίζοντας προς τον δεύ-
τερο ταμία της Τραπέζης κ. Ντά-
μον, τον ρώτησε:

— Είπατε ποτέ ολίγου, κ. Ντά-
μον, ότι ο κ. Βαινουράιτ, ή αυτός
που είχε μεταμφιεστεί σε Βαινου-
ράιτ, ήταν απορροφημένος στην
συζήτησή του με τον άγνωστο έπι-
σκέπτη του κάθε φορά που μπαί-
νατε σεις στο γραφείο του.

— Μάλιστα, κύριε Κάρτερ.
— Καθόταν μπροστά στο γρα-
φείο αυτό;

— Ναι.
— Ήταν γυρισμένος προς το
μέρος σας;

— Μάλιστα.
— Και ήταν σκυμμένος πάνω

στον πίνακα, ή γενειάδα του, τα
γκρίζα του μαλλιά, τα χρυσά μα-
τογυάλια του είνε πράγματα που
απομνημονεύονται όχι και τόσο δύσκολα.
— Αλήθεια, δεν μου είπατε πως
ήταν ντυμένος σήμερα το πρωί;
— Φορούσε γκριζό κοστούμι και
μαλακή ρεπούμπλικα. Έτσι ντύ-
νεται πάντοτε όταν έρχεται στο
γραφείο.

— Ωραία! είπε ο Νικ. Λοιπόν,
Μάρτεν, πόσοι υπάλληλοι βλέπον-
τας έναν άνθρωπο με γκριζό κο-
στούμι σαν του Βαινουράιτ, με
χρυσά ματογυάλια, με γενειάδα
σαν την δική του, και μια περρού-
κα, θα υποψιαζόντουσαν την πλα-
στοπροσωπεία; Ούτε ένας στους
δέκα, στοιχηματίζω...

— Άλλά, έκανε ο διευθυντής
της Τραπέζης, πως μπόρεσε να
μιμηθεί την φωνή του Βαινουράιτ;
— Ω! υπάρχουν άνθρωποι που
μιμούνται περίφημα την φωνή ε-
νός άλλου...

— Μα είχε και το κλειδί του
χρηματοκιβωτίου...

— Μπορεί να το προμηθεύτηκε
με την ίδια ευκολία, με την οποία

ποφίας... παρατήρησε ο Νικ. "Αν
είν' έτσι, το πρόβλημα είναι απλό
και μια υπόθεση μόνο είνε δε-
κτή: "Οτι κάποιος που έμοιαζε
με τον Βαινουράιτ ήρθε εδώ και
έκλεψε τα χρήματα..."

— Όστε, κύριε Κάρτερ, όρι-
σκετε όρθη την δική μου υπόθεση;
ρώτησε ο Βαντάιχ.

— Μάλιστα, κύριε... Είπε η μό-
νη όρθη! είπε ο Νικ.

Και, γυρίζοντας προς τον δεύ-
τερο ταμία της Τραπέζης κ. Ντά-
μον, τον ρώτησε:

— Είπατε ποτέ ολίγου, κ. Ντά-
μον, ότι ο κ. Βαινουράιτ, ή αυτός
που είχε μεταμφιεστεί σε Βαινου-
ράιτ, ήταν απορροφημένος στην
συζήτησή του με τον άγνωστο έπι-
σκέπτη του κάθε φορά που μπαί-
νατε σεις στο γραφείο του.

— Μάλιστα, κύριε Κάρτερ.
— Καθόταν μπροστά στο γρα-
φείο αυτό;

— Ναι.
— Ήταν γυρισμένος προς το
μέρος σας;

— Μάλιστα.
— Και ήταν σκυμμένος πάνω

στον πίνακα, ή γενειάδα του, τα
γκρίζα του μαλλιά, τα χρυσά μα-
τογυάλια του είνε πράγματα που
απομνημονεύονται όχι και τόσο δύσκολα.
— Αλήθεια, δεν μου είπατε πως
ήταν ντυμένος σήμερα το πρωί;
— Φορούσε γκριζό κοστούμι και
μαλακή ρεπούμπλικα. Έτσι ντύ-
νεται πάντοτε όταν έρχεται στο
γραφείο.

— Ωραία! είπε ο Νικ. Λοιπόν,
Μάρτεν, πόσοι υπάλληλοι βλέπον-
τας έναν άνθρωπο με γκριζό κο-
στούμι σαν του Βαινουράιτ, με
χρυσά ματογυάλια, με γενειάδα
σαν την δική του, και μια περρού-
κα, θα υποψιαζόντουσαν την πλα-
στοπροσωπεία; Ούτε ένας στους
δέκα, στοιχηματίζω...

— Άλλά, έκανε ο διευθυντής
της Τραπέζης, πως μπόρεσε να
μιμηθεί την φωνή του Βαινουράιτ;
— Ω! υπάρχουν άνθρωποι που
μιμούνται περίφημα την φωνή ε-
νός άλλου...

— Μα είχε και το κλειδί του
χρηματοκιβωτίου...

— Μπορεί να το προμηθεύτηκε
με την ίδια ευκολία, με την οποία

ποφίας... παρατήρησε ο Νικ. "Αν
είν' έτσι, το πρόβλημα είναι απλό
και μια υπόθεση μόνο είνε δε-
κτή: "Οτι κάποιος που έμοιαζε
με τον Βαινουράιτ ήρθε εδώ και
έκλεψε τα χρήματα..."

— Όστε, κύριε Κάρτερ, όρι-
σκετε όρθη την δική μου υπόθεση;
ρώτησε ο Βαντάιχ.

— Μάλιστα, κύριε... Είπε η μό-
νη όρθη! είπε ο Νικ.

Και, γυρίζοντας προς τον δεύ-
τερο ταμία της Τραπέζης κ. Ντά-
μον, τον ρώτησε:

— Είπατε ποτέ ολίγου, κ. Ντά-
μον, ότι ο κ. Βαινουράιτ, ή αυτός
που είχε μεταμφιεστεί σε Βαινου-
ράιτ, ήταν απορροφημένος στην
συζήτησή του με τον άγνωστο έπι-
σκέπτη του κάθε φορά που μπαί-
νατε σεις στο γραφείο του.

— Μάλιστα, κύριε Κάρτερ.
— Καθόταν μπροστά στο γρα-
φείο αυτό;

— Ναι.
— Ήταν γυρισμένος προς το
μέρος σας;

— Μάλιστα.
— Και ήταν σκυμμένος πάνω

μα αυτό δεν πρέπει να χάνουμε
καθόλου τα ίχνη του.

— Όστε πιστεύεις ότι ο Βαν-
τάιχ;...
— Δεν πιστεύω άπλως, είμαι
βέβαιος ότι ο άνθρωπος αυτός διέ-
πραξε την κλοπή...

— Ο Βαντάιχ!...
— Ο διάβολος να πάρη τον
Βαντάιχ σου! φώναξε ο Νικ Κάρ-
τερ. Το όνομα του αθλίου αυτού
είνε Γκάστον Ντυπόν... Τον ξε-
ρεεις πολύ καλά, πιστεύω, τον τρο-
μερό αυτό κακούργο, γιατί και
άλλοτε μάζε άπασχόλησε με τα κα-
τορθώματά του...

— Άπστευτο! έκανε κατά-
πληκτος ο Σίχ.

— Πρόσεχε μή γυρίσεις το κε-
φάλι σου πίσω, του είπε σιγά ο
Νικ Κάρτερ. Νομίζω ότι ο άθλιος
αυτός μάς παρακολουθεί... Άκούω
τα βήματά του... Πρόσεχε να δει-
χτής φρόνιμος!... Μην τον αφή-
σεις ούτε στιγμή! Πρόκειται για
πεντακόσες χιλιάδες δολάρια...

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε
πίσω τους ή φωνή του Βαντάιχ, ή
μαλλον του Γάστωνος Ντυπόν, ο
οποίος είπε:

— Συγγνώμη, αγαπητέ μου
κύριε Κάρτερ... Μου επιτρέπετε
να σας βοηθήσω... Όλοι οι άλλοι
τά έχουν χαμένα. Διατάξατέ με
δτι θέλετε...

Ο Νικ γύρισε και τον κύτταξε
χαμογελώντας.

— Αποδείξατε προηγούμενος
του είπα, ότι έχετε αστυνομική ι-
διοφυία.

— Με κοιταέετε υπερβολικά
γιατί ή ανακάλυψή μου εκείνη
δεν ήταν και τόσο σπουδαία.

— Δείχνει όμως πως είστε ίκα-
νός για πολύ σπουδαιότερα πράγ-
ματα... και έχω την ιδέα ότι ή
μου φανήτε πολύ χρήσιμος σ' αυ-
τή την υπόθεση...

— Ω! είμαι καταγοητευμέ-
νος!...
— Τότε έλατε και σεις μαζί
μας...

Έτσι ο Νικ Κάρτερ στρατολό-
γησε επιδεικτικότητα ως «βοηθό»
του τον ενεργητικώτερο, τον έξυ-
πνότερο και τολμηρότερο κακούρ-
γο της εποχής εκείνης, Γάστονα
Ντυπόν!

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΠΟΛΥ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΥΠΗ

Ο Γάστον Ντυπόν ήταν ένας
κακούργος γνωστότατος στις α-
στυνομίες των μεγαλουπόλεων, τό-
σο της 'Αμερικής, όσο και της
Ευρώπης. Η θυελλώδης σταδιο-
δρομία του, τα άσυνήθιστα κατορ-
θώματά του, τα οποία έκτελούσε
με άφραταστη λεπτότητα και κα-
ταπληκτικό θράσος, ή ανεξάντλη-
τες μηχανογραφίες του, το πλῆ-
θος των πιστών του συνεργών και
ή μεγάλη ευρύτης των επιχειρή-
σεών του, τον είχαν κάνει διάση-
μο διεθνώς.

Στα αρχεία των αμερικανικών
και ευρωπαϊκών αστυνομιών υπά-
ρχουν πολυεπίδες εκθέσεις για το
άτομο αυτό εξαιρετικού ενδιαφέ-
ροντος. Ο Ντυπόν είχε συλληφθεί
πολλές φορές, αλλά εύρισκε πάν-

τα τον τρόπο να δραπέτευη και να
αποφεύγη τις μακροχρόνιες φυλα-
κίσεις. Ο Νικ Κάρτερ είχε συ-
ναντηθεί και άλλοτε με το Ντυ-
πόν και είχε ματαιώσει επανει-
λημμένως τους εγκληματικούς σκο-
πούς του, παραδίδοντας τον στην
αστυνομία. Πρό δύο ακόμη μη-
νών τον είχε συλλάβει για τελευ-
ταία φορά και ως την ημέρα έ-
κείνη, νόμιζε ότι βρισκόταν στη
φυλακή. Γι' αυτό άπόρρησε βλέπον-
τάς τον ελεύθερο. Παρ' όλη την
μεγάλη τέχνη του Ντυπόν στις
μεταμορφώσεις, ο Νικ Κάρτερ,
χάρης στην τσαστία εξυδέκειά
του, δεν άργησε ν' αναγνωρίση
τον τρομερό κακούργο. Άλλωστε
και ο τρόπος με τον οποίο είχε
διαπραχθεί ή κλοπή της Τραπέ-
ζης, θύμιζε στο Νικ τās μεθόδους
του Ντυπόν. Γι' αυτό ο αστυνομι-

— Τί είναι, φίλε μου;
— Ο κακούργος που πλαστο-
προώπησε τον Βαινουράιτ, θα έ-
κανε χωρίς άλλο εδώ μέσα τις
προετοιμασίες του! είπε ο Ντυ-
πόν, δείχνοντας μια πόρτα στο βά-
θος του διαδρόμου. Ποιά άλλο μέ-
ρος, αγαπητέ μου κύριε Κάρτερ
θα ήταν καταλληλότερο για μια
γραφείο, πάνω δε απ' αυτά μια
πρόθηκη στην οποία βρισκόντου-
σαν πανοπλίες, κοστούμια και
προσωπίδες.

Το κατάστημα άπετελείτο από
δύο αίθουσες, που τις χώριζαν βα-
ρείς παραπετάσματα. Το σαλόνι
είχε δύο παράθυρα προς τον δρό-
μο. Άνάμεσα στα δύο αυτά παρά-
θυρα υπήρχε ένα τραπέζι κι' ένα
γραφείο, πάνω δε απ' αυτά μια
πρόθηκη στην οποία βρισκόντου-
σαν πανοπλίες, κοστούμια και
προσωπίδες.

Ενώ ο Νικ έρευνούσε το σα-
λόνι, ο Σίχ έτρεξε προς την άλλη
αίθουσα. Μα, μόλις παραμέρισε τα
βαρεία παραπετάσματα, έβγαλε
μια κραυγή:

— Νίχ!... Νίχ!... Τρέξε!...
Εδώ είναι!...

Άμέσως ο Νικ και ο Ντυπόν έ-
τρεξαν στην δεύτερη αίθουσα. Εί-
δαν τότε ξεπλωμένο σ' ένα κανα-
πέ αναίσθητο τον ταμία της Τρα-
πέζης «Χάνοβερ Τράστ και Σά-
φετ Ντεπόζιτ Κόμπαν» κ. Βαι-
νουράιτ. Φορούσε ένα νυχτικό, ενώ
το γκριζό κοστούμι του, το κα-
πέλλο του, το κολλάρο του κι' ή
γραβάτα του βρισκόντουσαν πε-
ταγμένα σε μια καρέκλα. Φαίνε-
ται ότι ο κακούργος άφου τα χρη-
σιμοποίησε για την επιτυχία του
κόλπου του, τα είχε αφήσει εκεί.

Ο Νικ πλησίασε, ενώ ο Ντυπόν,
τρίβοντας τα χέρια του, έλεγε:

— Τι τύχη, αγαπητέ μου κύριε
Κάρτερ, που πρόσεξα την πόρτα
του καταστήματος αυτού... Έτσι
ξαναβρήκαμε τον κ. Βαινουράιτ...
Δεν πιστεύω να έχη πάθει τίπο-
τε. Θα του έδωσαν μόνο κανένα
ναρκωτικό... Άμα συνέλθει, θα
μας πη πολλά πράγματα, που χω-
ρίς άλλο θα μάς βοηθήσουν να
βρούμε τα ίχνη των κλοπιμαίων...

Θέλετε να φωνάξω κανένα για-
τρέ, κύριε Κάρτερ;

Ο Νικ κούνησε αρνητικά το
κεφάλι του. Μολονότι ήταν έξορ-
γισμένος από την αναίδεια του
κακούργου, έντοναίς έκρυβε την
όργη του κάτω από την πιό με-
γάλη απάθεια.

— Μην σπαύδετε, κύριε Βαν-
τάιχ! είπε. Μου φαίνεται πως ο
κ. Βαινουράιτ δεν έχει ανάγκη
γιατρού. Τι λές κι' εσύ, Σίχ;

— Η θερμκρασία κι' ο σφυγ-
μός του είνε κανονικά.
— Λοιπόν, ή κατάσταση του
δεν είνε σοβαρή!...

(Άκολουθε)

μασμένη μια κάρτα, ή οποία έ-
γραφε: «Κλειστόν ως τās
τρείς.»

Ο Νικ κύτταξε τότε το ρολόι
του κι' είδε πως ή ώρα ήταν ά-
κόμα μιάμιση.

— Δεν μπορούμε να περιμένου-
με ως τις τρείς! είπα. Άνοιξε,
Σίχ, με το αντικλειδί σου...

Σε μισό λεπτό, ή πόρτα ήταν
ανοιχτή και ο Νικ μπήκε μέσα,
άκολουθούμενος απ' τον Σίχ και τον
Ντυπόν, ο οποίος ήταν έντελως ά-
τάραχος.

Το κατάστημα άπετελείτο από
δύο αίθουσες, που τις χώριζαν βα-
ρείς παραπετάσματα. Το σαλόνι
είχε δύο παράθυρα προς τον δρό-
μο. Άνάμεσα στα δύο αυτά παρά-
θυρα υπήρχε ένα τραπέζι κι' ένα
γραφείο, πάνω δε απ' αυτά μια
πρόθηκη στην οποία βρισκόντου-
σαν πανοπλίες, κοστούμια και
προσωπίδες.

Ενώ ο Νικ έρευνούσε το σα-
λόνι, ο Σίχ έτρεξε προς την άλλη
αίθουσα. Μα, μόλις παραμέρισε τα
βαρεία παραπετάσματα, έβγαλε
μια κραυγή:

— Νίχ!... Νίχ!... Τρέξε!...
Εδώ είναι!...

Άμέσως ο Νικ και ο Ντυπόν έ-
τρεξαν στην δεύτερη αίθουσα. Εί-
δαν τότε ξεπλωμένο σ' ένα κανα-
πέ αναίσθητο τον ταμία της Τρα-
πέζης «Χάνοβερ Τράστ και Σά-
φετ Ντεπόζιτ Κόμπαν» κ. Βαι-
νουράιτ. Φορούσε ένα νυχτικό, ενώ
το γκριζό κοστούμι του, το κα-
πέλλο του, το κολλάρο του κι' ή
γραβάτα του βρισκόντουσαν πε-
ταγμένα σε μια καρέκλα. Φαίνε-
ται ότι ο κακούργος άφου τα χρη-
σιμοποίησε για την επιτυχία του
κόλπου του, τα είχε αφήσει εκεί.

Ο Νικ πλησίασε, ενώ ο Ντυπόν,
τρίβοντας τα χέρια του, έλεγε:

— Τι τύχη, αγαπητέ μου κύριε
Κάρτερ, που πρόσεξα την πόρτα
του καταστήματος αυτού... Έτσι
ξαναβρήκαμε τον κ. Βαινουράιτ...
Δεν πιστεύω να έχη πάθει τίπο-
τε. Θα του έδωσαν μόνο κανένα
ναρκωτικό... Άμα συνέλθει, θα
μας πη πολλά πράγματα, που χω-
ρίς άλλο θα μάς βοηθήσουν να
βρούμε τα ίχνη των κλοπιμαίων...

Θέλετε να φωνάξω κανένα για-
τρέ, κύριε Κάρτερ;

Ο Νικ κούνησε αρνητικά το
κεφάλι του. Μολονότι ήταν έξορ-
γισμένος από την αναίδεια του
κακούργου, έντοναίς έκρυβε την
όργη του κάτω από την πιό με-
γάλη απάθεια.

— Μην σπαύδετε, κύριε Βαν-
τάιχ! είπε. Μου φαίνεται πως ο
κ. Βαινουράιτ δεν έχει ανάγκη
γιατρού. Τι λές κι' εσύ, Σίχ;

— Η θερμκρασία κι' ο σφυγ-
μός του είνε κανονικά.
— Λοιπόν, ή κατάσταση του
δεν είνε σοβαρή!...

(Άκολουθε)

*Ω ΓΑΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ, ΓΑΥΚΥΤΑΤΟΝ ΜΟΥ ΤΕΚΝΟΝ!...

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!...

(Έργον του Γκουίντο Ρένι)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΙΟΥΔΑΣ ΚΑΙ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Α.
ΝΑ χέονο πρίν ο
Ιούδας γνώρισε
τον 'Ιησού και γί-
νει μαθητής του.
Είχε πάει στην 'Ι-
ερουσαλήμ για να
παρακολουθήσει

την έσση της Σκηνοποιίας. Η Αγία
πόλις έπαιρνε τις ημάδες εκείνης πα-
νηγορική όψη. Οι δρόμοι της πλημ-
μύριζαν από κόσμο, που έτρεχε για
ν' άκουση το κήρυγμα των ιερών.
και να θαυμάσει την όμορφη του
Μεγάλου Ναού του Θεού.

Κάθε λογής πωλητές, ταχυδακτυ-
λουργοί άραπάδες, γυρολόγοι από την
Τύρο, ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από
το Ναό, φωνάζοντας για να προσελ-
κύνουν πελάτες, με τις τραγουδιές
ανατολίτικες φωνές των.

Έξαφνα, μία μακρινή, με μυστι-
στομη φωνή άκούστηκε... 'Ο Ρωμαίος
κυβερνήτης προχωρούσε μέσα στο φο-
ρείο του, περιγυρισμένος από τους φορο-
νούς του, που με δυσκολία άπαικον-
ναν το πλήθος των περιέργων. 'Όταν
έφτασε κοντά στο ιερό, ο Πιλάτος έ-
βγαλε το κεφάλι του έξω από το φο-
ρείο, κούταξε μία στιγμή το θέαμα
του φανατικού και θορυβώδους εκεί-
νου πλήθους κι' έπειδή δεν μπορούσε
να μπη στο 'Ιερό, γιατί ήταν είδωλο-
λάτρη, εξακολούθησε το δρόμο του,
εξαπλωμένος με όρος γοητικό στα
προσκέφαλα του φορέιου.

"Οι αυτά τα θέματα άρχιζαν να
ζαλίζουν τον 'Ιούδα. Μες στη γαλήνη
της πατρίδας του, της 'Ιερουσαλήμ,
ό 'Ισραηλιώτης δεν τα είχε φαν-
ταστεί ποτέ του.

"Ήξερε ότι στην 'Ιερουσαλήμ υπήρ-
χε ο Ναός του Θεού, άλλ' όσο θαυμά-
σιο κι' αν τον φανταζόταν, ή πραγ-
ματικότητα που αντίκριζε τώρα ξεπε-
νούσε κάθε φαντασία.

Στριμωμένος από τα πλήθη, είχε
σταθεί πίσω από μία πελώρια στήλη
του ναού, όταν έξαφνα συνέβη κάτι
που συγκλονίσει όλη την ψυχή του
και την ύπαρξή του.

Δεν είχε ακόμα άπομακρυνθεί το
φορείο του Πιλάτου, όταν ένα άλλο
φορείο φάνηκε από την αντίθετη διε-
κθύνση. 'Αν το πρώτο ήταν φορτωμέ-
νο από χρυσάφι και πορφύρα, το νέο
φορείο δεν ήταν λιγότερο πλούσιο.
Ήταν καμωμένο από έξυλο έβένου και
στολισμένο με βελούδα και κεντήμα-
τα θηριακά. Τέσσερες νέοι 'Ασσύριοι,
λεβέντες, παντάμφοροι, κρατούσαν το
φορείο, μέσα στο οποίο καθόταν μία
γυναίκα. Έξαφνα το φορείο στάθηκε.

Και τότε εξαφνα ο 'Ιούδας είδε
να κατεβαίνει από μέσα μία γυναίκα
που ή όμορφιά της είχε κάτι το ό-
νειρώδες. Ήταν, τυλιγμένη μέσα σ'
ένα λευκό μεταξωτό φέρεα, τόσο λε-
πτό, ώστε μπορούσε κανείς να διακρί-
νει τις ύπερβολές γοημίες του πανώ-
ρηου κορμιού της. Μία ζώνη από αμ-
μαρτζάνια και ζαφείρια έσφιγγε τη
δαχτυλίδενά της. Στο πρόσωπό
της άστράφταν δύο μάτια γεμάτα φλό-
γες και—πράγμα σπανιότατο για την

εβραϊκή ράτσα—τα μαλλιά της ήταν
σαν χρυσές χρυσάφι.

"Ο 'Ιούδας έμεινε θамπωμένος από
το θείο θέαμα της γυναίκας εκείνης
που έμοιαζε με άγγελος ζωντανό.
Το φάνηκε ότι όλο αυτό το πλήθος
που τον περιόριζε είχε ξαφνικά εξα-
φανιστεί και ότι ήταν μόνος με τη
γυναίκα αυτή. Και την άκολούθησε
μεθυσμένος από τη γοητεία της, με
γοητεία που το ήσαν άγνωστη ως
τη στιγμή εκείνη.

Την άκολούθησε ως το Ναό. Την
είδε να μπαίνει μέσα, να σταματά
μπροστά στα άφιερώματα των πιστών,
να τα κυτάξει κι' ύστερα να βγάλει
ένα θαυμάσιο περιδέραιο από μαργαρι-
τάρια και να το άποθέσει ανάμεσα στα
τόσα άλλα τάματα. "Επειτα προ-
σευχήθηκε λίγες στιγμές και τέλος
βγήκε έξω διακριτικά.

"Ο 'Ιούδας την άκολουθούσε πάντα
ζοπίσιμα. "Όταν έφτασε σιμά στο φο-
ρείο της, δεν
μπούσε πια
να κρατήσει
και χρίστηκε
μπροστά της,
φωνάζοντας:

— Σκότωσέ
με, σκότωσέ
με!... Πέλασε
πάνω από το
κορμί μου! Μα
το αίμα του
Δαυίδ που τρέ-
χει μέσα στις
φλέβες μου,
σού όρκίζομαι
ότι ή όμορφιά
σου θα φέρη
στον κόσμο!

Πριν όμως
προφτάσει να
τελειώσει τα
λόγια του, εί-
χε χυγναι από
την άρπα-
ξή του δύο 'Ασσύ-
ριοι και τον
πέταξαν μακριά από σκύλο.

"Οι αυτά έγιναν σε μία στιγμή.
"Όταν συνήλθε από το χτύπημά του,
ο 'Ιούδας κούταξε γύρω του.

Το φορείο είχε άπομακρυνθεί άρ-
κετά. Τότε ένας άνθρωπος που στε-
κόταν κοντά του, του είπε:

— Ήρεις, φιλάρχο μου, ποιά είχε
αυτή ή γυναίκα;

Κι' έπειδή ο 'Ιούδας τον κούταξε
με τρόπο που έδειχνε ότι δεν κατα-
λάβαινε τα λόγια του, ο άγνωστος έ-
πρόσθεσε:

— Ένε ή περιφημότερη δαίμα της
'Ιουδαίας... ή Μαρία Μαγδαληνή!

Β'.
Τι είχε πει ο 'Ιωάννης ο Βαπτι-
στής στην έσση κι' ο αντίπαλος της
φωνής του είχε άντηχήσει; σ' όλην
την 'Ιουδαία:

— "Ήλθε στην κόσμο 'Εκείνος που
θα σάς σώση! "Ανθρωποι βαπτιζόμε-
νοι από τα πάθη σας, τρέχετε σ' Αύ-
τόν, σάς περιμένει! "Ήλθε από τον

ουρανό για να σάς παραγορήσει!

"Ο 'Ιούδας είχε άκουσει κι' αυτός
τα λόγια του Βαπτιστού και καθώς
είχε τώρα την καρδιά του πληγωμέ-
νη από ένα πάθος άνικανοποίητο, πή-
γε αναζητώντας τον 'Ιησού, στη Γα-
λιλαία.

"Ένα δειλινό, ενώ ο ήλιος έγερνε
πίσω από την Καπερναούμ, ο 'Ιούδας
έφτασε εκεί κατάκοπος από το δρόμο.

"Η πόλις ήταν ακόμα διακόσια μέ-
τρα μακριά και τα σπιτάκια της πρό-
βαιναν ανάμεσα από την πρασινάδα,
σαν φωλιές πουλιών.

"Η γαλήνη που βασίλευε σε όλα
γύρω του, άπλώθηκε και στην ψυχή
του 'Ιούδα και τον τόνιζε με μία ά-
μυστοφάρα όνειρου.

Κουρασμένος καθώς ήταν από το
μακρόν ταξίδι, θέλησε ν' άναπαυ-
θεί λίγο πριν μπει στην Καπερναούμ.

"Η σιγαλιά της φύσεως, ή όρα του
δειλινού που έξαλωνε κανέναν πάντα
μαλαχολικές αναμνήσεις, ξανάφεραν
στο νου του

την άγάπη της
του παθους
του.

Και σαν φαν-
τασμαγορία εξα-
ναίσιμα μπροστά
στα μάτια τη
σκηνη της συ-
ναντήσεώς του
με τη Μαρία
Μαγδαληνή ή
στην 'Ιερουσα-
λήμ.

Το μουρμου-
ρισμα των φοι-
νικοδένδρων,
που τα σάλους
το βοαυνο ά-
γεράκι, άντη-
χούσε σαν να
νοούριμα για
τον 'Ιούδα. "Ε-
ξαφνα φωνές
άγνωστες και
εθιμικές έφτα-
σαν στ' αυτιά
του απ' τους

κάμπους, σαν μουσική που ξεχυνόταν
προς το άπειρο.

Τι συνέβαινε λοιπόν σ' αυτή τη μι-
κρή γωνία της Γαλιλαίας;

Ποιά μυστηριώδης δύναμις έέχυνε
μια τόσο γλυκειά εθιμία;

"Εκείνος που ο 'Ιωάννης ο Βαπτι-
στής είχε προφητεύσει, 'Εκείνος που
ζητούσε ο 'Ιούδας, βρισκόταν κοντά
του. Και πραγματικά σε λίγο είδε τον
'Ιησού να πλησιάζει τριγυρισμένος ά-
π' παιδιά, έπως ο θσάκος από το κο-
πάδι του.

Τό φως του δειλινού κοκκινίζει τον
όρίζοντα κι' έσπεσε πάνω στην κόμη
του 'Ιησού, γύρω από την οποία σχη-
μάτιζε ένα φωτισσέφρανο.

"Ο 'Ιούδας άκουσε τότε τη γλυκειά
φωνή του να λέη:

— Με ζήτοσας και ήρθα. 'Ιδοί με!
Πές μου τον πόνο σου!

"Ο 'Ιούδας γονάτισε μπροστά του.
πνιγμένος από τη συγκίνηση και άρ-
χισα να φιλή το λευκό του φορέμα,

χωρίς να μιλή.

"Ο 'Ιησους τον σήκωσε, τον άγκά-
λιασε, τον φίλησε και του είπε:

— Άγάπα με κι' άκολούθησέ με!
"Η άγάπη του Πατέρα μου, που είναι
στος ούρανο, νικά κάθε έπίγεια ά-
γάπη!

Πέρασε ένας μήνας, πέρασαν δύο,
πέρασε ένας χρόνος κι' ο 'Ιούδας πύ-
στεψε όριστικά ότι ή άγάπη του Χρι-
στού σύντριψε μέσα του την άγάπη
του για τη Μαρία τη Μαγδαληνή.

"Αλλοίμονο! "Ήλθε μία στιγμή που
ή πεποίθησή του αυτή γκρεμίστηκε
και το μυσταίο πάθος τον κυρίεψε
πάλι.

Μία γυναίκα, σκεπασμένη με πέ-
πλο, είχε πάει πολλές φορές κι' είχε
ζητήσει τον 'Ιησού, ο οποίος μίλησε
ακόμα της συχνά σ' ερωτικά κι' από-
μερα σημεία. Ποιά ήταν ή γυναίκα
αυτή, ή όποια, μολονότι κορυμμένη
κάτω απ' τον πέπλο, εν τούτοις τον
τάραζε βαθιά;

Πού είχε μυσήσει το άρωμα εκεί-
νο που σκόπιζε γύρω της ή πεπλο-
φόρος;

Ποιά ήταν; Από ποό έρχόταν; Τι
μυστήριος είχε να έξιμολογήσθ στη
Διδάσκαλο ώστε να μείνη τόσο μαζύ
του;

Μία ύποψια περνούσε απ' το νου
του. "Ήθελε με κάθε τρόπο να βε-
βαιωθεί ποιά ήταν, γιατί μία άμφοβό-
λια, άόριστη στην άρχη, τον βασάνι-
ζε τώρα σκληρά και το άπυρο
φύσε κάθε σκέψη.

Ποιά ήταν ή μυστηριώδης αυτή γυ-
ναίκα; Πώς να μάθη;

"Ένα βράδυ, ο 'Ιησους μάζεψε γύ-
ρω του τους μαθητές του και τους έ-
δήγησε να βειπνήσουν στο σπίτι της
Φαρισαίου.

Πέλασαν εύχάριστα εκείνο το βρά-
δυ, γιατί ο 'Ιησους ήξερε να σκού-
ιζή γύρω του πάντα μία πνοή γα-
λήνης και εσύχιας. Το δείπνο κύν-
τευε πια να τελειώσει όταν έξαφνα
παρουσιάστηκε στην πόρτα ή γυναίκα
που τόσο φορές πήγε να ζητήσει τον
'Ιησού. "Ο 'Ιησους δεν είχε γελαστεί.
"Η πεπλοφόρος άμυστωλή ήταν ή έ-
κείνη της 'Ιερουσαλήμ, Μαρία ή Μα-
γδαληνή!

Αυτή τη φορά έρχόταν χωρίς πέ-
πλο και κρατούσε στη χείρα της ένα
βάζο. "Ωραία, προκλητική και γοη-
τευτική με την όμορφιά της, προσή-
ρησε...

"Ο 'Ιούδας προσπάθησε να κούψη
την συγκίνησή του, κατόρθωσε να
πύξη τη φωνή της καταπλήξεως
που ανέδυκε ως τα χείλη του, αλλά
δεν μπόρεσε να κούψη έντελώς την
ταραχή του.

Τό πάθος που τόσο καιρό είχε θα-
μάσει, αναλωνότανε τώρα όρημτικό,
εμπνους πάλι με τόσο δύναμη, ώστε
κι' ο ίδιος κατάλαβε ότι θα πήγαινε
χαμένη κάθε προσπάθειά του να τη
καταπνίξη.

Κι' ενώ όλο το κορμί του έτρεμε,
είδε τη Μαρία Μαγδαληνή να γονα-
τίζει με ταπεινοφροσύνη μπροστά στο

Διδάσκαλο, να σπάξη το πολύτιμο
βάζο κι' αφού έλειψε τα πόδια του
με το άρωματισμένο λάδι, να λύνη
τα πλούσια χρυσά μαλλιά της και να
τα σκουπίξη μ' αυτά.

Είδε κατόπιν ο 'Ιούδας το Διδά-
σκαλο να σκόβη στη γυναίκα, να την
σπρώξει και ξεχώρισε μέσα στη μα-
τιά της όλη την άγάπη που την έ-
κωνε με τον 'Ιησού.

Μία τέτοια άγάπη είχε φανταστεί
για την έαυτού του ο 'Ιούδας, όταν
προσέλασε τη Μαρία τη Μαγδαλη-
νή στην 'Ιερουσαλήμ.

"Ο 'Ιησους, εκείνος στον οποίο εί-
χε δώσει την ψυχή του, το άρρι-
πούσε τώρα με τόσο σκληρότητα τον
έρωτά του!

"Ήταν ή αντίζηλος του! "Ο νι-
κητής! Κι' αυτός ο ήττημένος!

Σαν ήχω άπειλητική, που έπνιγε
κάθε άλλο θόρυβο γύρω του, το φά-
νηκε ότι μύριες άγνωστες φωνές του
ούρλιαζαν στ' αυτιά του τα λόγια,
που αυτός είχε φωνάξει μία μερα
στη Μαρία Μαγδαληνή έξω από το
Ναό της 'Ιερουσαλήμ:

— Σκότωσέ με, σκότωσέ με! Μα
το αίμα του Δαυίδ, που τρέχει μέσα
φλέβες μου, σου όρκίζομαι ότι ή ό-
μορφιά σου θα φέρη καταστροφή στον
κόσμο!

"Ο 'Ιησους σήκωσε το κεφάλι του
... "Ήρεμος κούταξε τον 'Ιούδα και
τα δάκρυμά τους συναντήθηκαν. Τό-
τε ο 'Ιούδας χαμήλωσε το κεφάλι του,
γιατί κατάλαβε ότι ο 'Ιησους μίλησε
μέσα στη σκέψη του και μάντευε την
άγρια ζήλεια που φύσκιανε στα στή-
θη του.

Από τη στιγμή εκείνη ο 'Ιησους
έμεινε σιωπηλός... "Αλλά στο πρό-
σωπό του ήταν ζωγραφισμένος ένας
περήφανος ψυχικός πόνος.

Μονάχα, όταν έπρόκειτο να σπρω-
θί από τη τραπέζι, έπε κυτάζον-
τας τον 'Ιούδα:

— Ένας από σάς θα με προδώση!

"Ένα βράδυ, ο 'Ιησους μάζεψε γύ-
ρω του τους μαθητές του και τους έ-
δήγησε να βειπνήσουν στο σπίτι της
Φαρισαίου.

Πέλασαν εύχάριστα εκείνο το βρά-
δυ, γιατί ο 'Ιησους ήξερε να σκού-
ιζή γύρω του πάντα μία πνοή γα-
λήνης και εσύχιας. Το δείπνο κύν-
τευε πια να τελειώσει όταν έξαφνα
παρουσιάστηκε στην πόρτα ή γυναίκα
που τόσο φορές πήγε να ζητήσει τον
'Ιησού. "Ο 'Ιησους δεν είχε γελαστεί.
"Η πεπλοφόρος άμυστωλή ήταν ή έ-
κείνη της 'Ιερουσαλήμ, Μαρία ή Μα-
γδαληνή!

Αυτή τη φορά έρχόταν χωρίς πέ-
πλο και κρατούσε στη χείρα της ένα
βάζο. "Ωραία, προκλητική και γοη-
τευτική με την όμορφιά της, προσή-
ρησε...

"Ο 'Ιούδας προσπάθησε να κούψη
την συγκίνησή του, κατόρθωσε να
πύξη τη φωνή της καταπλήξεως
που ανέδυκε ως τα χείλη του, αλλά
δεν μπόρεσε να κούψη έντελώς την
ταραχή του.

Τό πάθος που τόσο καιρό είχε θα-
μάσει, αναλωνότανε τώρα όρημτικό,
εμπνους πάλι με τόσο δύναμη, ώστε
κι' ο ίδιος κατάλαβε ότι θα πήγαινε
χαμένη κάθε προσπάθειά του να τη
καταπνίξη.

Κι' ενώ όλο το κορμί του έτρεμε,
είδε τη Μαρία Μαγδαληνή να γονα-
τίζει με ταπεινοφροσύνη μπροστά στο

Διδάσκαλο, να σπάξη το πολύτιμο
βάζο κι' αφού έλειψε τα πόδια του
με το άρωματισμένο λάδι, να λύνη
τα πλούσια χρυσά μαλλιά της και να
τα σκουπίξη μ' αυτά.

Είδε κατόπιν ο 'Ιούδας το Διδά-
σκαλο να σκόβη στη γυναίκα, να την
σπρώξει και ξεχώρισε μέσα στη μα-
τιά της όλη την άγάπη που την έ-
κωνε με τον 'Ιησού.

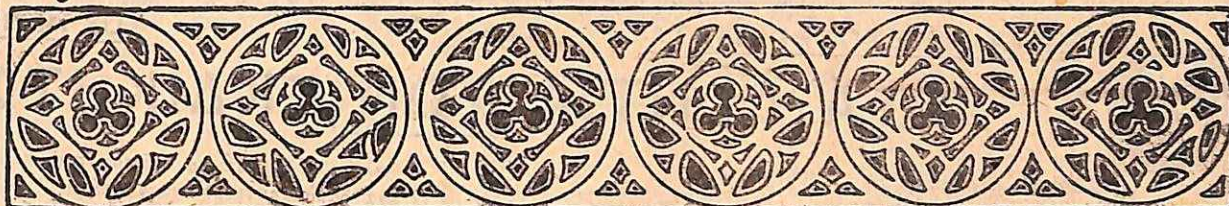
Μία τέτοια άγάπη είχε φανταστεί
για την έαυτού του ο 'Ιούδας, όταν
προσέλασε τη Μαρία τη Μαγδαλη-
νή στην 'Ιερουσαλήμ.

"Ο 'Ιησους, εκείνος στον οποίο εί-
χε δώσει την ψυχή του, το άρρι-
πούσε τώρα με τόσο σκληρότητα τον
έρωτά του!

"Ήταν ή αντίζηλος του! "Ο νι-
κητής! Κι' αυτός ο ήττημένος!

Σαν ήχω άπειλητική, που έπνιγε
κάθε άλλο θόρυβο γύρω του, το φά-
νηκε ότι μύριες άγνωστες φωνές του
ούρλιαζαν στ' αυτιά του τα λόγια,
που αυτός είχε φωνάξει μία μερα
στη Μαρία Μαγδαληνή έξω από το
Ναό της 'Ιερουσαλήμ:

— Σκότωσέ με, σκότωσέ με! Μα
το αίμα του Δαυίδ, που τρέχει μέσα
φλέβες μου, σου όρκίζομαι ότι ή ό-
μορφιά σου θα φέρη καταστροφή στον
κόσμο!

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝ. ΤΣΕΧΩΦ

ΑΠΟΤΥΧΙΑ

"Ο 'Ηλίας Πεπλώφ κι' ή γυναί-
κα του 'Ελένη Πετρόβνα στεκό-
ντουσαν μπροστά στην πόρτα του
σαλονιού και κρυφάκουγαν. Φαί-
νεταν πως μέσα στο δωμάτιο γι-
νόταν ή ερωτική έξιμολογήσεις
μεταξύ της κόρης των Νατάσιας
και του δασκάλου Σουπκιν.

— Καλά την έχουμε! ψιθύρισε
ο Πεπλώφ στη γυναίκα του, τρέ-
μοντας από άνημπονησία και τεί-
δοντας από χαρά τα χείρια του...

Πρόσθεσε, Πετρόβνα, άμα άκούσεις
τίποτα έρωτικουδέεντες, άμείσως να
κατεβάσης το εικόνισμα από τον
τοίχο και να μπουμέ μέσα να εδ-
λογήσουμε τους άραδώνες των.

"Έτσι με την εύλογιά της εικό-
νος, ή δουλειά μας θα σιγουρέ-
ψη... Δεν θα μπόρεση τότε να
μιάς ξεφυγή, ακόμα και στο δικα-
στήριο να πάη...

Συγχρόνως πίσω απ' την πόρτα
μέσα στο δωμάτιο, άκούγονταν ο ά-
κόλουθος διάλογος:

— Αφίστε τα τώρα αυτά.
Σας λέω ότι δεν σας τάγραφα
εγώ αυτά τα γράμματα...

"Έλεγε ο Σουπκιν ανάθοντας
ένα κέρινο σπέρτο στο μάλλινο
πανταλόνι του.

— Να!... Μήπως δεν ξέρω το
γράψιμό σας, είτε γελώντας ή
Νατάσια και κυτάχτηκε με γά-
ζι στον καθρέφτη.

— Νομίζετε;

— Μα άποσ άμείσως τα κα-
τάλαβα. Και τι κατεργάρες που
είστε!...Νά είστε δάσκαλος της
καλλιγραφίας και τα γράμμάτα
σας να είναι σαν όρνιθσκαλι-
σματα!...

— Χι!... Αυτό δεν έχει να
κάνη. Στην καλλιγραφία το
σπουδαιότερο είναι να τα κατα-
φέρνουν οι μαθηταί. "Όταν δεν
τά καταφέρνουν...χι!... χι!...
χι!...τρώνε της χρονιάς τους με
τον γάρακα. Τό πως γράφω ε-
γώ είναι άσχετο... Κι' ο Νεκρά-
σωφ—θα τον έγνης άκουστά βε-
βαιά—ήταν μεγάλος ποιητής, και
όμως έγραφε έλεγεια.

— Άλλο ο Νεκράσωφ, άγαπη-
τέ μου, κι' άλλο εσείς. "Εγώ εύ-
χαρίστως θα γινόμουν γραμματέας
του Νεκράσωφ. Θα μου έκανε το
λάχιστον...στίχους με τα όρνιθ-
σκαλιόματά του.

— Γραμματέας;... Χι!... Χι!...
Χι!...Για να σας κάνη στίχους...
Σας άρέσουν οι στίχοι;

— Πολύ!

— Άλλά στίχους μισρώ να κά-
νω κι' εγώ!

— Για την πατρίδα;

— "Οχι!... Για τήν έρωτα, για
τά αισθήματα, για τήν...
— Πέστε το. Για ποιά;

— Για τα μάτια σας. Νά δια-
βάσετε και να ξετρελλαίνεστε.

— Άλήθεια;

— Βέβαια! Όταν όμως σας γρά-
ψω στίχους, θα μου δώσετε τό χέ-
ρι σας να το φιλήσω.

— Σπουδαίο πράγμα! Και δεν
το φιλάτε τώρα;

"Ο Σουπκιν άνιπήδησε από τη
χαρά του. Με γυροκωμένα μάτια
άρπαξε το παγκούλι, το ευωδιαμέ-
νο από μυρωμένο σαπούνι, χεράκι
της νέας και κόλλησε επάνω με
πάθος τα χείλη του...

— Γρήγορα, γρήγορα, το εικό-
νισμα!... είπε διακριτικά ο Πεπλώφ
σκουντώντας με τον άγκώνα του
τη γυναίκα του και κτερινίζοντας
από την ταραχή του... Έμπρός!

Και χωρίς να χάση στιγμή ο
Πεπλώφ άνοιξε την πόρτα.

— Παιδιά μου, είπε χαμογε-
-

πονής... Άκουσες;
"Ο Σουπκιν είχε άπομείνει με
ανοιχτό το στόμα. "Η έφοδος των
γονέων ήταν τόσο άπότομη και
τόλμηρή, ώστε δεν μπορούσε να
πή λέξη. "Τήν έπαθα! Με τύλι-
ξαν, συλλογίστηκε σαστισμένος.

Επιάστηκε σαν τον ποντικό στη
φάκα! Πάει, δεν την γλυτώ-
μου!...

Και όπομονητικά έταπεινώσε το
κεφάλι του σαν να θέλε να πη:
Κανέτε με ότι θέλετε!

— Με την ευχή μου! έξακο-
λούθησε να λέη ο πατέρας κι' έ-
κλαψε κι' αυτός ο ίδιος. Με την
ευχή μου, Νατασούλα μου, παιδί
μου!...

Και γυρνώντας στην γυναίκα
του είπε:

— Πετρόβνα, δώσε μου εδώ το
εικόνισμα!...

"Έξαφνα όμως το πρόσωπό του
έμορφασε φριχτά.

— Ά!... άνόνητη, κούτσουρο!
φώναξε στη γυναίκα του. "Εσύ με
το κούβιο κεφάλι!... Εικόνισμα
είν' αυτό, μωρή!... "Οχι, κακό
που έπαθα ό δύστυχος!...

Τι είχε συμβεί;

"Ο δάσκαλος της καλλιγραφίας
έσχήκωσε δελά το κεφάλι του κι'
είδε ότι έσώθη!

"Η μητέρα επάνω στη διασύν-
η, αντί του εικονίσματος, ξερέ-
μισε κατά λάθος την εικόνα του
ποιητού Νεκράσωφ.

"Ο γερο-Πεπλώφ κι' ή γυναίκα
του έμειναν με την εικόνα στα χέ-
ρια, σαστισμένοι κι' άφωνοι, ενώ ο
δάσκαλος, άποφελούμενος της συγ-
χύσεως το έστριψε!

Α. ΤΣΕΧΩΦ

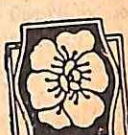
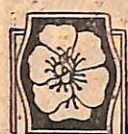
ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑ

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΙΚΗΤΩΝ!

ΤΟΥ HENRI BORDEAUX

Λοιπόν, παλληκάρι μου, τόκα το χέρι σου!... είπες ο υπάλληλος Μαρτέν ο πανδοχέας κι' άπλωσε το χέρι του στο νέο, που καθότανε πλάι στο τζάκι.

—Τι να σου πώ, υπάλληλε Μαρτέν; Υπόσχου δέν μπορώ να σου δώσω. Υστερα, δέν ξέρω τι κέρδη θά'χω έδω μέσα. Καταλαβαίνω όμως από τώ-
ρα πως θά'ναί πολύ μικρά πράγματα.

—Μην κυττάξεις, παλληκάρι μου, τώρα, μ' αυτό τον καιρό, που δέν ξε-
μυτίζεις ούτε λόγος από την τρύπα του. Άμα σταματήσει το αναθεματι-
σμένο αυτό χιόνι, θά' ιδής να κατηρο-
νίζουν από τή Βόσγια τα καραβάνια
των άμπερών και των χωρικών. Αυ-
τό το μαχαίρι βρίσκειται στο καλύτερο
πόστο.

—Καλά τ'άς, υπάλληλε Μαρτέν, μ'ά τι τ'ά θέλεις; Έγώ πρέπει να δου-
λέω στην πόλη. Εμείς άνθρωπος του
ποδαριού και του αζήρου. Σ' αυτή τη
δουλειά πέρασε όλη τη νεότητά μου,
σ' αυτήν και θά' πεθάνω.

—Άχ! καμμένο, απάντησε ο παν-
δοχέας, κουνώντας το κεφάλι του,
δέν καταλαβαίνεις το συμφέρον σου.
Έδώ θά' δοής την τύχη σου! Άκου-
σε έμένα που σου λέω! Νέος είσαι,
γερός είσαι, έξυπνος είσαι. Άμα ά-
νοήτων ή μέρες, θά' πέση μεγάλη
δουλειά, χωρίς να λογαριάζουμε τ'ά
έκτακτα.

Και φέρνοντας το χέρι του στο στό-
μα του προφυλακτικά—χωρίς να ύ-
πάρχη λόγος—επρόσθεσε σε τόνο έ-
μπιστευτικό:

—Ένα λιποτάχτη τη δομάδα να
κούδης, τάχαλε, τα έξοδά σου. Κα-
τάλαβε; Από τ'ά Βόσγια, παλληκάρι
μου, θά' κατέβη χιόνια, άφθονο χιόνι
μα, σου λέω... Άν είσαι καπνισ-
τής και τ'ά καταφέρεις να έμμεταλλευής
την ευκαιρία που μ'ας δίνει ο πόλε-
μος, θά' κάνεις την τύχη σου... Όχι,
άσπείρα!...

Ο νέος, ακούγοντας τ'ά λόγια αυ-
τά, έμεινε συλλογισμένος. Ήταν έ-
νας άντρας ως τριάντα χρόνων με
γεράς πλάτες και χοντρά σαγόνια. Ή-
ταν Γάλλος από τή Λυών κι' είχε
πάει στο στρατόπεδο των Βοσγίων
για έμπόριο. Φαίνεται όμως πως έχα-
σε και τ'ά κεφάλια του και τώρα ξα-
ναγυρίζε στην πατρίδα του άδέκαρος.

—Χρήμα!... είπες χαμογελώντας
σαρκαστικά, σαν να μονολογούσε. Ά-
τιμο χρήμα, που δέν έρχεται ποτέ με
το καλό!...

—Ε! τι λές; τον ρώτησε δυνατά
ο Μαρτέν.

—Άς φέξει ο Θεός την ήμερα και
τότε θ' άποφασίσω... Ή θά' μείνω ή
θά' φύγω για τή Μέρλιξ. Θά' πάω με
τ'ά πόδια κι' άς χλωώ... Μου σώθηκε
και ή τελευταία δεκάρα. Δέν ένοιώ
να σου γίνω βάρος.

—Είσαι ελεύθερος να σκεφής και
ν' άποφασίσης. Όχι είχα να σου πώ,
σου τώπα. Άς πάμε τώρα για ύπνο
και αύριο τ'ά ξαναλέμε.

Ο πανδοχέας σηκώθηκε στενάζον-
τας με τούς ρευματισμούς του και
πήρε τή λυχνία για να πάη να ρίξη
μιά ματιά στο σταύλο πριν να πλα-

γιάση.

Τη στιγμή εκείνη δυνατοί χτύποι
ακούστηκαν στην πόρτα.

Ο υπάλληλος Μαρτέν πήγε κι' άνοι-
ξε. Αυθ' άνδρες, τυλιγμένοι στίς γού-
νες τους, και γεμάτοι χιόνια, μπήκα-
νε μέσα, κρατώντας τις άποσκευές
τους και τράβηξαν γραμμή σ' άναμ-
μένο τζάκι για να καθίσουν.

—Ανάθεμά σε διαβολόκαρτε! είπες
ο ένας, τινάζοντας τ'ά χιόνια από τή
γούνα του.

Αυτός που είχε μιλήσει θά'ταν, πά-
νω—κάτω σαρανταπέντε χρόνων κι'
είχε φυσιογνωμία Έβραίου, με μάτια
σπιθόβουλα και μύτη γυρτή. Ο άλλος
πάλι ήταν ένας άντρας γεμάτος, ψη-
λός, πιο νέος, με ξανθά παχιά μου-
στάκια. Φαίνονταν σαν Γερμανός.

—Μ' όλο που είνε περασμένα με-
σάνυχτα, καθόσαστε εδώ στη φωτιά
και κουτσουπίνετε βλέπω, είπες ο πρώ-
τος από τούς ξένους στο Λυωνέζο.

—Τι να κάνουμε; Είχαμε πιάσει
κουθεντούλα με τόν υπάλληλο Μαρτέν

—Τομερό, φί-
λε μου!...
—Έρχεστε πε-
ζοί;

—Όχι. Έχου-
με έξω ένα καρ-
ροτσάκι ζεμένο μ'
έξω σκυλιά.

—Καί θά' χε-
στε, βέβαια, από
πολύ μακριά;

—Από τ'ά Βό-
σγια.

—Είστε Έλβε-
τοί; ξαναρώτησε
ο Γάλλος.

—Ναι, κι' έ-
μφορεύαμε χρο-
νια στη Νότιο Γερ-
μανία. Μά ο σί-
φουνας του πολέ-
μου μ'ας έρριξε τε-
λευταία έχει πάνω στα στρατόπεδα.

Καλή ή δουλειά μας, μά, τι τ'ά θέ-
λεις, έχει άγκάθια. Έσύ είσαι ταξεί-
διώτης;

Ένωμεταξύ ο πανδοχέας είχε φέ-
ρει μιά μπουκάλια κρασί με δυο πο-
τήρια κι' ένα κομμάτι λαρδί και τ'ά
απόθεσε στη γωνία.

Ο ένας απ' τούς ξένους έσφιξε τ'ά
χείρια του νευρικά κι' άνήσχα και
είπες στον σύντροφό του:

—Φοβάμαι πως θ' άργήσουμε πολύ
άν ξεκινήσουμε τή πρωί.

—Επί τέλους σηκωνόμαστε νύχτα.
Έτσι, με τή φέξιμο της μέρας θά'
έμφορουμε να θρούμε τή δρόμο πιο
εύκολα, απάντησε ο άλλος.

Και γρονθώντας στην υπάλληλο Μαρ-
τέν, που στεκότανε στο πλάι βόθρου,
επρόσθεσε:

—Φύλαξε, σε παρακαλώ, αυτά τ'ά
πράγματα και κανόνισέ μας κάπου να
ξαπλώσουμε.

Ο υπάλληλος Μαρτέν πήρε δυο μπό-

γαλάκια, ένα σάκκο ταξιδιωτικό κι'
ένα βαρύ κουτί τυλιγμένο μέσα σ' έ-
να μαύρο πανί.

—Όχι, αυτό, που είπες ο ξένος με
τή γυρτή μύτη, παίρνοντας του τή
κουτί από τ'ά χέρια.

—Γιατί; Να μην τή φυλάξω αυτό;

—Όχι, αυτό δέν τή χρειάζεσαστε
ποτέ, απάντησε εκείνος, κυττώνοντας
τ'ά σύντροφό του.

Ο Γάλλος έρριξε ένα περίεργο
βλέμμα στο παρτίξανο εκείνο κουτί,
που δέν ήθελε να κανένα τρόπο να
τ'ά άποχωρισθούν οι ξένοι...

Οι δυο ξένοι, αφού ήπιαν τή κρασί
και κατέβηκαν, σηκώθηκαν να
πάνε να ξαπλώσουν.

—Θά' μάς ξυπνήσης σε τρεις ώρες!
είπαν στον πανδοχέα. Θέλουμε να πά-
με στο Μέρλιξ.

—Άν κόβετε δρόμο, θά' φθάσετε
έκει τή μεσημέρι, είπες ο πανδοχέας.
Άλλοιώς, ούτε τ' άπόγευμα δέν θά'
φτάσετε.

—Μά είνε τόσο μακριά από εδώ;
—Δέν είνε και τόσο μακριά, άλλα
ο χειμωνιάτικος δρό-
μος κάνει πολλές
βόλτες... και μ' αυ-
τό τον καιρό μπορεί
και να τ'ά χάσετε.

—Διάβολο!... Κι'
εμείς που πρέπει
ναμιασε τή μεσημέ-
ρι εκεί;

—Τέλος πάντων!
Κοιμηθήτε τ'ά ρα
και θά' βρεθ'ή τρέ-
πος. Θά' παρακαλέ-
σω αυτό τή παλλη-
κάρι που κάθεται
κάι να σ'άς οδηγήση
ως ένα σημείο... μέ-
χρι να σέξη.

—Τότε ναμιασε
ήσυχοι. Πές τ'ά
μάλιστα πως θά'
πληρωθ'ή καλά για
τόν κόπο του.

—Μείνετε ή σ' υ-
χοι. Καλόν β'νο!...

Νύχτα-νύχτα, άκόμα τή καρροτσάκι
με τ'ά ξη σκυλιά άφινε πίσω τή παν-
δοχείο και χανόταν μέσα στίς χιονι-
σμένες έκτασεις.

Οι δυο ταξιδιώτες ήταν καημέ-
νοι, τυλιγμένοι μέσ' στίς γούνες τους,
στις μπροστινές θέσεις, κρατώντας
πότες ο ένας, πότε ο άλλος, τ'ά ήνια.
Πίσω τους τυλιγμένους, σε μιά κου-
βέτα, κουλουριασμένους, ο Γάλλος
σε δούλη, φωνάζοντας πότε δε-
ξιά και πότε άριστερά. Άπό τ' άνα-
μένα του τ'ά μάτια μπορούσε κανείς
να καταλάβη πως κάποιο σχέδιο κα-
ταχινό φλόγαζε στο μυαλό του.

Σε κάποια στιγμή άπλωσε τ'ά χέ-
ρια του και χάιδεψε τή βαρύ κουτί
πουταν τοποθετημένο ανάμεσα στούς
δυο ταξιδιώτες. Υστερα έχωσε τή
δεξιά χέρι του στον κόρφο του κι' έ-
πιασε τή λαβή τού πιστολιού του.

Ένα φως άμυδρο άρχισε ν' άπλώ-
νεται στον σκοτεινό οδονό, φανερώ-
νοντας πως έπλησίαζε τή ξημερώμα.

Η καρδιά τού Γάλλου χτυπούσε
δυνατά και τ'ά μάτια του είχαν άνα-
ψει άκόμα περισσότερο.

—Δεξιότερα! Δεξιότερα! φώναξε
με μιά έλαφρή τρεμούλα στη φωνή
του.

Οι δυο ταξιδιώτες στριμωγμένοι
πάντα, υπάκουσαν τραβώντας τ'ά ήνια
δεξιότερα.

Ο Γάλλος τότε τράβηξε άργά και
σταθερά τή πιστόλι του και τ'ά ακού-
μης σχεδόν πάνω στο σβέρκο τού
ταξιδιώτη που καθόταν άριστερά.

Ένας κρότος έξω άκούστηκε και
πριν προφτάσει να βάλει τ'ά πόδια
στον κόρφο τού άλλου, ενώ ο
δολοφόνος μ' ένα πήδημα άρπαξε τ'ά
ήνια στα χέρια του. ***

Σε μιά ώρα τ'ά άμάξι βρισκόταν ά-
πάνω σε μιά παγωμένη λίμνη των πε-
ριχώρων.

—Έδώ είνε καλά, μουρμούρισε ο
δολοφόνος, και παίρνοντας ένα λαστό,
άνοιξε γρήγορα μιά τρύπα στον πάγο.

Σέρνοντας κατόπιν τή πρώτο πτώ-
μα, τ' έρριξε μέσα απ' τήν τρύπα, στο
νερό.

Καθώς όμως τραβούσε και τή δεύ-
τερο πτώμα, τή κουτί κατακλύθηκε
κι' έπιασε άνάμεσα στα πόδια των
σκύλων που έσεσαν τ' άμάξι και που
προσκόλλουσαν τή σκληρή αυτή ούρ-
λιάζοντας.

—Σκαμνός τού διαβόλου βρωμό-
σκυλα! τούς φώναξε και πλησίασε ν'
άνασηκώση τή κουτί με τή θησαυρό.

Μά τ'ά σκυλιά γρύλλισαν άγρια δεί-
χνοντας του τ'ά δόντια τους.

—Σταναδέε!... βλαστήμησε ο δολο-
φόνος, θέλτε να φυλάξετε τή θη-
σαυρό των άφεντάδων σας! Μήπως
τόν είχαν θά'λξει κι' αυτοί με τόν ι-
δρώτα τους;... Παληανθρώποι και το-
κογλόφοι ήτανε...

Μιλούσε σαν τρελλός με τ'ά σκυ-
λιά. Τόν τρέμαζε ή άπέραντη έρημιά
κι' ή φριχτή τ'ύψης που είχαν άρχι-
σει να τόν βασανίζουν.

Μά μόλις άντίκρυσε πάλι τή κουτί
με τόν θησαυρό, τ'ά μάτια του ξανα-
φλογίστηκαν από ένα άγριο θάρος.

—Χρήμα! άτιμο χρήμα!... φώναξε
και πλησίασε κρατώντας τή λαστό
στα χέρια.

Τ'ά ζώα τόν άφηναν να προχωρή-
ση. Μά μόλις έσκυψε να πιάση τή
κουτί, τή π'ά μεγάλο σκυλί άωρησε
έπάνω του και τόν καθώλιξε, ούρ-
λιάζοντας. Σάν να δόθηκε τότε τή
πύλη της έπιθέσεως. Όλα τ'ά σκυ-
λιά, είχτηκαν έναντιόν του, άγρια και
μυαμαμένα.

Ο δολοφόνος ε'χε πέσει στα δόν-
τια των έκδικητών. Ένωσισε σε κά-
ποια στιγμή στο σβέρκο του να τρέξη
κάτι έξω και γλ'οιδες και κάτι τ'ά
σκληρό να μπήγεται στο λαρύγγι του.

Σπαρτάρησε, τινάχτηκε, προσπαθώ-
τας να λυτρωθ'ή, μά ήταν πιά άδύ-
νατο. Πνιγόταν...

Ένα σκούδα ματωμένο σκέπασε τή
μυαλό του και τίποτ' άλλο.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ

Ένας καλλιτέχνης που χρωστάει τή δέξα του στο κομψό του ντύσιμο. Πώς από παιδάκι ο Ράφτ είχε τή μανία να κομψεύεται. Πώς από ηλεκτρολόγος έγινε μποξέρ και κοσμικός χορευτής. Πώς χρησιμοποίησε τ'ά πρώτα κέρδη του. Τό ντεμπούτο του στον κινηματο-
γράφο. Ή επιτυχίες του σε ρόλους «γκάστερ». Τι λέει ο ίδιος για τόν εαυτό του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

φιλολογία είναι τή
αίσθημα εκείνο
που έκανε και
κάνει, τόσες νέ-
ες και τόσους νέ-
ους να πηγαί-
νουν στη Χόλ-
λυγουντ για να
γίνουν κινηματο-
γραφικοί άστρες. Ή
φιλολογία ν'ά
ποκτήσουν φήμη και
μιά ήλλη φιλο-
δοξία, άπομνηστική
της χαρακτήρισου-
με. Ή Νόρμα Σίφρε, λόγου χάριν,
έπειδωξε να γίνη βεντέτα επειδή ή-
θελε να τήν κυτάξη όλος ο κόσμος
με θαυμασμό. Ή Μάριον Νταϊβίς ζή-
τησε να γίνη άσπρη όχι επειδή δι-
ψύσας για δόξα, μά, άπολύτως και
πεζότατα, για να θγάλη τήν οικογέ-
νεια της από τή δύσκολη οικονομική
θέση. Ή Λούπη Βελές άγωνίστη-
κε να γίνη διάσημη, για να έκδικηθ'ή
τ'ά μνηστήρα της, που τήν εγκατέλει-
ψε μιά μέρα, όταν ήταν μιά άφανής
και άγνωστη, για να πάρη γυναίκα
μιά θεατρίνα τετάρτης τάξεως, θα-
μποςμένος από τήν αίγλη που τήν πε-
ριέβαλε!...

Όταν άφορά τόν Τζώρτζ Ράφτ, τή
νέο πρίγκιπα των ξέν—πρεμιέ του
Χόλλυγουντ—άλλα ήσαν τ'ά κίνητρα
που τόν έκαναν να εγκαταλείψη μιά
μέρα τή λαϊκή συνοικία της Νέας
Υόρκης, στην οποία γεννήθηκε, να
γίνη πρώτα πυγμαχός, ύστερα χορευ-
τής σε καμπαρέ και τέλος, ήθοποιός
τού κινηματογράφου. Και τ'ά κίνητρα
αυτά ήσαν μιά μανία... κομψότητας,
που τόν κατέχε από τ'ά παιδικά του
χρόνια.

Πράγματι, από μικρό παιδί, ο
Τζώρτζ Ράφτ ξεχώριζε απ' όλους τούς
φίλους του χάρις στην καθαριότητά
του, τή κομψή και περιποιημένη ντύ-
σιμό του. Ή μητέρα του, μιά Ιταλί-
δα, μιά γυναίκα διακριμένη για τήν
περηφάνεια και τή νοικοκυρώσνη
της, δέν τόν άφινε να βγ'ή από τή
σπίτι με σκονισμένα παπούτσια ή
ρούχα και να φορέση δυο μέρες συνέ-
χεια τόν ίδιο γιακά.

Ο Τζώρτζ μεγάλωσε. Μιά μέρα ά-
ναγκάστηκε να ζητήση δουλειά, έπει-
δή οι γονείς του δέν είχαν τ'ά μέσα
να τού δώσουν άνωτέρως σπουδές. Κι'
έπιασε εργασία ως ηλεκτρολόγος. Μά
τ'ά μεροκάματο που έπαιρνε δέν τού
έφτανε για να κάνει μιά πλουσία
γυμναστική, όπως ήσαν τ'ά δεινά
του. Κι' έτσι, όταν έμαθε ότι μερικοί
συνάδελφοί του κέρδιζαν δέκα δολλά-
ρια, παίρνοντας μέρος σε πυγμαχικούς
άγώνες, έλαβε άμέσως τήν ήρωική
άπόφασι ν' αλλάξη επάγγελμα.

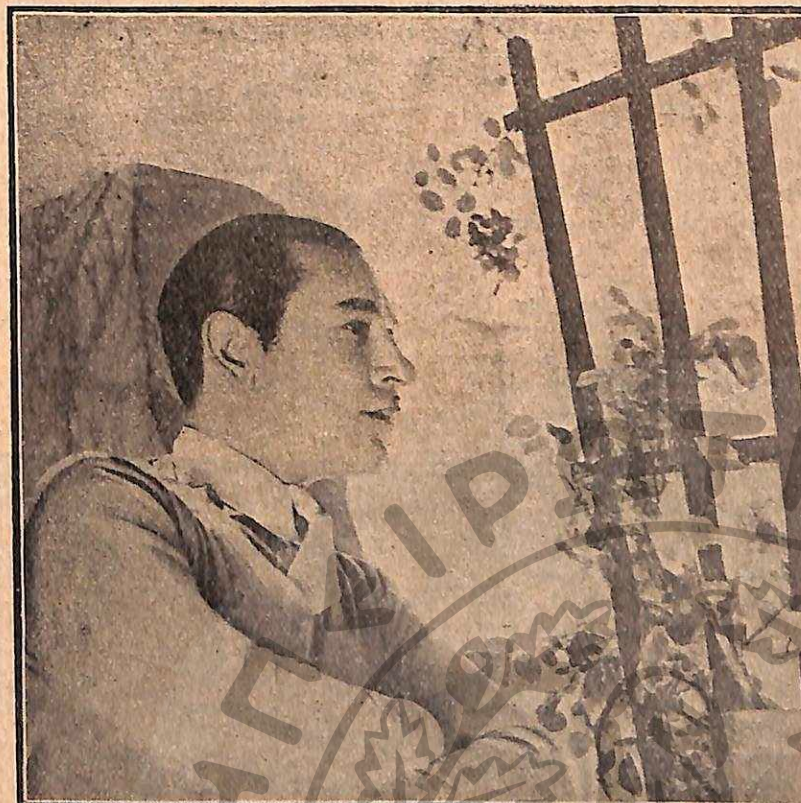
Τ'ά ήξερε και μόνος του ότι δέν θά'
μπορούσε να γίνη μεγάλος πυγμαχός.
Όπόσο, τ'ά χρήματα που θά' βγαί-
εσαν και ως μποξέρ, θά' τού έπέρε-
παν να ντύνεται καλά, να ικανοποιή-
τ'ά μανία της κομψότητας. Και αυτό
ήταν τ'ά κυριώτερο. Άλλ' ύστερ' από
δυο-τρεις πυγμαχικές συναντήσεις, ο

Τζώρτζ έλλαξε γνώμη!

Τι όφελει να φοράς καλοραμμένα
κοστούμια, μεταξωτά πουκάμισα, γυ-
μνές γραβάτες και φανταζή παπού-
τσια, όταν τ'ά μάτια σου έχουν μεγά-
λους μελανιασμένους κύκλους, ή μύτη
σου είναι πρησιμένη και ή μασέλα σου
στραβωμένη από τ'ες δυνατές γροθιές
που σου έδωσε ένας άγνης συνάδελ-
φος κατά τή διάρκεια μιάς φιλικής
συναντήσεως;...

Και ο Τζώρτζ Ράφτ, ο όποιος φρόν-
τιζε για τήν ήμορφιά τόσο της περι-
βολής του, όσο και τού προσώπου του,
παράτησε ένα πρωί τήν γυμναστική
χέρια του στίς τάπες του κι' άπερά-
σισε να μ'ή κάνει στο έξής καμιά θά-
ρετα χειρωνακτική δουλειά.

Άρχισε τότε να συγχάζη στα μπάρ,

Ο Τζώρτζ Ράφτ.

στα κέντρα, προσενώνοντας μεγάλη έν-
τοπωση με τήν κομψότητά του, με
τ'ά άνεση των πρόπων του, με τόν
άέρα του. Τ'άν έπορη εκείνη επικρα-
τούσε σιγά-σιγά ή άόδα των κοσμικών
χορευτών. Ο Τζώρτζ ήρθε επί τέ-
λους τήν ιδανική δουλειά, τή μόνη
εργασία που ταίριαζε με τήν φυσική
του διάθεσι. Υστερ' από λίγο καιρό,
ήταν ένας από τούς πιο περιζήτητους
κοσμικούς χορευτές τού Μπροντγου-
άιν, τ'άς πιο κεντρικής συνοικίας της
Νέας Υόρκης.

Ένα βράδυ, ο Τζώρτζ Ράφτ, ο ό-
ποιος δέν είχε τή στιγμή εκείνη πά-
νω του παρά ένα καλοραμμένο κο-
στούμι και δέκα σέντες, σηκώθηκε ξα-
φνικά από τή θέσι του, σαν να τόν

έσπρωξε κάποια μυστηριώδης δύναμη,
στάθηκε στη μέση της πίστας και
άρχισε να χορεύη μόνος του. Όταν
τελείωσε τή χορό, τ'ά δολλάρια έπε-
σαν βροχή τριγύρω του... Ήταν ή
ετυχημένη έποχή κατά τήν όποία ή
λέξι «κρίσις» ήταν άγνωστη στην Λα-
μερική.

Τ'άν έπομένη, ο Τζώρτζ έδόξεσε έ-
να μεγάλο μέρος από τή θησαυρό που
άπόκτησε ξαφνικά για να παραγγείλ-
τρία νέα κοστούμια και ν' αγοράση
γραφάτες, πουκάμισα κτλ. Ή κομψό-
της είχε κατακτήσει θρησκεία γι' αυ-
τόν. Είχε τή γνώμη ότι ένας άνθρω-
πος καλοντυμένος είναι πάντοτε πλού-
σιος, άδιάφορος αν δέν έχει πεντάρα
στην τσέπη του. Παντός γίνεται δε-
κτός με μεγάλες τιμές και όλοι τού

επαγγελματός του χάνουν τή γότηρό
τους από τή στιγμή που θά' μπλε-
χτούν στα δίχτυα μιάς γυναίκας.

Ένα βράδυ, σ' ένα κοσμικό κέν-
τρο, μεταξύ των πελατών ήταν και ο
εξάμετος σκηνοθέτης Ρόλαν Μπράουν,
ο όποιος ζητούσε τότε ένα τύπο γοη-
τευτικού γκάγκστερ για κάποιο φίλμ
που σκόπευε να γυρίση. Πρόσθεσε τόν
Τζώρτζ, τόν δοήκε κατάλληλο για τή
ρόλο τού λαθροεμπούρου και τού πρό-
τεινε να παίξη στον κινηματογράφο.
Καταλαβαίνετε τώρα με πόση προθυ-
μία δέχτηκε ο κοσμικός χορευτής τήν
πρότασι τού Μπράουν. Και όχι έπει-
δή τού παρουσιάζονταν με πρώτης
τάξεως ευκαιρία να κατακτήση τή
δόξα, άλλ' επειδή ήταν βέβαιος ότι
ως ήθοποιός τού κινηματογράφου θά'
κέρδιζε περισσότερα χρήματα και θά'
μπορούσε ν' αγοράζη περισσότερα κο-
στούμια!...

Τ'ά πρώτο φίλμ στο όποιο έπαιξε
ο Τζώρτζ Ράφτ, στάθηκε πραγματική
άποκάλυψι για τόν καλλιτεχνικό κό-
σμο. Ο Τζώρτζ έπαιξε τή ρόλο του
με άκρίβεια, με πλαστικότητα και με
μαεστρία παληού ήθοποιού. Υστερ'
από λίγο καιρό, ο Ράφτ έπαιξε και
σ' ένα άλλο φίλμ, τή περίφημο «Σκαρ-
φάς»—μιά από τ'ες πιο δραματικές
ταινίες της τελευταίας άμερικανικής
παραγωγής—κάνοντας πάλι ένα τύπο
γκάγκστερ.

Με τή δεύτερο αυτό φίλμ, ο Τζώρτζ
Ράφτ άνεκρόχθη στο. Έπειδή έ-
μως είχε υπογράψει με τήν εταιρεία
ένα συμβόλαιο μεγάλης διαρκείας και
με μικρό μισθό, ο ήθοποιός αυτός παί-
ζει σήμερα σε ταινίες που έχουν κα-
ταπληκτική έπιτυχία, παίροντας μιά
άμοιβή κομική. Τ'ά σωστό θά' ήταν να
συνεχίση ή κινηματογραφική εταιρεία
τ'ά παληό συμβόλαιο και να υπογράψη
ένα νέο, με συμφερότερους όρους για
τόν καλλιτέχνη. Πέρασε όμως ο και-
ρός που θά' μπορούσε ένας Άμερικανός
επιχειρηματίας να κάνει μιά τέτοια
γυναία χειρωνακία.

Ο Τζώρτζ Ράφτ ικανοποίησε επί
τέλους τή μοναδική άνιστο της ζωής
του. Έχει μιά γυμναστική που κα-
ταλαβαίνει ένα ήλόκληρο δωμάτιο της
μικρής βίλλας του. Έχει όσα χρή-
ματα τού χρειάζονται για να ικανο-
ποιήση κάθε ιδιοτροπία του, κάθε κα-
νία του. Όπόσο δέν είναι άπολύτως
εχρησιμεύοντας από τή ζωή του και
αισιόδοξος για τή μέλλον.

—Έχω τή γνώμη, —είπες τελευ-
ταία στο συντάκτη ενός κινηματογρα-
φικού περιοδικού—ότι ή έπιτυχία μου
δέν μπορεί να είναι εξαιρετική, γιατί
τήν άπέκτησα πολύ εύκολα.

Σταθερό και μόνιμο είναι μονάχα κεί-
νο που άποκτάται με κόπο. Και γ'ά
δέν κούπια δόλοιο για να φτάσω στο
σημείο που βρίσκουμαι σήμερα. Τώρα
μόλις άρχίζω να δημιουργώ κάτι. Ή
έπιθυμία μου είναι να σταθώ στον κι-
νηματογράφο όχι μόνο με τήν κομψό-
τάτα μου, άλλα και με τήν τέχνη μου.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ

Ένα άπαισιο έγκλημα πού άναστάτωσε τη Γαλλία. Πώς δυο «άφοσιωμένες» υπηρέτριες σκότωσαν τους κυρίους τους και τὸ παιδί τους. Θανατικές έγκτελέσεις υπηρέτριών γιά φύλλου πήδημα. Ή άρραία υπηρέτρια Ντυπουί και ὁ σατανικός άδελφός. Πώς σκότωσαν έναν αίσθηματικό τυπογράφο. Ή ειλικρινής μετάνοια της έτοιμοθανάτης. Τά καταπληκτικά κατορθώματα της Παζό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΝΑ φοικαίο έγκλημα διαπράχθη τελευταία σ' ένα χωριό της νοτίου Γαλλίας. ένα ανεξήγητο έγκλημα, πού άναστάτωσε όλη την περιφέρεια.

Δυο υπηρέτριες, πού δούλευαν μαζί, πού έφτά χρόνια, σ' ένα σπίτι, και πού είχαν δώσει άπειρα δείγματα άρετης και εργατικότητας, σηκώθηκαν μία νύχτα από τὸ κρεβάτι τους, και σκότωσαν με απαλές τόν κύριο, την κυρία τους και τὸ μικρό κοριτσάκι τους. Και αφού τους έθωπλαν τὰ μάτια και τους έκοψαν τὰ χέρια και τὰ πόδια και τους κατακρεούργησαν κυριολεκτικά, πήγαν και ανέφεραν άπληστάτα τὸ φρικιαστικό τριπλό φόνο στὸν άστυνόμο τὸν χωριό! Αυτό πού κάνει την ύπόθεσι αυτή ελαιορετικά ενδιαφέρουσα από έγκληματολογικής και φρενολογικής απόψως, είνε ότι ή δυο αυτές υπηρέτριες δέν υποσούν τώρα νά εξηγήσουν γιά πού λόγο σκότωσαν τρεις άνωτερότατους ανθρώπους.

—Αγαπούσαμε τὸν κύριο και την κυρία, γιατί ήταν καλοί άνθρωποι—είπαν ή φόνισσες στην άνακρισι—και λατρεύαμε τὸ κοριτσάκι τους, γιατί είνε άγγελική καρδιά. Ούτε έμεεις δέν ξέρετε γιατί τους σκότωσαμε. Φαίνεται ότι ὁ διάβολος θά μάς έβαλε τὴ νύχτα, στὸν ύπνο μας, νά κάνουμε αυτό τὸ φονικό... Έμεεις δέν φταίτε γιά ὅτι έγινε!...

Τὸ έγκλημα αυτό θυμίζει άλλα άνόλογα έγκλήματα πού διέπραξαν υπηρέτριες σέ περασμένα χρόνια. Και ή αλήθεια είνε ότι τὰ έγκλήματα αυτά είνε άπειρα. Μά τὰ τιμωρούσαν με μία άυστηρότητα πού θά ποικιλοῦσε σήμερα την άναισθησί μας. Άμέσως τὸς είνε ὁ αριθμός τῶν υπηρέτριών πού τις άπαγχύναν τὸ 180 αιώνα ὅτι μόνο γιά σοβαρά έγκλήματα, μά γιατί έβλεφαν κάτι, έστω και ένα μαντίλι! Τὸ 1728, έγινε ή θανατική εκτέλεσις μιάς καμαρίσας, πού είνε γλέφει ένα δαντελλένιο σκούφο από την κυρία της, χωρίς νά ληφθῇ ὅτι ὅχι γιά ελαφρονικό ὅτι δούλευε δεκαεφτώ χρόνια σὸ σπίτι της.

Στὸ πένθος ὅως τῶν υπηρέτριών πού έγκλημάτουν, ξεχωρίζουν δυο μορφές: τῆς Ντυπουί και τῆς Παζό. Αὐτῶν τῶν γυναικῶν την ιστορία θά σῆς άφηγηθῶμε σήμερα.

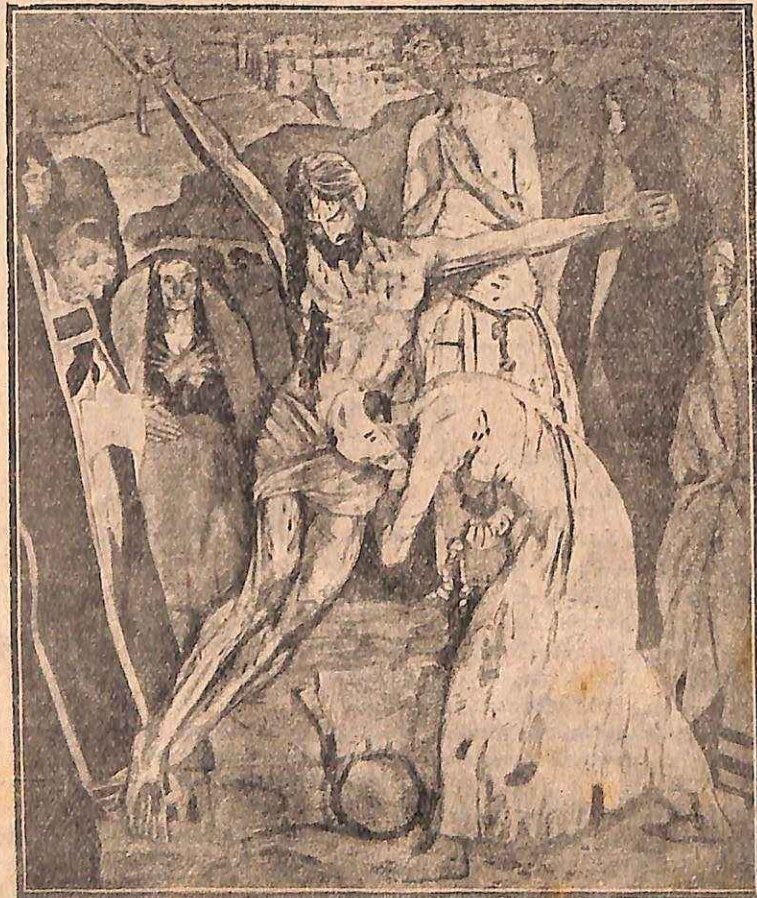
Κατὰ τὸ 1726, ή Ντυπουί, μιά όμορφη κοπέλλα ελχοι ένας χρόνιο, δούλευε σὲ σπίτι τὸς καστοικό συμβόλου κ. ντ' Ορμεσόν. Ποιή ήταν ή καταγωγή της; Κανείς δέν έδει. Τῇ γαργού είνε ότι σὲ πολλές περιπτώσεις έδεικε ότι είνε κάποια άπειρη ύποψισι. Ήταν τακτική κι εύσυνείδητη σὲ δουλειά της, ίσως βεημιστικός τύπος υπηρέτριας.

Τὸ δυστύχημα ὅμως γιά την Ντυπουί ήταν πὸς είνε φίλο ένα άδελφός, ένα από τους πὸς έγκληματικούς τύπους πού έχουν νά παρουσιάζουν τὰ δικαστικά χρονικά της Γαλλίας. Ὁ άδελφός αὐτός είνε γνωρίζει την Ντυπουί σ' ένα ὑποπο κέντρο, τὸς ὁποίου ήταν τακτικός θαμών. Τὸς άρεσε εξαίρετικά και τῆς ὑποσχέθηκε νά την πάρη γυναίκα, όταν θά πετούσε τὰ ράσα του. Στὸ μεταξύ ὅμως την τοποθέτησε σὸ σπίτι τὸς ντ' Ορμεσόν, γιά νά βγάλη τὰ χρήματα πού τὸς χρειαζόντουσαν, γιά νά... γλεντά με άλλες γυναίκες.

Κοντά σὸ σπίτι τὸς κρατικού συμβόλου έμενε ένας τυπογράφος Ντυκαν ύπόψισι, ένας τυπογράφος μορφώμενος, ὅπως ήταν ὅλοι οί εργατά τὸς Τόπου σὲ παλιὰ τὰ χρόνια. Ὁ Ντυκαν ήξερε στην έντέλεια τ' αρχαία ελληνικά, λατινικά και εβραϊκά. Περνοῦσε ζωή ήσυχη και μονότονη, άφοσιωμένος μ' ὅλη την ψυχή του σὲ δουλειά του.

Ὁ Ντυκαν, ὅμως γνώρισε την Ντυπουί, έννοιωσε μεγάλη συμπάθεια γι' αυτή και κάθε φορά πού την έβλεπε σὲ δόμο, στεκόταν και κουβεντιάζε λίγο μαζί της, χωρίς καμιά ύστεροβουλία. Μία μέρα, ὅμως, ὁ άδελφός εἶδε τὸν τυπογράφο νά κουβεντιάζη με τὴ φίλη του και συνάπτεκε πὸς είχαν ιδιαιτερές σχέσεις. Π-

□ □ □ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ □ □ □

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ (Πινάξ τῷ Εδ. Κρετί).

κανε τῆς Ντυπουί μιά τρομερή σκηνή. Τὸς χάκου εκείνη διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας ότι ὁ Ντυκαν δέν είνε καμιά κακή πρόθεσι.

—Αφού δέν τὸν αγαπῶς, τῆς εἶπε τότε ὁ άδελφός, βοηθήσε με νά τὸν παραμακάσω! Ὁ άνθρωπος αὐτός πρέπει νά λείψη από τὴ μέση!

Η Ντυπουί άναγκάστηκε νά ὑποταχθῇ σὲ θέλησι τὸς άδελφός, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νά την μεταβάλη σ' άνδρείκελο σὲ χέρια του. Τὸ δηλητηριασμένο ὅμως ποτὸ πού έδωσε σὸ Ντυκαν δέν έφερε κανένα άποτέλεσμα. Ὁ Περύ, έξω φρενῶν από τὸ θυμὸ του, άποράσισε νά λάβη μέτρα πὸς δραστηριά. Και εἶπε τῆς ὑπηρετρίας νά δώση σαντεβὸ τὸ τυπογράφου σ' ένα σπίτι, σ' ένα έρημική δρόμο. Ὁ Ντυκαν πήγε, άνυπόπτος, νά συναντήσῃ την Ντυπουί. Έκει ὅμως πού συζητούσανε μαζί, ὁ άδελφός παρουσιάστηκε ξαφνικά πίσω από ένα παραπέτασμα, κρατώντας ένα μαχαίρι σὸς χέρι.

Ὁ Ντυκαν αντίσταθηκε άπεγνωσμένα. Ὄταν ὅμως εἶδε νά τὸς επιτίθεται και ή Ντυπουί πού την αγαποῦσε με άγνή αίσθημα, πέρχονταν ή δυνάμεις του από την άπογοήτεσί του.

—Κι' ἐπὶ ακόμα! Φιθόσις. Έπὸ πὸς σ' αγαπούσα τόσο πολύ!

Ὁ άδελφός έπωφελήθηκε τῆς κατα-

πλήξεως τὸς τυπογράφου γιά νά τὸς κόψη εύκολότερα τὸ λαιμό...

Υστερ' από μιά δομάδα, ή Ντυπουί βρισκόταν σὲ φυλακή. Ὁ άδελφός Περύ κατώρθωσε την τελευταία στιγμή νά δραπέτευσῃ, άδιαφορώντας γιά τὴν τύχη τῆς φίλης του. Από τὴ στιγμή ὅμως πού ή υπηρέτρια έπαψε νά ἔχη κοντά της τὸν άδελφό, γιά νά τῆς ὁργανεύη πάντοτε τὸ κακό, έγινε ένα ὑπόδειγμα άρετῆς γιά τίς άλλες φυλακισμένες γυναίκες. Νήστευε τέσσαρες ὁορές τὴ δομάδα και περνοῦσε ὅδες ὀδυνηρές γονατισμένη σὲ μάρμασά τὸς παρεκκλησίου τῶν φυλακῶν. Και ὅταν άκουε τὸν ιερέα νά διαβάζη καμιά περικοπή από τὸ Εβανγγέλιο, έγυνε θερμά δάκρυα συντοιβῆς και άπογοήτεως γιά τὴν κατώπωσί της...

Μά ή ειλικρινής αὐτῇ μετάνοιά της δέν συνεκίνησε τὸ δικαστήριο. Καί την 7 'Ιανουαρίου 1737, ή Ντυπουί ὄδηγήθηκε σὲν πλατεία της Γρέθης, ὅπου ήταν στειμένη ή άγχύνη. Έκανε τὸ δρόμο αὐτὸς ψέλνοντας θρησκευτικούς ψαλμούς, εξομολογούμενη με δονατῇ φωνῇ τὰ άμαρτήματά της και φιλώντας τὰ χέρια τὸς δημίου, από εύγνωμοσύνη γιά τὸ καλό πὸς θά τῆς έκανε, στέλνοντάς την σὲς κόλπους τὸς Κυρίου...

Και τὴ στιγμή ακόμα πού τῆς περνοῦσαν τὴ θηλειά από τὸ λαιμό, δέν έπαυσε νά παρακαλῇ τὸ θεὸ νά τὴ συγχωρήσῃ γιά τὴν άμαρτωλή ζωή της. Ή καλή αὐτῇ διαγωγή της τῆς εξασφάλισε μιά μεταβάντιο τύχη: νά αὐ την πετάσουν δηλαδή σὸν καινὸ τάφο, ὅπου ξεριγναι ὅλους τὸς καταδικούς σὲ θάνατο, αλλά νά τὴ θάψουν με ιερέα—μοναχική εξαίρεσι γιά την εποχή εκείνη—σὲ κοιμητήριό τῶν Άδων.

Πολύ διαφορετικός τύπος ήταν ή Παζό, μιά άλλη έγκληματική υπηρέτρια.

Σὲ ηλικία δώδεκα ετών, τὸ δικαστήριο τῶν Παρισίων την είχε καταδικάσει σὲ θανατιά μαστίγῳσι και σὲ σπαράγματα τὸς ὅλου της με πυρωμένο σίδερο, επειδή ήταν μέλος μιάς συμμορίας παραχαρνακῶν. Μά ή Παζό δέν έννοῦσε νά δάτῃ μισό! Τῇ έκολούθησε τὴν «εργασία» της, συνεχίζομένη με τίς διαπρεπέστερες λοποδυνικές φουσιγνιές της εποχῆς της. Κάθε σπύτι σὲ ὅποιο έπαινε δούλειά ὡς υπηρέτρια, ρημάζονταν ύστερ' από λίγο καιρό...

Μία μέρα, ένας λογίας κατώρθωσε νά συλλάβῃ σ' ένα χωριό την τρομερή αὐτῇ γυναίκα, πού την κυνηγούσαν από καιρό. Ή Παζό ὅμως ήταν επικίνδυνη γόησσα. Κατώρθωσε νά ελολογήσῃ ὅτι μόνο τὸ λογία, αλλά και τὸ δεκανέα πού τὸν συνόδευε. Και έέστε πὸς ήταν σ' άποτέλεσματα τῆς συλλήψεως αὐτῆς τῆς λοποδύτριας; Νά κατορθώσῃ ή Παζό νά πείσῃ τὸ δεκανέα και τὸ λογία νά πε-

Ένα Παχαλινο ανέκδοτο τὸς Τσάρου Νικολάου Α'. Ὁ σωματεφύλας πού δέν άπάντησε σὸς χαιρετισμό του. Ὁ θρησκευτικός φανατισμός τὸς Έβραίου. Ὁ στρατηγὸς Γόρδων και ή πειθαρχία. Πώς κατώρθωσε νά επιβάλῃ την τάξι σ' ένα επαναστατημένο σύνταγμα, κτλ. κτλ.

Γιά τὸν αυτοκράτορα Νικόλαο, τὸν πρόπαπο τὸς τελευταίου τσάρου τῆς Ρωσίας, διηγούνται τὸ παρακάτω περίεργο ανέκδοτο, σχετιζόμενο με τὴν εορτὴ τὸς Πάσχα:

Ὁ Νικόλαος είνε τὴ συνήθεια κάθε γόνο, την Κυριακή τὸς Πάσχα, νά σηκώνεται πολύ ένωρίς—από τις άλλες μέρες και νά βγαίνει από τὰ διαμερίσματά του, φορώντας τὴ μεγάλη του αυτοκρατορική στολή και με τὸ πολεμικό του κράνος σὲ κεφάλι. Μεγαλόπρεπῆς και επιδλητικός, αλλά και χαρούμενος, εὐχόταν σ' ὅλους τὸς αξιτικούς πού συναντούσε τὸς Χριστὸς ανέστη! δίνοντας συγχρόνως και τὸν καθιερωμένο χριστιανικό άσπασμό. Ὁ Νικόλαος είνε βαθύ τὸ θρησκευτικό αίσθημα μέσα του κι' έννοῦσε νά τηρή ὅλες τις θρησκευτικές παραδόσεις.

Ένα Πάσχα, λοιπόν, κάνοντας κατὰ τὴ συνήθειά του τὴν πρωινή έξοδό του από τὰ διαμερίσματά του, εἶδε σὲν άκηρ τὸς διαδόχου έναν από τὸς σωματεφύλακάς του, ὁ ὁποῖος ήταν εκεί σκοπός.

Ὁ τσάρος προνόησε άμέσως πὸς σὺτόν και τὸς εἶπε με καλωσύνη, δίνοντάς του τὸ χέρι του:

—Χριστὸς ανέστη, στρατιώτη!

—Άλλ' άντὶ ν' άκούσῃ τὴ συνθημένη άπάντησι. Ἀληθῶς ανέστη! και νά ἰδῇ σὸς πρόσωπο τὸς φρουροῦ την έκφρασι τῆς χαρῆς και τῆς εύγνωμοσύνης, γιά τὸ τὸς τιμητικό και πάντοτε δέγμα τῆς αυτοκρατορικής έντίτης, εἶδε κι' άκουσε κάτι πού ποτὲ δέν μπορούσε νά τὸ πιστέψῃ. Ὁ φρουρός, άκούγοντας την εύχῇ τὸς τσάρου πὸς την άλύγιστη και καλονική στάσι τῆς προσοχῆς και με φωνή ξεηρ' άπάντησε:

—Ὅχι, δέν ανέστη. Μεγαλειότατε!

Ὁ μεγάλος μονάρχης, έξουσιαστῆς ψυχῶν και σμύττων, κινῶνος πασῶν τῶν Ρωσιῶν, αὐτοκράτωρ και πατριάρχης συγχρόνως, σὸς άκουσις τῆς άπάντησῆς αὐτῆς, έμεινε έθροδόντης σάν απολιθωμένος. Ποτέ του δέν είνε συναντήσει τέτοια θρασύτητα κι' ὅτε μπορούσε νά την φαντασθῇ. Άμέσως τὰ φρύδιά του έσμιξαν άγρια, τὰ χείλη του μαζεύτηκαν και μιά έκφρασι ὀργῆς απλώθηκε σὲ κατάλευκο από την ταραχή πρόσωπό του. Θά έλεγε κανείς ότι μιά τρομερή θύελλα, ή

πειλοῦσε νά ξεσπάσῃ.

Ὁ στρατιώτης ὅστόσο έμενε ακίνητος κι' άπαθής. Εγνώριζε ότι ή ζωή του άνηκε σὸν αυτοκράτορα, ὁ ὁποῖος μπορούσε νά τὸς την άπαίρεσι ὁπότε ήθελε και γι' αὐτὸς περιμένο.

—Ποῖς είνε ὁ άνθρωπος αὐτός; ἐρώτησε τέλος ὁ τσάρος, γαληναμένος κάπως και γυρίζοντας πρὸς τὸν αὐλάρχη του, ὁ ὁποῖος εκείνη τὴ στιγμή είνε φτάσει νά ζητήσῃ τις διαταγές του.

—Μεγαλειότατε, είνε Έβραῖος! άπάντησε ὁ αὐλάρχης.

Ὁ αυτοκράτωρ έμεινε γιά λίγο σιωπηλός και ύστερα εἶπε με σοβαρότητα:

—Δέν μπορῶ ν' άπαιτήσω από τὸς άπογόνους εκείνων πού στανύρωσαν τὸν Χριστὸ νά εορτάζουν τὴν Ἀνάστασι!... Οὔτε θέλω νά

—Εγώ!

Ὁ στρατηγὸς Γόρδων τότε τράβηξε σὸν κρόταφο τὸς άπειθοῦς και τὸν διέταξε νά βαδίσι πρὸς τις θάρκες. Ήταν μόνος έναντίον ενός ὀλοκλήρου συντάγματος επαναστατημένων στρατιωτῶν, αλλά δέν έξεδήλωσε τὸν παραμικρότερο φόβο. Ἀν έδειγνε έστω και τὸ ελάχιστο ίγνος ταραχῆς, ή διαταγμοῦ, ή αν φανέρωνε ότι είνε χάσει την έμπιστοσύνη πρὸς τὸν έαυτόν του, οί στρατιώτες χωρίς άλλο, θά τὸν σκότωναν κι' αὐτόν και τὸς άξιωματικούς του.

Ὁ άπειθεῖς στρατιώτης, χωρίς άντιλογίες, ὅπακωσε σὲ διαταγή τὸς στρατηγού. Αὐτὸ δέ έφτασε γιά νά διασπασθῇ ή ένότης τῶν επαναστατῶν. Σὲ λίγο είχαν επιδύβασται ὅλοι σὲς θάρκες.

Επιδάλω θρησκευτικές πεποιθήσεις διά τῆς βίας... Ὁ θεάνθρωπος μάς έδίδασκε την πραότητα και την γενναιοφυρία... Εἶσαι συγχωρημένος, επρόσθεσε κατὰ τὸς τὸς στρατιώτη και άποκαρύνθηκε...

Ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς Γόρδων, κατὰ την εποχή τῆς έκστρατείας του έναντίον τῶν Κινέζων, ήταν ὀποροσώμενος νά επαγρυπνῇ διαρκῶς ἐπὶ τῆς πειθαρχίας τὸς στρατοῦ του, πού άποτελεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον από Ἰθαγενεῖς, φοβούμενος μήπως επαναστατήσουν. Ἀλλά και γενικῶς ή πειθαρχία πού είνε επιβάσει σ' ὅλο τὸ στρατεύμα ήταν τόσο άυστηρή ὡς πολλοί Ἀγγλοί άξιωματικοί και στρατιώτες άρξασαν νά παραπονούνται.

Ὁ Γόρδων ὅμως με την ψυχραιμία του και την άκαμπτη επιδλητικότητα του, κατόρθωνε νά τὸς συγκρατῇ ὅλους. Ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά, συνέβη μιά μέρα νά επαναστατήσῃ ένα σύνταγμα, τὸ ὁποῖο είνε διαταγθεῖ νά επιδύβαστῃ σὲ θάρκες από τὸ Κουβάν. Οί στρατιώτες άρνήθηκαν νά ὀπακούσουν και νά αναγορήσουν από την παραλία, εἰπὸς ήταν παραταγμένοι.

Ὁ στρατηγὸς Γόρδων τότε τὸς πλησίασε άσπλος και ηρεμώτατος και στάθηκε μπροστά τους.

—Ποῖς άπ' ὅλους σας δέν θέλει νά επιδύβαστῃ; ἐρώτησε. Ἀς δοῖ έξω δυο θήματα.

Σὲ λίγο ένας στρατιώτης προχώρησε και φώναξε προκλητικῶτα:

—Εγώ!

Ὁ στρατηγὸς Γόρδων τότε τράβηξε σὸν κρόταφο τὸς άπειθοῦς και τὸν διέταξε νά βαδίσι πρὸς τις θάρκες. Ήταν μόνος έναντίον ενός ὀλοκλήρου συντάγματος επαναστατημένων στρατιωτῶν, αλλά δέν έξεδήλωσε τὸν παραμικρότερο φόβο. Ἀν έδειγνε έστω και τὸ ελάχιστο ίγνος ταραχῆς, ή διαταγμοῦ, ή αν φανέρωνε ότι είνε χάσει την έμπιστοσύνη πρὸς τὸν έαυτόν του, οί στρατιώτες χωρίς άλλο, θά τὸν σκότωναν κι' αὐτόν και τὸς άξιωματικούς του.

Ὁ άπειθεῖς στρατιώτης, χωρίς άντιλογίες, ὅπακωσε σὲ διαταγή τὸς στρατηγού. Αὐτὸ δέ έφτασε γιά νά διασπασθῇ ή ένότης τῶν επαναστατῶν. Σὲ λίγο είχαν επιδύβασται ὅλοι σὲς θάρκες.

Επιδάλω θρησκευτικές πεποιθήσεις διά τῆς βίας... Ὁ θεάνθρωπος μάς έδίδασκε την πραότητα και την γενναιοφυρία... Εἶσαι συγχωρημένος, επρόσθεσε κατὰ τὸς τὸς στρατιώτη και άποκαρύνθηκε...

Ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς Γόρδων, κατὰ την εποχή τῆς έκστρατείας του έναντίον τῶν Κινέζων, ήταν ὀποροσώμενος νά επαγρυπνῇ διαρκῶς ἐπὶ τῆς πειθαρχίας τὸς στρατοῦ του, πού άποτελεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον από Ἰθαγενεῖς, φοβούμενος μήπως επαναστατήσουν. Ἀλλά και γενικῶς ή πειθαρχία πού είνε επιβάσει σ' ὅλο τὸ στρατεύμα ήταν τόσο άυστηρή ὡς πολλοί Ἀγγλοί άξιωματικοί και στρατιώτες άρξασαν νά παραπονούνται.

Ὁ Γόρδων ὅμως με την ψυχραιμία του και την άκαμπτη επιδλητικότητα του, κατόρθωνε νά τὸς συγκρατῇ ὅλους. Ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά, συνέβη μιά μέρα νά επαναστατήσῃ ένα σύνταγμα, τὸ ὁποῖο είνε διαταγθεῖ νά επιδύβαστῃ σὲ θάρκες από τὸ Κουβάν. Οί στρατιώτες άρνήθηκαν νά ὀπακούσουν και νά αναγορήσουν από την παραλία, εἰπὸς ήταν παραταγμένοι.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Κατά τις γιορτές του Πάσχα γίνεται συνήθως πολλοί γάμοι κι' αυτές τις μέρες, μεταξύ των διαφόρων μανικιών των Παρισινών Οίκων Μόδας, παρελκύνουν και αρκετές ανύφρες.

—Η περισσότερες απ' αυτές είνε ντυμένες απλά και όλολευκα, άλλ' υπάρχουν και μερικές ντυμένες με φορέματα χρωματιστά, πάντως πολύ ανοιχτόχρωμα, ρόζ, ώχρα, ή γαλάζια πολύ άπυρα.

—Πολύ θυμαστήρα μεταξύ άλλων μια νουκιά τουαλέττα, μοντέλο του Οίκου Πατού, από σατέν πράσινο, πολύ ανοιχτό. «Βέρε ντ' ω» δηλαδή πράσινο του νερού.

—Τόσο το φόρεμα, όσο κι' ο πέπλος και τ' άνθη, είχαν την έλαφρη πράσινη απόχρωση των ήρεμων νερών μιας λίμνης.

—Αλλά μια νύφη ντυμένη με μια παρόμοια τουαλέττα, θα κάνει τάχα την ίδια ώρα εντύπωση, όταν θα περνά το κατώφλι της εκκλησίας ή όταν θα εμφανίζεται μέσα στην αθούσα όποιον θα την περιμένουν οι καλεσμένοι;

—Η νύφες-μανικέν, είνε θαυμάσιες θέματα καθώς εμφανίζονται στη γερμάνα κόσμο σαλόνια των Παρισινών Οίκων Μόδας, αλλά μια πραγματική νύφη, ντυμένη με φόρεμα χρωματιστό, θα είνε τόσο θυμαστή και ή τουαλέττα της δεν θα φανή κάποια παρόμοια και εξεζητημένη. Ποιος ξέρει.

—Πάντως, μάς φαίνεται ότι δόσολα θα συνήθισουν με νύφη χρωματιστή και για πολύ καιρό ακόμα θα προτιμήσουν την «όλολευκη» νύφη, την οποία συνήθισαν να βλέπουμε επί τόσα χρόνια.

—Για τα νυφικά φορέματα, το πιο καπέλλο υφαντό είνε το άσπρο κορπ-σατέν, με τις ώριμες λαμπιές του άποχρώσεως.

—Το κορπ-σατέν εφαρμόζεται θαυμάσια στο σώμα, δίνει μεγαλοπρέπεια στην σιλουέτα κι' ένα από τα πλεονεκτήματά του είνε ότι θάβεται πολύ ωραία, φτάνει να είνε καλής ποιότητας. Έτσι, ένα φόρεμα νυφικό, ή είνε δυνατό να φορεθί και αργότερα ως χρωματιστή τουαλέττα.

—Καθώς θα είνε πολύ της μόδας έσπετος οι πλισσέδες, θα ιδούμε και φορέματα νυφικά, γαρνιρισμένα με την λεπτή και άκομμη αυτή γαρνιτούρα.

—Αρκετά νυφικά φορέματα θα γαρνίζονται έμπρός στην φούστα με ποδιές πλισσέ.

—Τη κορδέλα θα γαρνίζονται συχνά κάτω, όλογυρα, με μια κονή μπάσκα. Αυτή ή γαρνιτούρα όμως, πηγαίνει μόνο σε πολύ λεπτές σιλουέττες.

—Ο πέπλος θα συγκατατίται στο κορμί με μια κορδέλα από μια πλατιά πλεξίδα, κλωμένη από άσπρο μετάξι φλέ.

—Θα ιδούμε και κορώνες από τοβλί, ή όποιες θα στέκουν δεξές με την βοήθεια ενός λεπτού λευκού σύρματος,

και θα στολίζονται με μια λεπτή γιρλάντα από άνθη λεμονιάς.

—Η κορώνας αυτές, αρκετά ύψηλες, θα ύπενθυμίζουν τα ρωσικά διαδήματα.

—Ο νυφικός πέπλος θα είνε τούλινο.

—Μερικά νυφικά φορέματα θα έχουν πολύ μακρού μανίκια, θυρία ή εκείνα που φορούσαν ή πυργοδέσπινες του παλιού καιρού, και θα φτάνουν σχεδόν ως κάτω στη φούστα.

—Τα μανίκια αυτά, πολύ πλατειά, προσαρμόζονται στα εφαρμοστά μανίκια που είνε από κάτω και που φτάνουν μέχρι του καρπού.

—Νυφικά φορέματα από σατέν θα γαρνίζονται και με ντεκούπ, σταυρω-

I) Γιακάς—γραβάτα από μαροκαίν άσπρο και κόκκινο, με κουμπιά άσπρα. II) Γιακάς από λινέ, ένκονοτε με κύκλους μαύρους και άσπρους. III) Γιακάς και φιδίγκος από άσπρο και πράσινο κορπ-σατέν. IV) Φόρεμα μαύρο με ζιλέ και μανσέτες, από λινέ. V) Φισού άσπρόμαυρο με φιδίγκο. VI) Γιακάδα άσπρο, με μαντή κορδέλλα. VII) Γιακάς άσπρόμαυρος, ντραπέ.

και θα ενκρουσέ. Συχνά θα είνε γαρνιρισμένα πίσω στην τάνια και με «αίκα» ντραπέ, τα όποια θα ύπενθυμίζουν τις τουλίκες του παλιού καιρού.

—Τα «ανταρά ντε κορ» δηλαδή τα πρόσθετα από τους ώμους ως μεγάλες χάντες πανών, δεν είνε πια της μόδας. Άντι αυτών, θα ιδούμε δόρες προσαρμωμένες στη ζώνη ή στο άμπρεσάν της φούστας, με αία ριέτα, ή ένα ντεκούπ, ή με αία αγκράφα.

—Σε φούστες πολύ γαρνιρισμένες, πολύ ελαφριές, ή ούρα θα είνε συχνά απλή.

—Εκτός από τον τούλινο πέπλο θα είνε της μόδας και ο δαντελλένιος και ο τούλινος, γαρνιρισμένος όλογυρα με άντε-ντέ.

—Οι πλούσιοι αυτοί πέπλοι, οι δαντελλένιοι, κι' οι τούλινοι με τους άντε-ντέ, πηγαίνουν πρό πάντων με φορέματα ίσια από ωραίο σατέν, με σχέδιο πολύ απλό.

—Πάντως, τα πολυτελή φορέματα ταιριάζουν με απλούς πέπλους. Φορέματα και πέπλοι γαρνιρισμένοι με δαντέλλα, φανερώουν νεοπλουτισμό, και χάνουν πολύ και τα δύο. Ο απλός πέπλος αναδεικνύει το λουατό φόρεμα και το απλό φόρεμα κάνει να φαντάζει καλύτερα ο πολυτελής πέπλος.

—Άντι των διαφόρων τυπικών υποκετών που συνθιζόντουσαν ως τώρα, ή νύφη θα κρατάει μια μεγάλη δέσμη από κρίνους ή άσπρα τριαντάφυλλα. Κάποτε ο πέπλος θα προσαρμόζεται πίσω στον σβέκο, άκρινοντας άνοιχτό το κεφάλι, το όποιο θα περιβάλλη μόνο με τσολάντα από τοβλί ή μετάξι, που θα δένεται πίσω, και θα εώνονεται έτσι με την πέπλο.

—Η παράνυμφος δεσποινίς θα φορέσουν φορέματα όλολευκα ή χρώματος παστέλ, πρό πάντων μπλέ πολύ ανοιχτά, ή άσπρα και μπλέ.

—Πολύ όρεξη τουαλέττα για παράνυμφη είνε μια θυρία με της νύφης από άσπρο σατέν, χωρίς ούρα έννοείται, συμπληρωμένη με αία αία χάντα από σατέν μπλέ, γαρνιρισμένη όλογυρα με σφαιροφύλλες.

—Η ζώνη, με πών πολύ μακρού πίσω, γίνεται επίσης από σατέν μπλέ, καθώς και ή μίση τόκα και το χαρακτηριστικό μικρό μανσόν, που θα είνε της μόδας την άνοιξη.

—Ωραίο φόρεμα γίνεται και από σατέν ρόζ, γαρνιρισμένο στα άκρα φουσκωτά μανίκια και στην φούστα, με βολάν και με ψιλόντες από μικρά ρόζ τριαντάφυλλα. Το καπέλλο θα είνε από άσπρο λινό και θα γαρνιριστεί με τριαντάφυλλα.

—Τα μικρά κορτενάκια θα φορέσουν σ' ένα γάμο χαριτωμένα άσπρα κορτενάκια σχεδίου Άντρε ή στυλ.

—Όσο για τις κυρίες που θα παραρευθούν στο γάμο, είνε πολύ κατάλληλα τώρα την άνοιξη, φορέματα άνοιχτόχρωμα, από κορπ-σατέν ή έμπριμ και μικρά παλτουδάκια άσπρα ή άλλου χρώματος, με μανίκια κοντά και με πών, τα όποια θα δένουν πίσω στην πλάτη.

—Τα κορδέλα των φορεμάτων θα είνε ίσια ή ντραπέ, και ή φούστα ελαφρώς άν-φόρμ, θα γαρνίζονται κάτω με πλατειές σειρές από σφαιροφύλλες. Η γαρνιτούρα αυτή, καθώς θα βαρύνει λίγο, θα κάνει την φούστα να πέφτει ωραία και θα δίνει στο σώμα πολλή χάρι, στην κυρία που θα την φορή.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

—Πολλά καπέλλα θα είνε έσπετος γαρνιρισμένα με άνθη, με κορδέλλες και με φτερά. Το άπόγευμα θα φορέσουμε καπέλλα με μπόλο κομμάτια, τα όποια συχνά θα κορδύνουν το ένα μόνι και τις άλλες ώρες με κοστούμια πρωίνα και σπόρ, θα φορέσουμε μπερέ ή τόκες και χαριτωμένα μπανιόν, γαρνιρισμένα με ένα μόνι.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, οδός Λέκα 7.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, οδός Ιπποκράτους 4.

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δύναν άπευθύνονται προς τον έδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έσπετικό δι' έν έτος Αρχ. 200 ΙΙ Έσπετικό Δολλάρια 6

Έσπετικός δι' έξι μήνες Αρχ. 100 ΙΙ Έσπετικός Δολλάρια 3

και δι' έτην την Άφρικην και Βελγικόν Κοινόν έτησίαν συνδρομή Σελίνια 30.

Την έκδοσιν φύλλου Αρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερικη Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, έν Αιγύπτω—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και έν Βελγίω Κοινόν δ κ.

Γεώργ. Άντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν

της «Οικογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK, CITY, όπου δύναν άπευθύνονται

οι ενδιαφερόμενοι.

H ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντός είδους ώρολόγια, παλαιά έσπετα, εικόνες Βυζαντινές, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια (Φοίνις), παντός είδους παρτίσματα, ίγοράζω με τιμής άνωτέρας όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μάς πωλήσει το χρυσούν του ώρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέτησιν της μηχανής του εις νικελία κάσσο. Μην πωλήσετε τα κοσμήματά σας προτού μάς έπισκεφθίτε, και τούτο προς το συμφέρον σας.

Χρ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογιοποιός — Χρυσόχοος.

Ευπόλιδος και Άθηνάς 56, Έναντι Δημοτικού Θεάτρου.

«ΓΚΡΑΣ»

Ένα οικ δώρον είνε ένα μπουκάλι άρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτού, μεθυστικού

Τιμαί 75—125—150

Πλουσιωτάτη συλλογή άρώματων εις χύμα.

ΓΚΡΑΣ Περικέλευς 48.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗ

Ίατρος δερματολόγος: Έπί δεκαεξαετία Έπιμελητής της ιδιαίτερας Κλινικής του Κρηνητοῦ κ.

Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται οδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1.

Όραι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ.

ΟΙΚΙΑ διώροφος έν Γλυφάδι με όλα τα χρειώδη, με κήπον και άρθρον νερό άνταλλάσσειται με άνάλογον έν Άθήναις

διαμέρισμα εις πολυκατοικίαν. Πληροφορία παρ' ημίν.

Έχει ή γυναίκα τās μεγαλυτέρας άπαιτήσεις. Η κάλτσες

μας από φυσικό μετάξι συγκεντρώνουν όλα τα

προτερήματα των έκλεκτών καλτσών και ικανοποιούν τās μεγαλυτέρας άπαιτήσεις.

Etam

ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 8, Εύαγγελιστριάς 21, Αϊόλου 96.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Όδός Γεωργίου Α' 23.—ΠΑΤΡΑΙ: Όδός Μαιζώνος 74.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Όδός Βενιζέλου-Τσιμισκή.

“ΠΡΟΓΚΑ”

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ^{ΦΟΙΝΙΞ} ΛΑΜΠΕΣ GEB. KAISER

Εἰς τὰ γνωστὰ
ὑαλοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡ. 85
ΤΗΛ. 21.110

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ Κ. ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ 27
ΤΗΛ. 24.705